

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 419 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Ό,τι κι αν ψηφίζουν στη Βουλή των Μνημονίων

Αγώνας παντού μέχρι την Ανατροπή

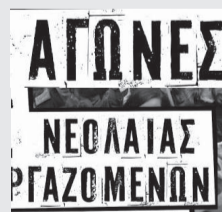
ΜΠΛΟΚΟ σε - πλειστηριασμούς
- κατασχέσεις

Ποτέ ξεπούλημα
σε ρεύμα - νερό - συγκοινωνίες

ΟΧΙ σε - λοκ άουτ
- κατάργηση ΣΣΕ
- αντισυνδικαλιστικά μέτρα

Μαρινόπουλος
Συμφωνία με
πολλά ερωτήματα
σελ. 5

Φοιτητές
Στην πρώτη γραμμή
ενάντια στα
αντεργατικά μέτρα
σελ. 6

Σύνοδος ΕΕ
Μία κρίσιμη
αποτυχία;
σελ. 11

Βολιβία
Κυβερνητική
«στροφή στον
ρεαλισμό»;
σελ. 14

Ξεκίνησε η δίκη για την υπόθεση Μαρφίν

Στις 19/10 ξεκίνησε η δίκη για τον εμπρησμό στην τράπεζα Μαρφίν, κατά τη διάρκεια της μεγάλης απεργίας στις 5 Μάη 2010 και της απεργιακής πορείας εκατοντάδων χιλιάδων εργαζομένων. Ο εμπρησμός οδήγησε στη δολοφονία τριών εργαζομένων, ενώ 23 εργαζόμενοι κάταφραν να βγουν από ένα κτήριο-κάτεργο, κλειδωμένο και χωρίς στοιχειώδη μέτρα προστασίας (πυρασφάλεια, έξοδος κινδύνου), το οποίο είχε θεωρηθεί ακατάλληλο για τέτοιο υποκατάστημα.

Η δίκη για τα γεγονότα στην τράπεζα και τη βομβιστική επίθεση στο βιβλιοπωλείο Ιανός ξεκίνησε με 37 από τους περίπου 80 μάρτυρες να είναι απόντες. Οι δύο κατηγορούμενοι, ο Θεόδωρος Σίψας, που βαρύνεται με κατηγορίες που αφορούν τον εμπρησμό της τράπεζας και τους τρεις θανάτους, και ο Παύλος Αντρέεβ, που κατηγορείται για την επίθεση στον Ιανό, αρνήθηκαν τις πράξεις που τους αποδίδονται. Εξετάστηκαν περισσότεροι από 20 μάρτυρες, συνάδελφοι των τριών θυμάτων, αλλά και υπάλληλοι παρακείμενων

εταιριών. Κανένας τους δεν αναγνώρισε, στο πρόσωπο των κατηγορουμένων, τους δράστες της δολοφονικής επίθεσης. Η δίκη θα συνεχιστεί στις 14 Οκτωβρίου.

Τα αποδεικτικά στοιχεία της αστυνομίας και του εισαγγελέα για να καθίσουν τους δύο «ενόχους» στο σκαμνί, σύμφωνα με ανακοίνωσή τους, είναι ότι «οι δύο δράστες είναι σκληροί αντιεξουσιαστές, οι οποίοι μάλιστα έχουν προσαχθεί δεκάδες φορές στην κρατική ασφάλεια κατά τη διάρκεια επεισοδίων μπαχαλάκηδων στο κέντρο της Αθήνας. Μάλιστα, τα ονόματά τους κατεγράφησαν σε πληροφοριακό σημείωμα της Αντιτρομοκρατικής, γιατί είχαν στενές σχέσεις με τρεις από τους μετέπειτα προφυλακισμένους για συμμετοχή στους Πυρήνες της Φωτιάς». Από αυτή την ανακοίνωση φαίνεται το θέατρο του παραλόγου, καθώς δεν προκύπτει κατηγορία για τους συλληφθέντες, ειδικά για τα γεγονότα της Μαρφίν. Εύλογα, μέσα από τα Μ.Μ.Εξάπατησης, καταλαβαίνουμε ότι θέλουν, πέρα από τους δύο κατηγορούμενους, να κατηγορήσουν ολόκληρο

το εργατικό κίνημα, καθώς δεν διστάζουν να πουν ανοιχτά ότι τα γεγονότα αυτά έγιναν με την έγκριση και τη στήριξη της τεράστιας διαδήλωσης που έγινε εκείνη την ημέρα.

Το εργατικό κίνημα δεν έχει να απολογηθεί για τίποτα. Με τους αγώνες μας πρέπει να καθίσουμε στο σκαμνί τον Βγενόπουλο και τους ομοίους του μπουρζουάδες, να τους τιμωρήσουμε όπως τους αξίζει, ως υπεύθυνους για τέτοιες τραγωδίες με θύματα από τη δική μας τάξη. Αυτός είναι ο μόνος τρόπος που η εργατική τάξη τιμάει τους νεκρούς της, έτσι πρέπει να τιμήσουμε και τους αδικημένους της Μαρφίν.

Για τον άδικο θάνατό τους, όπως και τον θάνατο πολλών εργαζομένων και φτωχών από τότε, πρέπει να απολογηθούν όλες οι μνημονιακές κυβερνήσεις, τα αστικά κόμματα, οι Βγενόπουλοι-Λάτσηδες και η μπουρζουαζία στο σύνολό της. Αυτοί οδηγούν στη φτώχεια και την ανεργία, στην απελπισία, στον ηθικό και φυσικό θάνατο κατά χιλιάδες τις εργαζόμενες μάζες.

Να οργανώσουμε την αντίσταση Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

Όλοι εμείς, οι εργαζόμενοι, οι νέοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα, βιώνουμε καθημερινά την απίστευτα σκληρή επίθεση του κεφαλαίου στα κοινωνικά και πολιτικά δικαιώματα, στις ατομικές ελευθερίες και την ποιότητα ζωής. Με την ιδιωτικοποίηση των δημόσιων υπηρεσιών και των κοινωνικών αγαθών, την εμπορευματοποίηση/διάλυση των συστημάτων υγείας, παιδείας και κοινωνικής ασφάλισης. Τις φαραωνικές ανισότητες με τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας δράκας καπιταλιστών και χρυσοδάκτυλων της αγοράς χάρη στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στην λεηλασία της δημόσιας περιουσίας και των λαϊκών αποταμιεύσεων. Την καταπάτηση της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας, τον εκφυλισμό των ηθικών, πνευματικών και πολιτιστικών αξιών και συνολικά την αποσύνθεση της οικονομίας και της κοινωνίας.

Όλοι εμείς, βλέπουμε την εξαθλίωση, την φτώχεια και την πείνα να απλώνονται παντού στον πλανήτη. Την παιδική εργασία, την εγκληματικότητα, τον ρατσισμό, τον εθνικισμό να φουντώνουν. Τον πόλεμο και την καταστροφή του περιβάλλοντος να απειλούν την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Την αλόγιστη χρήση των ανθρωπίνων και φυσικών πόρων από μια χούφτα πολυεθνικών/ διεθνικών επιχειρήσεων των ιμπεριαλιστικών χωρών, που επιβάλλουν με την βία τον Νεοφιλελευθερισμό, την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, για την σωτηρία των κερδών τους και του συστήματός τους από την βαθύτατη κρίση του.

Όλοι εμείς πρέπει και μπορούμε να τους σταματήσουμε. Να βάλουμε τέλος στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης. Να μετατρέψουμε με τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας τα συνδικάτα και τους συλλόγους μας σε όπλα αντίστασης στον νεοφιλελευθερισμό, την εκμετάλλευση, την καταστολή, την καταστροφή του περιβάλλοντος, τον ρατσισμό και τον πόλεμο. Να πετάξουμε οριστικά την «αρχαία σκουριά»: σοσιαλδημοκράτες, σταλινικούς, ρεφορμιστές και γραφειοκράτες συνδικαλιστές. Όλους αυτούς, που αφού βίασαν ιδανικά και αξίες γενιών και γενιών για μια καλύτερη ζωή, σήμερα έχουν περάσει στο νεοφιλελεύθερο στρατόπεδο ή αναπαλαιώνουν τις πολιτικές της ταξικής συνεργασίας, της «κεντροαριστεράς», της «λαϊκής εξουσίας», που μας οδήγησαν σε τραγικές ήττες.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πολιτική μας. Να συγκρουστούμε με την λογική της αγοράς και του κέρδους στη βάση ενός αντικαπιταλιστικού προγράμματος. Να χτυπήσουμε το κακό στην ρίζα του, το κεφάλαιο, την Ε.Ε., τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπων από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε τις επιχειρήσεις σ' όλους τους τομείς-κλειδιά της οικονομίας (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς και επικοινωνίας). Να θέσουμε όλες τις μεγάλες επιλογές -ενέργεια, βιομηχανία, διατροφή, περιβάλλον, πολιτισμός- σ' ένα δημοκρατικό σχεδιασμό. Να αποδεσμεύσουμε την χώρα μας από την Ε.Ε. των καπιταλιστών, των κερδοσκόπων, του ρατσισμού και των τρομονόμων, του νεοαποικισμού και των ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων. Να ανατρέψουμε την κοινοβουλευτική δικτατορία του κεφαλαίου, να διαχωριστούμε οριστικά από τις σταλινικές δικτατορίες των γκούλαγκ ή τα πρότυπα του «ανθρώπινου καπιταλισμού» της σοσιαλδημοκρατίας και της κεντροαριστεράς. Να εγκαταστήσουμε μια σοσιαλιστική κοινωνία στην χώρα μας και την Ε.Ε. που θα έχει στο κέντρο της τις ανάγκες του ανθρώπου, τα δημοκρατικά και κοινωνικά δικαιώματα, τις ατομικές ελευθερίες, τις ανθρώπινες, ηθικές και πολιτικές αξίες. Να εγκαθιδρύσουμε την εξουσία των εργαζομένων, που θα στηρίζεται σε όργανα άμεσης δημοκρατίας και αυτοδιαχείρισης, όπου τα δημοκρατικά, πολιτικά και ατομικά δικαιώματα και ελευθερίες θα ξεπερνούν κατά πολύ, ποσοτικά και ποιοτικά, εκείνα ακόμη και των πιο ανεπτυγμένων αστικών δημοκρατιών.

Όλοι εμείς πρέπει να κάνουμε μια τομή στην πρακτική μας. Να στρατευτούμε στον αγώνα για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμα στην ζωή. Να βάλουμε τέλος στην βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, στις πολιτικές των αστικών κομμάτων (Ν.Δ., ΠΑΣΟΚ) και του καπιταλισμού/ ιμπεριαλισμού. Να παλέψουμε για την ενότητα του κινήματος μέσα στους αγώνες στη βάση της ταξικής ανεξαρτησίας. Να δημιουργήσουμε και να στηρίξουμε συσπειρώσεις αντίστασης και επιτροπές αγώνα σε κάθε σωματείο, σύλλογο, τόπο δουλειάς, σχολείο, σχολή, γειτονιά και κοινότητα. Να οικοδομήσουμε μια ισχυρή αντικαπιταλιστική δύναμη μέσα στο εργατικό/ συνδικαλιστικό κίνημα και τα κοινωνικά κινήματα. Να χτίσουμε την δική μας μαζική εργατική, επαναστατική οργάνωση, πραγματικό εργαλείο στην πάλη μας για την σωτηρία από τους νεοφιλελεύθερους καπιταλιστές και ιμπεριαλιστές. Να στρατευτούμε στην υπόθεση της Ο.Κ.Δ.Ε. και του επαναστατικού μαρξισμού, στην οικοδόμηση του παγκόσμιου κόμματος της σοσιαλιστικής επανάστασης, την 4η Διεθνή.

Στην υπεράσπιση του Οκτώβρη Ο λόγος του Λέον Τρότσκι στην Κοπεγχάγη

Χρονολογία έκδοσης: Οκτώβριος 2016

Σελίδες: 40

Τιμή: 2 ευρώ

Το 1932 η σοσιαλδημοκρατική φοιτητική ένωση της Δανίας κάλεσε τον Λέον Τρότσκι να δώσει μια διάλεξη με θέμα την Οκτωβριανή Επανάσταση. Ο διάλεξη δόθηκε στο στάδιο της Κοπεγχάγης στις 27 Νοεμβρίου μπροστά σε 2.500 ακροατές. Την εποχή εκείνη ο Τρότσκι ήταν εξόριστος στη Πρίγκηπο της Τουρκίας. Ήδη από το 1927, ο Τρότσκι είχε εκδιωχτεί από την κεντρική επιτροπή του μπολσεβίκικου κόμματος και το 1928 είχε εξοριστεί στην Άλμα - Άτα, του σημερινού Καζακστάν.

Ο λόγος του Τρότσκι, από τη μια μεριά είναι μια θαυμάσια έκθεση του ρόλου που έπαιξαν οι τάξεις στη Ρωσία, των γεγονότων, των αιτιών, της στρατηγικής και τακτικής του επαναστατικού κόμματος των Μπολσεβίκων, όλων των λόγων που οδήγησαν στην Οκτωβριανή Επανάσταση. Από την άλλη, ξεχωρίζει για το περιεχόμενό της, τη σημασία, τη σύγκριση του νέου καθεστώτος με το

παλιό, της εργατικής εξουσίας με τον καπιταλισμό. Δεν σταματάει όμως μόνο σ' αυτά. Συνεχίζει και περιγράφει με αδρές γραμμές τον σοσιαλισμό: «Ο Σοσιαλισμός θα σημάνει ένα πήδημα απ' το βασίλειο της ανάγκης στο βασίλειο της ελευθερίας, με μια ακόμη έννοια: Ότι ο σημερινός άνθρωπος, με όλες του τις αντιφάσεις και χωρίς αρμονία, θ' ανοίξει το δρόμο για ένα ανθρωπινό είδος νέο και πιο ευτυχισμένο».

Οι Εκδόσεις Εργατική Πάλη, εκδίδουν αυτό το εξαιρετικό κείμενο του Λέον Τρότσκι, που είναι απαραίτητο για όλους τους αγωνιστές του εργατικού, επαναστατικού και κομμουνιστικού κινήματος. Αυτό το κείμενο, είναι η αρχή μιας σειράς εκδόσεων στα πλαίσια των 100 χρόνων της Οκτωβριανής Επανάστασης που συμπληρώνονται του χρόνου.

Από τον Πρόλογο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 και σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Πρωτοπορία" Λ. Νίκης 3

Γιάννενα

Βιβλιοπωλεία: "Δωδώνη", "Το βιβλιοπωλείο" στην Αβέρωφ

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Πού θα βρείτε την εφημερίδα

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα": Αμύντα 12, ισόγειο

Περίπτερα: Καμάρα, Αλεξάνδρου Σβώλου 39

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο)

Κοζάνη

Συνεταιριστικό Βιβλιοπωλείο Κοζάνης, Ρήγα Φεραίου 10

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας
Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30
Γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938
www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

«Η θρησκευτική αθλιότητα είναι ταυτόχρονα η έκφραση της πραγματικής αθλιότητας και η διαμαρτυρία ενάντια στην πραγματική αθλιότητα.

Η θρησκεία είναι ο στεναγμός του καταπιεσμένου δημιουργήματος, η ψυχή ενός κόσμου χωρίς καρδιά, όπως είναι το πνεύμα μη πνευματικών κοινωνικών καταστάσεων. Είναι το όπιο του λαού.

Η κατάργηση της θρησκείας ως της ψευδαισθησιακής ευτυχίας του λαού είναι η απαίτηση της πραγματικής ευτυχίας του. Η απαίτηση να εγκαταλειφθούν οι ψευδαισθήσεις μιας κατάστασης είναι η απαίτηση να εγκαταλειφθεί μια κατάσταση η οποία χρειάζεται τις ψευδαισθήσεις. Η κριτική της θρησκείας είναι λοιπόν εν σπέρματι η κριτική της κοιλάδας των δακρύων, το ιερό επιφανόμενο της οποίας είναι η θρησκεία.

Η κριτική μάζησε τις αλυσίδες από τα φανταστικά λουλούδια και τις ξανασκέπασε όχι για να φορέσει ο άνθρωπος αλυσίδες χωρίς φαντασία, αλλά για να πετάξει τις αλυσίδες και να μαζέψει τα ζωντανά λουλούδια.

Η κριτική της θρησκείας καταστρέφει τις αυταπάτες του ανθρώπου για να σκεφτεί, ενεργήσει, για να πλάσει την πραγματικότητα του σαν ένας άνθρωπος χωρίς αυταπάτες που έφτασε στην ηλικία της λογικής, για να τείνει γύρω από τον εαυτό του, δηλαδή του πραγματικού ήλιου του...».¹

Αυτό το μικρό απόσπασμα του Μαρξ είναι ο ακρογωνιαίος λίθος της στάσης του μαρξισμού και των μαρξιστικών οργανώσεων στο ζήτημα της θρησκείας. Ο μαρξισμός αντιμετωπίζει όλες τις θρησκείες και πολύ περισσότερο τις εκκλησίες και τα λειτουργικά τους, όλες τις θρησκευτικές οργανώσεις σαν αυτό που πάντοτε ήταν: Κήρυκες του σκοταδισμού, των προλήψεων, της καθυστέρησης και όργανα των κάθε φορά κυρίαρχων τάξεων που χρησιμεύουν για την υπεράσπιση της εκμετάλλευσης, καταπίεσης και αποχαύνωσης των εργαζόμενων και των λαϊκών μαζών, όλων των «από κάτω».

Η θρησκεία είναι το “όπιο του λαού”

Άμεσος διαχωρισμός κράτους - εκκλησίας

Το θέμα των σχέσεων κράτους και εκκλησίας ήρθε και πάλι στην επικαιρότητα λόγω της πρόθεσης (;) του υπουργού Παιδείας και Θρησκευμάτων Φίλη «να αλλάξει τη διδασκαλία» του μαθήματος των θρησκευτικών. Δεν είναι βέβαια πρώτη φορά. Το ζήτημα του μαθήματος των θρησκευτικών και γενικότερα των σχέσεων κράτους και εκκλησίας έρχεται και ξανάρχεται, χωρίς τίποτα να αλλάζει ουσιαστικά. Κάθε φορά η εκκλησία μαζί με τους σφουγγακωλάριους της βάζει τις «φωνές» ότι θ' αλλάξει η «πίστη των Ελλήνων» και αμέσως τα κόμματα και οι πολιτικάντηδες υποχωρούν και δεν προχωρούν ούτε σ' ένα στοιχειώδες αστικό εκσυγχρονισμό. Έτσι και τώρα ο σφουγγακωλάριος Τσίπρας - Φίλης ετοιμάζονται να υποχωρήσουν μπροστά στις φωνές της εκκλησίας για να μην αλλάξει η διδασκαλία του μαθήματος των θρησκευτικών.

Πρέπει να πούμε ότι το μάθημα των θρησκευτικών, όπως διδάσκεται στα σχολεία, έχει μετατρέψει τα τελευταία σε **κατηχητικά που κάνουν προσηλυτισμό** στη Ορθοδοξία. Αυτό, παρά τη ρητή συνταγματική απαγόρευση ότι «ο προσηλυτισμός απαγορεύεται» (άρθρο 13.2 του Συντάγματος). Όμως αυτή η κατάφωρη καταπίεση του Συντάγματος δε σταματάει εδώ. Η προσευχή στα σχολεία, οι αναρτημένες εικόνες στις αίθουσες των σχολείων, των δημόσιων καταστημάτων, των δικαστηρίων κ.λπ., είναι παρά το Σύνταγμα: «*Η άσκηση της λατρείας δεν επιτρέπεται να προσβάλλει τη δημόσια τάξη ή τα χρηστά ήθη*» (άρθρο 13.2 του Συντάγματος). Πολύ περισσότερο σήμερα, που στη χώρα μας ζουν και

άνθρωποι άλλων θρησκειών, πολιτισμών, αντιλήψεων κ.λπ., σε πολύ μεγαλύτερους αριθμούς απ' ό,τι στο παρελθόν.

Σε τελευταία ανάλυση, η θρησκευτική λατρεία είναι ατομική υπόθεση και γι' αυτό δεν πρέπει να έχει καμιά σχέση με το κράτος. Υπάρχουν ναοί και τόποι λατρείας όπου όποιος θέλει μπορεί να πάει. Η δημόσια κι υποχρεωτική λατρεία της χριστιανικής ορθοδοξίας, πέρα από το ότι απαγορεύεται από το Σύνταγμα, αποτελεί προσβολή της ατομικής αξιοπρέπειας και παραβίαση των δημοκρατικών και πολιτικών δικαιωμάτων. Τέλος δεν είναι μόνο παράνομο, αλλά και σκάνδαλο οι λειτουργοί της ορθόδοξης εκκλησίας να πληρώνονται από το κράτος σαν δημόσιοι υπάλληλοι, ενώ «υπηρετούν» άτομα και όχι το Δημόσιο.

Κριτική στη θρησκεία και τον καπιταλισμό

Δεν χρειάζεται να λέει κανένας, όπως κάνει ο Φίλης, γνωστά πράγματα για το ρόλο της εκκλησίας στην κατοχή, στη δικτατορία κ.λπ. Ούτε λέει τίποτα καινούργιο, ούτε κάνει καμιά ανακάλυψη - είναι μια «αποκάλυψη» που ουσιαστικά θέλει να αποκρύψει τον πραγματικό ρόλο της εκκλησίας, που είναι αυτός που διατύπωσε ο Μαρξ: όργανο στην υπηρεσία των κυρίαρχων τάξεων για τη διαίωνηση της «βασιλείας» τους. Επιπλέον, η αντικατάσταση της διδασκαλίας του μαθήματος των θρησκευτικών με το λεγόμενο μάθημα της «θρησκευσιολογίας» ή της «ιστορίας των θρησκειών», δεν αποτελεί τίποτα άλλο παρά μόνο το «φύλλο συκής» για παραποίηση της δημιουργίας του κόσμου και την ανάγκη να κατανοήσει ο άνθρωπος την αιτία των αντιφάσεων της επίγειας ζωής. Αρκεί

στο μάθημα της ιστορίας να υπάρχουν και μαθήματα για τον ρόλο των θρησκειών - που υπάρχουν - μια που αναμφίβολα και οι θρησκείες είναι ένα μέρος της ιστορίας της ανθρωπότητας.

Όμως, η κριτική στη θρησκεία πρέπει να συνοδεύεται με κριτική στο καπιταλιστικό σύστημα - διαφορετικά αποτελεί μια αφηρημένη κριτική, ακόμη και υποκριτική. Ο Φίλης «κατηγόρησε» την εκκλησία ότι συνεργάστηκε στην κατοχή με τους κατακτητές και με τους συνταγματάρχες στη δικτατορία, αλλά πόση αξιοπιστία έχουν οι «κατηγορίες» του, όταν και ο ίδιος υποτάχθηκε, συμβιβάστηκε και συνεργάζεται με τους δανειστές - ΔΝΤ, ιμπεριαλιστές και όλους τους βασανιστές των εργατικών και λαϊκών μαζών, και φυσικά δεν βγάζει λέξη για το καπιταλιστικό σύστημα το οποίο υπηρετεί πιστά αυτός και το κόμμα του; Ή ακόμη χειρότερα, όταν δημόσια στελέχη του ΣΥΡΙΖΑ δηλώνουν ότι η Εκκλησία «επιτελεί έργο» και άλλες τέτοιες ανοησίες;

Η ταυτόχρονη κριτική της θρησκείας και του καπιταλισμού είναι αναγκαία και για έναν ακόμη λόγο. Όπως έλεγε και ο Λένιν, «*Η πιο βαθιά πηγή των θρησκευτικών προλήψεων είναι η εξαθλίωση και η αμάθεια. Αυτά πρέπει να καταπολεμήσουμε*»² - διαφορετικά, οι κίνδυνοι για μια αναζωογόνηση της θρησκείας είναι πραγματικοί, όπως δείχνει η ιστορική εμπειρία. Ο Μαρξ, ο Ένγκελς και όλοι οι κλασικοί του μαρξισμού διαφωνούσαν με την αναγόρευση του αθεϊσμού σε «υποχρεωτικό δόγμα». Πολύ χαρακτηριστικά ο Ένγκελς καταδικάζει «την δήθεν επαναστατική ιδέα του Ντύρινγκ για απαγόρευση της θρησκείας στη σοσιαλιστική κοινωνία».³

Σημειώσεις

1. Από την εισαγωγή του Κ. Μαρξ στο *Κριτική της Φιλοσοφίας του Δικαίου του Χέγκελ*, Ιστορική Έρευνα, σ. 26-27.
2. Λόγος στο 1ο Πανρωσικό Συνέδριο των Εργατών.
3. Φ. Ένγκελς, *Αντι-Ντύρινγκ*, Σύγχρονη Εποχή, σ. 475.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με την γλώσσα των αριθμών

Τα στοιχεία του Διεθνούς Οργανισμού Μετανάστευσης για τους πρόσφυγες και μετανάστες που έχασαν τη ζωή τους στη Μεσόγειο είναι συνταρακτικά. Μετά το ναυάγιο της Λαμπεντούζα, που στοίχισε τη ζωή σε 366 ανθρώπους κοντά σε αυτό το ιταλικό νησί τρία χρόνια πριν, οι νεκροί στη Μεσόγειο ξεπερνούν πλέον τις 11.000. Από τις αρχές του 2016 έως τις 2 Οκτωβρίου, 320.533 πρόσφυγες και μετανάστες έχουν φτάσει στην Ευρώπη, εκ των οποίων οι 302.975 μέσω θαλάσσης και οι 17.558 μέσω χερσαίων δρόμων. Στην Ελλάδα, από τις αρχές του έτους έως την 1η Οκτωβρίου, αφίχθησαν μέσω θαλάσσης 167.074 άτομα, στην Ιταλία 132.069, στην Κύπρο 28, ενώ μέχρι τις 29 Σεπτεμβρίου, 3.804 άνθρωποι έφθασαν στην Ισπανία. Συγκεκριμένα, από τις 18 έως τις 24 Σεπτεμβρίου έφτασαν στην Ελλάδα 549 πρόσφυγες και μετανάστες, ενώ από τις 25 Σεπτεμβρίου έως τις 2 Οκτωβρίου 779 άτομα, αριθμός αυξημένος κατά 42%.

Στα χρόνια της κρίσης παρουσιάζεται **αύξηση των αυτοκτονιών στην Ελλάδα**, τουλάχιστον της τάξης του 30%, και ανάλογη αύξηση των αποπειρών αυτοκτονίας. Έχει υπολογιστεί ότι κάθε χρόνο καταγράφονται περισσότερες από 1.000.000 αυτοκτονίες παγκοσμίως, μια αυτοκτονία πραγματοποιείται κάθε 20 δευτερόλεπτα, ενώ μια απόπειρα αυτοκτονίας πραγματοποιείται κάθε δευτερόλεπτο. Η ανεργία είναι ο πρώτος παράγοντας που ευθύνεται για την αύξηση των αυτοκτονιών στην Ελλάδα και ακολουθεί η καθυστέρηση στην αποπληρωμή των δόσεων των δανείων και η συνακόλουθη απώλεια της κατοικίας. Σύμφωνα με την Ελληνική Στατιστική Υπηρεσία (ΕΛΣΤΑΤ), ο αριθμός των θανάτων στην Ελλάδα από αυτοκτονίες, όπως αυτές χαρακτηρίστηκαν από τις Ιατροδικαστικές και Ανακριτικές Αρχές, ανήλθε σε 508 το 2012, έναντι 477 το 2011 (αύξηση 7%).

Αρνητικό ισοζύγιο **προσλήψεων-απολύσεων** κατά 16.500 θέσεις εργασίας κατέγραψε το σύστημα Εργάνη τον Αύγουστο. Εάν δεν ανατραπεί η κατάσταση, τότε μόλις λήξει η θερινή τουριστική περίοδος και ολοκληρωθεί η εποχική απασχόληση, είναι πιθανό να προκύψουν ακόμα χειρότερα αποτελέσματα (μέσα στον Οκτώβριο ή τον Νοέμβριο του 2016), με ό,τι αυτό συνεπάγεται για ενδεχόμενη νέα αύξηση της ήδη πολύ υψηλής ανεργίας. Είναι χαρακτηριστικό ότι διατηρούνται σε υψηλά επίπεδα, στα όρια του 50%, και οι ευέλικτες μορφές εργασίας (μερική απασχόληση, εκ περιτροπής εργασία), γεγονός που δείχνει ότι ακόμα και οι προσλήψεις που προέκυψαν τον Αύγουστο είχαν το μειονέκτημα των πολύ χαμηλών αποδοχών.

Αρθρο του ιατρικού περιοδικού The Lancet αναφέρεται στην σύνδεση της καθυστερημένης ανάπτυξης και της ακραίας φτώχειας με τη μειωμένη μαθησιακή και νοητική ανάπτυξη, με χειρότερη υγεία στους ενήλικες και χαμηλότερα εισοδήματα.

Μια νέα ανάλυση των στοιχείων του 2010, τα τελευταία διαθέσιμα, δείχνει ότι 250 εκατομμύρια παιδιά σε όλο τον κόσμο, ή το 43% των παιδιών κάτω των πέντε ετών σε χώρες με μικρό ή μεσαίο ΑΕΠ δεν θα αναπτυχθούν φυσιολογικά λόγω της ακραίας φτώχειας. Ως αποτέλεσμα, το βιοτικό τους επίπεδο θα είναι σε όλη τους τη ζωή εξαιρετικά χαμηλό, σύμφωνα με σχετική έρευνα.

Οι αιτίες περιλαμβάνουν την κακή διατροφή και τις κακές συνθήκες υγιεινής, αλλά και τα ελλιπή ερεθίσματα τα πρώτα χρόνια της ζωής τους.

Στον κορυφή της λίστας η υποσαχάρια Αφρική, ακολουθεί η νότια Ασία, τα νησιά της Καριβικής και η Λατινική Αμερική. Μεταξύ των χωρών που αντιμετωπίζουν μεγαλύτερο πρόβλημα είναι η Λιβερία, η Λαϊκή Δημοκρατία του Κονγκό, το Μπουρούντι, ο Νίγηρας και το Μαλάουι.

Προσκλητήριο... μειώσεων συντάξεων

Στο προηγούμενο φύλλο της Εργατικής Πάλης προσπαθήσαμε να καταγράψουμε τις κύριες περιπτώσεις μειώσεων των ήδη καταβαλλόμενων συντάξεων απ' αυτόν τον μήνα και μετά: Μειώσεις που ψηφίστηκαν στο τελευταίο αντιασφαλιστικό νομοσχέδιο του Μαΐου, μειώσεις για εκατοντάδες χιλιάδες συνταξιούχους στο ΕΚΑΣ (που για πολλούς καταργήθηκε), στο μέρισμα, στις επικουρικές, στις κύριες συντάξεις των 2.000 ευρώ και πάνω, σε συντάξεις που αθροιστικά (κύρια, επικουρική κ.α.) ξεπερνούν τα 3.000 ευρώ, στις προσυνταξιοδοτικές παροχές κ.α. Στα πλαίσια του παρόντος άρθρου, θα προσπαθήσουμε να καταγράψουμε: α) τις «νέες» μειώσεις κάθε είδους, που θα εφαρμοστούν στις συντάξεις από τον Οκτώβριο, και β) τις διαφαινόμενες επόμενες μειώσεις, περικοπές ή τα ολοσχερή κοψίματα.

Σε σχέση με τις «νέες» μειώσεις του Οκτωβρίου στις συντάξεις εκατοντάδων χιλιάδων συνταξιούχων:

Πρώτον, θα υπάρξουν μειώσεις σε συντάξεις, λόγω του ότι αυτές δεν είχαν προλάβει να εφαρμοστούν νωρίτερα. Για παράδειγμα, ο επαναυπολογισμός και η μείωση των επικουρικών συντάξεων όσων παίρνουν αθροιστικά (κύρια και επικουρική) πάνω από 1.300 ευρώ, δεν έχει ολοκληρωθεί για όλους τους συνταξιούχους, από όλα τα Ταμεία. Εκκρεμούν περίπου 25.000 συντάξεις, από διάφορα ασφαλιστικά Ταμεία, όπως αυτά των πρατηριούχων υγρών καυσίμων, συμβολαιογράφων, δικηγόρων, τεχνικών τύπου και ναυτικών, που θα δουν τις όποιες μειώσεις στη σύνταξη Οκτωβρίου. Οι αρτοποιοί του ΟΑΕΕ, οι δημοσιογράφοι (Ε.Τ.Α.Π. - Μ.Μ.Ε.) και οι συνταξιούχοι της πρώην αστυνομίας πόλεων (ΤΕΑΥ-ΑΠ) θα δουν τις όποιες μειώσεις στη σύνταξη Νοεμβρίου.

Δεύτερον, θα υπάρξουν μειώσεις σε συντάξεις λόγω της αναδρομικής παρακράτησης ποσών που έχουν ήδη καταβληθεί. Για παράδειγμα, οι επαναυπολογισμοί και οι μειώσεις των επικουρικών συντάξεων, ισχύουν από 1-6-2016. Άρα, σε όσες συντάξεις υπάρχουν μειώσεις (σε περίπου 205.000) οι οποίες ήδη εφαρμόστηκαν, θα υπάρξουν από τη σύνταξη του Οκτώβρη και «νέες» μειώσεις ώστε να επιστραφούν αναδρομικά τα ποσά που ήδη έχουν καταβληθεί. Ενδεικτικά αναφέρουμε το εξής παράδειγμα: Συνταξιούχος με σύνταξη από το ΕΤΕΑ έπαιρνε επικουρική σύνταξη 409 ευρώ, που με τις μνημονιακές περικοπές έγινε 205 ευρώ περίπου καθαρά. Μετά την αναπροσαρμογή του άρθρου 96 του Ν. 4387/2016, η επικουρική θα ξεπέσει στα 123 ευρώ καθαρά. Έτσι τους επόμενους μήνες θα πρέπει να επιστρέψει τα 246 επιπλέον ευρώ που πήρε, πράγμα που σημαίνει ότι από τα 123 ευρώ θα του αφαιρούνται μηνιαίως 50 ευρώ - δηλαδή θα παίρνει επικουρική ύψους 73 ευρώ.

Σε σχέση με τις διαφαινόμενες επόμενες μειώσεις, περικοπές ή τα ολοσχερή κοψίματα συντάξεων:

Καταρχήν, πριν καλά - καλά περάσουν 5 μήνες από το νέο αντιασφαλιστικό νόμο του 3ου μνημονίου, έχουν ήδη αρχίσει στα ΜΜΕ να «διαρρέουν» πληροφορίες για μεγάλα ελλείμματα στα ασφαλιστικά ταμεία από τις συντάξεις. Στη συνέχεια, δόθηκε στη δημοσιότητα η ετήσια έκθεση του ΔΝΤ για την ελληνική οικονομία, στην οποία μεταξύ άλλων αναφέρονται τα εξής: «Οι πρόσφατες μεταρρυθμίσεις στο συνταξιοδοτικό έχουν σαν στόχο να περικόψουν τις δαπάνες [...] Αυτό είναι ένα καλοδεχόμενο μέτρο. [...] Όμως, δεν έχει την έκταση που χρειάζεται. [...] Το μέγεθος του προβλήματος είναι τέτοιο που η τρέχουσα πολιτική, που κυρίως προστατεύει τους υπάρχοντες συνταξιούχους [...] δεν συνάδει με τη βιώσιμη ανάπτυξη [...] Είναι απαραίτητη μια περαιτέρω μείωση των τρεχουσών συντάξεων, και αυτό μπορεί να γίνει με το ξεπάγωμα των σημερινών συντάξεων και με την εφαρμογή του νέου μαθηματικού τύπου για τις παροχές». Δηλαδή, σε απλά ελληνικά, η Βελκουλέσκου, το ΔΝΤ, οι δανειστές και τοκογλύφοι, όλα τα μνημονιακά και νεοφιλελεύθερα κατακάθια, λένε ότι πρέπει εδώ και

τώρα, από το 2017 ίσως, να επαναυπολογιστούν και να μειωθούν όλες οι υπάρχουσες συντάξεις.

Θυμίζουμε, ότι σύμφωνα με τον αντιασφαλιστικό νόμο Κατρούγκαλου, όλες οι κύριες συντάξεις, μέχρι και το 2018, θα επαναυπολογιστούν, με βάση τους (χειρότερους) όρους αυτού του νόμου. Σταδιακά, όλοι οι συνταξιούχοι, θα δουν στα ενημερωτικά σημειώματα των συντάξεών τους να διαγράφονται - καταργούνται οι παλιές συντάξεις. Στη θέση τους θα υπάρχουν τρία ποσά: Η λεγόμενη «εθνική σύνταξη», η λεγόμενη «ανταποδοτική σύνταξη» και η λεγόμενη «προσωπική διαφορά». Μόλις λίγους μήνες πριν, υπόσχονταν ότι δεν θα υπάρξουν μειώσεις, ότι οι επαναυπολογισμοί δεν θα φέρουν καμιά μείωση, ότι αν η εθνική και η ανταποδοτική είναι σαν άθροισμα μικρότερες από αυτή τη σύνταξη που καταβάλλεται, τότε το ποσό που θα λείπει θα το δίνουν σαν «προσωπική διαφορά». Τώρα, 5 μήνες μετά, τα λένε ωμά και ανοικτά, όπως τότε τους καταγγέλλαμε. Αν εφαρμοστούν αυτά τα σχέδια, τότε οι σημερινές συντάξεις των 500 ή των 600 ευρώ, μπορεί να πέσουν ακόμη και στα 50 ή στα 70 ευρώ!

Ο επαναυπολογισμός όλων των ήδη καταβαλλόμενων επικουρικών συντάξεων δεν είναι άσχετος με τα παραπάνω. Σύμφωνα με το νόμο Κατρούγκαλου (Ν. 4387/2016), θα έπρεπε να επαναυπολογιστούν και να μειωθούν οι επικουρικές συντάξεις στις οποίες το άθροισμα κύριας και επικουρικής σύνταξης υπερβαίνει το ποσό των χιλίων τριακοσίων (1.300) ευρώ μικτά. Η μείωση της επικουρικής σύνταξης, θα αφορούσε το ποσό πάνω από τα 1.300 ευρώ. Δηλαδή, αν κάποιος έπαιρνε 1.450 κύρια και επικουρική, με επικουρική έστω 250 ευρώ, τότε, η επικουρική του θα επαναυπολογιστεί και θα κοπεί κατά 150 ευρώ. Πέρα από το άδικο αυτών των μειώσεων, η μνημονιακή συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ, ερμηνεύει κατά το δοκούν και επαναυπολογίζει όλες τις ήδη καταβαλλόμενες επικουρικές συντάξεις. Αυτό από μόνο του είναι ένα τεράστιο θέμα και πρόβλημα, που αργά ή γρήγορα θα γεννήσει ακόμη μεγαλύτερα προβλήματα και για το οποίο κανείς δεν λείει τίποτα.

Σε έναν μήνα περίπου θα έχουν επαναυπολογιστεί όλες οι επικουρικές, περίπου 1.236.000 συντάξεις, προετοιμάζοντας τις αμέσως επόμενες μειώσεις. Παράδειγμα: Επικουρική σύνταξη του ΕΤΕΑΜ ύψους 142,70 ευρώ μικτά (και καθαρά 127,16) που μαζί με την κύρια βρίσκονταν πολύ πιο κάτω από τα 1.300, άρα δεν θα έπρεπε να επαναυπολογιστεί, παρ' όλα αυτά επαναυπολογίζεται ως εξής: Αναπροσαρμοσμένη Βασική Σύνταξη ΕΤΕΑ = 66,65 ευρώ, Προσωπική Διαφορά = 68,63 ευρώ, και μετά την αφαίρεση κρατήσεων: 127,16 ευρώ. Προσοχή, όμως: 1) Οι καταβαλλόμενες συντάξεις διαγράφονται/καταργούνται. 2) Οι «νέες επικουρικές» σπάνε σε δύο κομμάτια: το ένα κομμάτι, η νέα αναπροσαρμοσμένη βασική επικουρική, είναι έως και λίγο μικρότερη από το μισό της παλιάς επικουρικής, 3) Η λεγόμενη «προσωπική διαφορά» είναι ένα σημαντικό κομμάτι της παλιάς, έως και κάτι περισσότερο από τη μισή, κι αυτή είναι που κινδυνεύει άμεσα να κατατομηθεί.

■ Τηλέμαχος Λάχανης

επίκαιρα...

Ρατσιστικές εκδηλώσεις από Συλλόγους Γονέων των σχολείων του Ωραιοκάστρου

Οι ρατσιστικές αντιδράσεις των Συλλόγων Γονέων του 5ου και του 1ου Δημοτικού Σχολείου Ωραιοκάστρου Θεσσαλονίκης, με τις οποίες αρνούνται να φοιτήσουν στα σχολεία τους παιδιά προσφύγων και μεταναστών, πέρα από εικόνα ντροπής, συνιστούν και μια αντανάκλαση της κοινωνικής αποσύνθεσης, του κανιβαλισμού και του αμοραλισμού όπου βυθίζουν την ελληνική κοινωνία οι πολιτικές των μνημονίων και το άθλιο πολιτικό προσωπικό που τα υπηρετεί. Η ενέργεια αυτή πρέπει να καταδικαστεί καθαρά και να συναντήσει δραστήρια αντίσταση. Γαντζωμένοι από την επίσημη ρατσιστική ρητορική των νεοφιλελεύθερων «προστατών» της Ε.Ε. και του ντόπιου πολιτικού υπηρετικού προσωπικού, οι συγκεκριμένοι Σύλλογοι δεν έκαναν κάτι παραπάνω από το να εκφράσουν καθαρά τη μισάνθρωπη λογική της μνημονιακής αποχαύνωσης.

Αντιδράσεις των μεταναστών στη Μόρια

Τη νύχτα της 19ης Σεπτεμβρίου, άγρια επεισόδια ξέσπασαν στο κέντρο κράτησης μεταναστών και προσφύγων στη Μόρια της Λέσβου, με αποτέλεσμα να καεί το μεγαλύτερο τμήμα του. Όλο το προηγούμενο διάστημα είχαν προηγηθεί κινητοποιήσεις χιλιάδων μεταναστών και προσφύγων που κρατούνται εκεί. Παρόμοια, μικρότερης έκτασης επεισόδια και κινητοποιήσεις γίνονται συνεχώς και στα άλλα κέντρα κράτησης σε Λέσβο, Χίο, Λέρο κ.α. Ο μόνος υπαίτιος για τις κινητοποιήσεις των προσφύγων και μεταναστών, που παίρνουν πλέον άγρια μορφή, είναι η κυβέρνηση, που δεν θέλει να λύσει το θέμα, εγκλωβισμένη μέσα στην επαίσχυντη συμφωνία που έχει υπογράψει με Ε.Ε. και Τουρκία. Δεκάδες χιλιάδες μετανάστες σε όλη τη χώρα ζουν κάτω από άθλιες συνθήκες σε αντίσκηνα, σε κέντρα κράτησης που, είτε κλειστά είτε ανοικτά, είναι στις περισσότερες περιπτώσεις απομονωμένα από τον αστικό ιστό.

Το πρώτο πράγμα που έκανε η κυβέρνηση για να «λύσει» το πρόβλημα ήταν να στείλει δύο επιπλέον διμοιρίες των ΜΑΤ στο νησί, ενώ την ίδια στιγμή ανακοίνωσε την επαναλειτουργία του εμβληματικού για την περίοδο διακυβέρνησης Σαμαρά, στρατοπέδου συγκέντρωσης της Αμυγδαλέζας. Την ίδια στιγμή, στο νησί της Λέσβου «επιτροπές κατοίκων», υποκινούμενες από στελέχη της ΝΔ και τη Χρυσή Αυγή, πραγματοποίησαν διαδηλώσεις μίσους ενάντια στους πρόσφυγες και μετανάστες. Σε μία απ' αυτές, χρυσαυγίτες επιτέθηκαν και χτύπησαν τέσσερις φοιτήτριες, με την αστυνομία να παρακολουθεί αμέτοχη.

Η κυβέρνηση, πέρα από το ότι είναι ανίκανη, δεν θέλει να δώσει πραγματικές λύσεις στο θέμα, αφού έχει ψηφίσει την αντιμεταναστευτική και ρατσιστική συμφωνία με Ε.Ε. και Τουρκία, την οποία και εφαρμόζει. Πρέπει να αγωνιστούμε μαζί με τους πρόσφυγες και τους μετανάστες για το οριστικό κλείσιμο των στρατοπέδων συγκέντρωσης και των κέντρων κράτησης, για καλύτερες συνθήκες διαβίωσης και πλήρη δικαιώματα των μεταναστών για όσο καιρό επιθυμούν να παραμείνουν στη χώρα. Να ζητήσουμε ακύρωση της συμφωνίας Ε.Ε. - Τουρκίας και ανοικτά σύνορα για όλους τους κατατρεγμένους. Ακόμα, πρέπει να αγωνιστούμε ενάντια σε αυτούς που καλλιεργούν το ρατσισμό και το μίσος απέναντι στους μετανάστες και τους πρόσφυγες. Τα περισσότερα στη Λέσβο, το Ωραιοκάστρο, τη Φιλippiάδα και αλλού, πέρα από «παραφωνίες» μπροστά στο τεράστιο κύμα αλληλεγγύης που έδειξαν οι εργαζόμενοι, τα φτωχά λαϊκά στρώματα και η νεολαία στους πρόσφυγες, είναι μια υπενθύμιση προς όλους μας για την ανάγκη αντίστασης και αγώνα. Είναι ένα κάλεσμα να τσακίσουμε το μνημονιακό κανιβαλισμό και αυτούς που τον εφαρμόζουν.

Μαρινόπουλος Συμφωνία με πολλά ερωτήματα

Μετά την υπογραφή της περιβόητης συμφωνίας Μαρινόπουλου - Σκλαβενίτη και την αναβολή της εκδίκασης του άρθρου 99 για τις 14 Δεκέμβρη, κατατέθηκε στις 28-09 στη γραμματεία του Πολυμελούς Πρωτοδικείου Αθηνών η συμφωνία εξυγίανσης της εταιρείας Μαρινόπουλος ΑΕΓΕ καθώς και των εταιρειών Ξυνός, Express Μαρινόπουλος και Πειραιϊκόν.

Το ποσοστό των πιστώσεων έφτασε το 70,2% (το 60% ήταν απαραίτητο για την επίτευξη της συμφωνίας) για την ένταξη της εταιρείας στο άρθρο 106B και 106Θ, ενώ το ποσοστό των ενέγγυων πιστωτών που συναίνεσαν έφτασε στο 64,5%. Η αίτηση θα εκδικαστεί στις 19 Οκτωβρίου.

Τα βασικά στοιχεία του 21ετούς επιχειρηματικού σχεδίου της νέας εταιρείας είναι:

1) Οι τέσσερις εταιρείες προς εξυγίανση θα ενοποιηθούν σε μια νομική οντότητα, ενώ οι εταιρείες Κρόνος, Μαρκέτα, Αρβανιτιδής και Παλμύρα θα συνεχίζουν να λειτουργούν ως ξεχωριστές.

2) Η νέα εταιρεία θα έχει κοινή κι ενιαία πολιτική στον τρόπο λειτουργίας, στις τιμές κ.λπ. σε Αθήνα και Πειραιά.

3) Όσον αφορά τις πωλήσεις, ο στόχος είναι η αύξηση του κύκλου εργασιών σε 1,03 δισ. το πρώτο έτος μετά την επικύρωση της συμφωνίας (το 2015 ο Μαρινόπουλος είχε τζίρο 1,27 δισ.). Για το δεύτερο έτος ο συνολικός τζίρος εργασιών αναμένεται ν' αυξηθεί κατά 17% για το τρίτο 9%, το τέταρτο και το πέμπτο 2%, για το έκτο κι έβδομο έτος 1% και από το όγδοο και μετά εκτιμάται ότι ο κύκλος εργασιών θα παραμένει σταθερός στα επίπεδα του εβδόμου έτους μέχρι και τη λήξη του σχεδίου.

Όσον αφορά τη χρηματοδότηση, θα υπάρξει δανεισμός ύψους 352 εκατομμυρίων με εταιρική εγγύηση του Σκλαβενίτη. Το επιτόκιο θα είναι σε euribor + 1,5% για 15 χρόνια, ενώ θα έχει τετραετή περίοδο χάριτος από την ημερομηνία ολοκλήρωσης της συναλλαγής. Η αποπληρωμή της θα είναι σε 10 ισόποσες ή άνισες δόσεις. Επίσης προβλέπεται και δόση balloon (δηλαδή στη λήξη να καταβληθεί το 70% του αρχικού κεφαλαίου).

Όλα φαίνονται θετικά, αλλά υπάρχουν πάρα πολλά ερωτηματικά που πρέπει να απαντηθούν.

Στη συμφωνία δεν υπάρχει ούτε μισή λέξη για το τι θα γίνει με τους 10.800 εργαζόμενους. Αν και λέγεται ότι θα παραμείνουν όλοι στην πραγματικότητα δεν υπάρχει καμία εμπράγματη εγγύηση γι' αυτό, παρά το θετικό βήμα της αποπληρωμής των δεδουλευμένων.

Θα πρέπει να θεωρείται σίγουρο ότι θα κλείσουν πολλά καταστήματα, θα χαθούν θέσεις ερ-

γασιών και θα υπάρξουν μειώσεις μισθών, άσχετα με ό,τι ακούγεται. Ο εφοδιασμός των καταστημάτων προχωράει πάρα πολύ αργά, καθώς από τη συμφωνία στις 3-09 του Μαρινόπουλου με τις τράπεζες έχουν γεμίσει με εμπορεύματα μόλις 49 καταστήματα σε σύνολο 360 – κάτι που κάνει ουσιαστικά αδύνατη την όποια ανάπτυξη της εταιρείας.

Σ' αυτήν την ιστορία η κυβέρνηση έχει ενεργό ρόλο. Ας μην ξεχνάμε τις δηλώσεις του Τ. Αλεξιάδη, αναπληρωτή υπουργού Οικονομικών, ότι θα γίνουν γενναίες ρυθμίσεις για τα χρέη του Μαρινόπουλου προς την εφορία και τα ασφαλιστικά ταμεία. Ο αναπληρωτής υπουργός δεν είτε κουβέντα για το μέλλον των εργαζομένων, γεγονός που δείχνει ότι το μόνο για το οποίο νοιάζονται και το οποίο προστατεύουν είναι η ιδιοκτησία και το κεφάλαιο του κάθε Μαρινόπουλου.

Γι' αυτόν το λόγο οι εργαζόμενοι πρέπει να είναι σε συνεχή επαγρύπνηση, καθώς, πέρα από το αυτονόητο –ότι θα χαθούν θέσεις εργασίας και θα γίνουν μειώσεις μισθών– το φθινόπωρο έρχονται και τα δολοφονικά αντεργατικά μέτρα που φέρνουν πραγματική ανατριχίλα, δίνουν μεγάλα περιθώρια στους εργοδότες για ομαδικές απολύσεις, mini jobs, εργασία με την ώρα, μείωση μισθού κ.α.

Εδώ να σημειώσουμε την παθητική στάση του επιχειρησιακού σωματείου, που σπέρνει πολλά ερωτηματικά. Όλους αυτούς τους μήνες δεν έκανε ούτε μια συνέλευση, ούτε μια στάση εργασίας, ενώ ο σύλλογος εμποροϋπαλλήλων έφτιαξε επιτροπές – καρικατούρες, πλήρως ελεγχόμενες. Οι πραγματικές επιτροπές εργαζομένων θα πρέπει να πραγματοποιούν συνελεύσεις μέσα σε κάθε κατάσταση και να αποφασίζουν για τις κινήσεις τους μέσα από δημοκρατικές διαδικασίες.

■ Παναγιώτης Μητρόγιαννης,
εργαζόμενος/συνδικαλιστής στον
Μαρινόπουλο

Ελευθερουδάκης: Η ιστορία επαναλαμβάνεται

Στο κύμα χρεοκοπιών και κλεισιμάτων επιχειρήσεων έρχεται να προστεθεί η Ελευθερουδάκης Α.Ε., η οποία, ακολουθώντας τα παραδείγματα της Ηλεκτρονικής Αθηνών, του Ledra Marriott, του MEGA κ.α., έκλεισε και άφησε δεκάδες εργαζόμενους στο δρόμο.

Η δικαιολογία της εταιρείας είναι ότι την έπληξαν οικονομικά τα capital control, όμως αυτό είναι ένα τεράστιο ψέμα. Η εν λόγω εταιρεία είχε καταθέσει στις 14-07-2014 αίτηση για υπαγωγή στο άρθρο 99, δηλαδή ένα χρόνο πριν τα capital control, και, παρόλο που είχαν συμφωνήσει τράπεζες και προμηθευτές στο δικαστήριο, η εταιρεία δεν προσκόμισε τα απαραίτητα στοιχεία και η υπόθεση πάγωσε. Τις δικαστικές αποφάσεις υπέρ των εργαζομένων για τα δεδουλευμένα τις έγραψε στα παλιά της τα παπούτσια.

Η Ελευθερουδάκης Α.Ε. είναι μία κλασική περίπτωση του μαυραγορίτικου ελληνικού καπιταλισμού, που έβγαζε πάντα τα κέρδη από την άγρια εκμετάλλευση των εργαζομένων πουλώντας αέρα, μην πληρώνοντας τίποτα, βάζοντας τα κέρδη στην τσέπη χωρίς κανένα κόστος.

Γι' αυτό η μόνη λύση είναι εμείς οι ίδιοι οι εργαζόμενοι να πάρουμε την κατάσταση στα χέρια μας και μέσα από την αλληλεγγύη κι ένα ενιαίο μέτωπο των εργαζομένων να σταματήσουμε και να τσακίσουμε όλη αυτή την αντεργατική λαίλαπα που μας ετοιμάζουν.

Με μια γενική πολιτική απεργία διάρκειας να ριζούμε αυτή την άθλια συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ - ΑΝΕΛ και να βάλουμε μπρος για μια κυβέρνηση των εργαζομένων, τη μοναδική λύση για να δούμε ένα καλύτερο αύριο εμείς οι εργαζόμενοι.

Από την δράση μας

Εξελίξεις στην υπόθεση

ΣΜΕΘ - Φροντιστήρια Μπαχαράκη

Με αμείωτη ένταση συνεχίζεται ο αγώνας της Επιτροπής Υπεράσπισης του Σωματείου Μισθωτών Εκπαιδευτικών Θεσσαλονίκης (ΣΜΕΘ) και διωκόμενων αγωνιστών ενάντια στα Φροντιστήρια Μπαχαράκη. Η Επιτροπή, από την δημιουργία της, 17 Ιουνίου 2016, στη Θεσσαλονίκη, έχει ξεκινήσει μια σειρά παρεμβάσεων, με εκδηλώσεις σε αντιρατσιστικά φεστιβάλ (Θεσσαλονίκη, Αθήνα, Ρέθυμνο κ.τ.λ.), παρεμβάσεις σε χώρους εργασίας, αλλά και στην πόλη. Ήδη πολλά σωματεία και πλήθος κόσμου έχουν εκδηλώσει την συμπαράστασή τους είτε οικονομικά, είτε με μάζεμα ηλεκτρονικών υπογραφών συμπαράστασης στο ΣΜΕΘ, είτε με ψηφίσματα αλληλεγγύης, με στόχο την ανάδειξη του θέματος. Επίσης, έγινε παρέμβαση και στη συναυλία ενάντια στην εξόρυξη χρυσού στην Χαλκιδική.

Στα πλαίσια αυτά πραγματοποιήθηκε και συναυλία αλληλεγγύης για το ΣΜΕΘ, στις 1/10, στο Θέατρο Κήπου στην Θεσσαλονίκη, η οποία διοργανώθηκε από την Επιτροπή, με την συμμετοχή πολλών ντόπιων μουσικών (Αετόπουλος Γ., Αναστασάκης Ν., Δερμιτάσογλου Ε., Ζερβουδάκης Δ., Καρμπάς Κ., Κουμανδράκης Α., Λίζος Γ., Μήτσος Γ., Μπαρμπούτης Α., Παπαναργύρου Μ.). Η ένθερμη υποστήριξη και η απροσδόκητα μαζική προσέλευση εργαζομένων, φοιτητών, μαθητών κ.α., ανέδειξε όχι μόνο την συμπαράσταση και την αλληλεγγύη τους στο Σωματείο, το οποίο διώκεται ποινικά, αλλά κι απέδειξε ότι ο αγώνας ενάντια στην ποινικοποίηση των κινητοποιήσεων και των σωματείων, αρχίζει πλέον να ενεργοποιεί ευρύτερα στρώματα εργαζομένων και νεολαίας της πόλης μας.

Να θυμίσουμε ότι η απόφαση (445/2016) που πήρε το Τριμελές Εφετείο Θεσσαλονίκης είναι πρωτοφανής και άδικη και επιβάλλει στο ΣΜΕΘ και σε τρία μέλη της διοικήσής του, απαγορεύσεις στην διακίνηση των υλικών και στις δράσεις του Σωματείου, σχετικά με τα φροντιστήρια μέσης εκπαίδευσης «Μπαχαράκη» και ταυτόχρονα, επιβάλλει την καταβολή χρηματικής αποζημίωσης 12.000 ευρώ, ως ηθική βλάβη στην εργοδοσία αυτών των φροντιστηρίων. Η παραπάνω απόφαση προέκυψε μετά από αγωγή του εργοδότη για τις παραστάσεις διαμαρτυρίας που διοργανώθηκαν από το Σωματείο προκειμένου: α) να επιστρέψει στην εργασία του ο παράνομα απολυμένος συνάδελφος Γ. Παπαγιάννης και β) να καταβληθούν τα δεδουλευμένα του.

Τέτοιου είδους αποφάσεις, στην εποχή των Μνημονίων, στρέφονται κατά του πιο στοιχειώδους εργατικού και κοινωνικού δικαιώματος, κατά της άμεσης και δυναμικής διεκδίκησης ή υπεράσπισης των δικαιωμάτων των εργαζομένων. Αυτή η αγωγή, η δικαστική δίωξη και η καταδίκη, ενοχοποιούν, ποινικοποιούν και ουσιαστικά απαγορεύουν την οποιαδήποτε εργατική ή κοινωνική διεκδίκηση.

Αυτή η απόφαση συνάδει πλήρως και με τις τελευταίες εξελίξεις στο πολιτικό σκηνικό, ειδικότερα με το νομοσχέδιο για τα εργασιακά που είναι υπό διαπραγμάτευση μεταξύ κυβέρνησης και δανειστών (δες αντίστοιχο άρθρο σε αυτό το φύλλο της Εργατικής Πάλης).

Παράλληλα, ο Μπαχαράκης προσπαθεί να φιώσει αυτόν τον αγώνα στέλνοντας εξώδικα, απειλώντας με νέες διώξεις και μηνύσεις. Όμως, η εργοδοσία των φροντιστηρίων «Μπαχαράκη» δεν μας φοβίζεται και δεν πρόκειται να κάνουμε ούτε ένα βήμα πίσω από τα δεδουλευμένα που μας χρωστάει και πρέπει να καταβάλει, σύμφωνα με προηγούμενη πρωτόδικη απόφαση δικαστηρίου υπέρ του απολυμένου καθηγητή.

Συνεχίζουμε τον αγώνα με νέες κινητοποιήσεις, παρεμβάσεις, ενημέρωση σε όλους τους εργασιακούς χώρους, στις γειτονίες κ.λπ. μέχρι την οριστική νίκη, γιατί είναι μια απόφαση που αφορά όλους τους εργαζόμενους αλλά και οποιονδήποτε διεκδικεί τα αυτονόητα, δηλαδή τα δικαιώματά του.

-Να σταματήσει κάθε δίωξη προς το ΣΜΕΘ από την εργοδοσία των φροντιστηρίων «Μπαχαράκη».

-Να καταβληθούν τα δεδουλευμένα στον απολυμένο καθηγητή.

=> Επικοινωνήστε με την επιτροπή στο yperaspisismeth@gmail.com

=> Ενημερωθείτε για τις επόμενες δράσεις στο blog: <http://yperaspisismeth.blogspot.gr/>

=> Συλλογή ηλεκτρονικών υπογραφών αλληλεγγύης: <http://www.yperaspisi.smeth.gr/>

Η νεολαία στην πρώτη γραμμή ενάντια στα νέα αντεργατικά μέτρα

Η νέα ακαδημαϊκή χρονιά βρίσκει τα ΑΕΙ-ΤΕΙ σε οριακή κατάσταση. Η εκπαίδευση μοιάζει παγιδευμένη στην κατάρρευση του ελληνικού καπιταλισμού, την ίδια στιγμή που οι τοκογλύφοι δανειστές της ΕΕ πιέζουν για νέα αντεκπαιδευτικά μέτρα, ενώ για τον ΟΟΣΑ είναι αδιανόητο να υπάρχει δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση. Τα τελευταία επτά χρόνια, οι συνεχιζόμενες μνημονιακές πολιτικές στην εκπαίδευση έχουν επιφέρει δραματική μείωση της χρηματοδότησης, που ξεπερνά το 50%. Η τρομακτική αυτή μείωση αποτελεί και την κύρια πηγή των προβλημάτων και της αποσύνθεσης των ΑΕΙ-ΤΕΙ. Το προσωπικό συνεχώς μειώνεται, με αποτέλεσμα να δημιουργούνται ελλείψεις σε γραμματείες, βιβλιοθήκες και άλλες λειτουργίες των πανεπιστημίων, αλλά και σε τομείς όπως η καθαριότητα, η συντήρηση και η φύλαξη. Το ίδιο συμβαίνει και με τους καθηγητές, που συνταξιοδοτούνται και δεν αναπληρώνονται, με αποτέλεσμα την παραπέρα υποβάθμιση της διδακτικής διαδικασίας. Επίσης, διάφορα επιστημονικά όργανα και αναλώσιμα, που χρειάζονται για εργαστήρια ή ειδικά μαθήματα, είτε δεν αγοράζονται καν είτε δεν συντηρούνται λόγω του μεγάλου κόστους. Παράλληλα, από φέτος θα υπάρξει πρόβλημα και με τα συγγράμματα, καθώς οι πρωτοετείς φοιτητές ενημερώθηκαν ότι θα τα παραλάβουν με καθυστέρηση. Αν συνυπολογίσουμε το γεγονός ότι τα ιδρύματα έχουν τεράστιους απλήρωτους λογαριασμούς στη ΔΕΗ και άλλους οργανισμούς, με το μεγαλύτερο πρόβλημα να εντοπίζεται στις φοιτητικές εστίες, διαπιστώνουμε ότι η χρονιά που έρχεται θα είναι ακόμη δυσκολότερη και το φοιτητικό κίνημα πρέπει να σταθεί στο ύψος των περιστάσεων, ώστε να βγάλει τα ΑΕΙ-ΤΕΙ από τον μνημονιακό βούρκο.

Η κατάσταση αυτή θυμίζει βαρέλι δίχως πάτο και ήδη η κυβέρνηση, μέσω του εθνικού διαλόγου, προωθεί τις πιο αντιδραστικές λύσεις, προετοιμάζοντας νέο καταστροφικό νόμο-πλαίσιο, σύμφωνα με τις επιταγές του 3ου μνημονίου, ώστε να προσαρμόσει τα ΑΕΙ-ΤΕΙ στο σημερινό εξουτελιστικό ύψος των δαπανών. Πρόσφατα, με νομοσχέδιο που κατατέθηκε στη Βουλή, άναψε το πράσινο φως για γενίκευση των διδάκτρων στα μεταπτυχιακά προγράμματα, ενώ προχωρά το σχέδιο εύρεσης πόρων από ερευνητικά προγράμματα, χορηγίες και άλλες πηγές χρηματοδότησης, ώστε τα ιδρύματα να μετατραπούν σε αυτοχρηματοδοτούμενες επιχειρήσεις. Με αυτόν τον τρόπο, ανοίγει ο δρόμος για την είσοδο ιδιωτών στα πανεπιστήμια και για την επιβολή διδάκτρων. Θέλουν να μετατρέψουν την παιδεία σε προνόμιο λίγων, όσων το σηκώνει η τσέπη τους. Θέλουν παιδεία χωρίς κοινωνικό χαρακτήρα και χωρίς πρόσβαση για όλους, μόνο προς όφελος των κερδών και του σάπιου, χρεοκοπημένου καπιταλιστικού συστήματος.

Την ίδια στιγμή, κυβέρνηση και δανειστές σχεδιάζουν την πλήρη κατεδάφιση των εργασιακών μας δικαιωμάτων, ενώ επιτηδευμένα προσπαθούν να αποσιωπήσουν το ζήτημα και να αποπροσανατολίσουν την κοινή γνώμη, μεταφέροντας

τη συζήτηση σε άλλα θέματα, όπως η διαμάχη Εκκλησίας-Κράτους και οι τηλεοπτικές άδειες. Τα μέτρα αυτά χτυπούν τον πυρήνα των εργασιακών και συνδικαλιστικών ελευθεριών και δικαιωμάτων μας και, ιδιαίτερα για τη νεολαία, προδιαγράφουν ένα μαύρο μέλλον στην αγορά εργασίας. Στα νέα μέτρα προβλέπονται νέες μειώσεις, που, μαζί με το κόψιμο επιδομάτων και προσαυξήσεων και την καθιέρωση αμετάβλητου μισθού για όλο τον εργασιακό βίο, θα ρίξουν τους μισθούς σε εξουτελιστικά επίπεδα. Σχεδιάζουν να καθιερώσουν απαράδεκτες συμβάσεις εργασίας, όπως τις λευκές συμβάσεις ή τα συμβόλαια μηδενικών ωρών, και στοχεύουν στην περαιτέρω διευκόλυνση των εργοδοτών, με την ενίσχυση του διευθυντικού δικαιώματος και με την πλήρη απελευθέρωση των απολύσεων και τη μείωση της αποζημίωσης απόλυσης. Επιπλέον, σχεδιάζουν να απαγορεύσουν διαροπάλο τις απεργίες και να χτυπήσουν τον μαχητικό συνδικαλισμό, με τις νέες διατάξεις για τα συνδικαλιστικά, υιοθετώντας μάλιστα μια χυδαία νεοφιλελεύθερη ρητορική ενάντια στην εργατική τάξη και τους αγώνες της.

Η ΣΣΠ, αναγνωρίζοντας την κρισιμότητα της κατάστασης και τη ζωτική σημασία που θα έχουν αυτές οι μάχες για τη νεολαία, αλλά και τον ιδιαίτερο ρόλο που μπορεί να παίξει ως πυροδότης εξέλιξης για την υπόλοιπη κοινωνία, έχει ήδη ξεκινήσει μια πλατιά καμπάνια ενημέρωσης των φοιτητών για τον νέο νόμο για τα εργασιακά/συνδικαλιστικά ζητήματα. Σε αυτή την καμπάνια θέλουμε να αναδείξουμε τις επιπτώσεις που θα έχουν αυτά τα μέτρα και ότι πρωτίστως αφορούν τη νεολαία. Ταυτόχρονα, προτείνουμε ένα συγκεκριμένο και ρεαλιστικό σχέδιο αγώνα. Το επόμενο διάστημα, η παρέμβασή μας θα κινηθεί κυρίως γύρω από τα εργασιακά, ενώ παράλληλα δεν θα αφήσουμε κανένα μικρό ή μεγάλο πρόβλημα των ΑΕΙ, υπερασπιζόμενοι μέχρι τέλους τη δημόσια και δωρεάν εκπαίδευση. Θα προπαγανδίσουμε επίμονα τις Γενικές Συνελεύσεις και θα κάνουμε ό,τι περνάει από το χέρι μας, ώστε η νεολαία να μπει στην πρώτη γραμμή, στις μάχες και τις συγκρούσεις που έρχονται, να παραδειγματιστεί από τη γαλλική νεολαία και τον σημαντικό ρόλο της ενάντια στον αντίστοιχο «νόμο Κομφί» το προηγούμενο διάστημα. Το φοιτητικό κίνημα πρέπει να βγει μπροστά, αφήνοντας πίσω τις αδυναμίες του παρελθόντος και λογικές ή πρακτικές που το φρενάρουν και το αποπροσανατολίζουν. Χρειάζεται να χρησιμοποιήσουμε κάθε δυνατή μορφή αυτοοργάνωσης, δίνοντας χώρο έκφρασης σε όλους τους φοιτητές που εναντιώνονται στα νέα βάρβαρα μέτρα. Να απαντήσουμε με αγωνιστικές και μαχητικές αποφάσεις, με καταλήψεις, κλεισίματα δρόμων, καταλήψεις δημόσιων κτηρίων και κάθε αναγκαία μορφή πάλης.

Με αυτά τα θέματα θα καταπιαστεί το ετήσιο πανελλαδικό διήμερο της ΣΣΠ, στις 22-23 Οκτώβρη στη Θεσσαλονίκη. Καλούμε κάθε αγωνιστή να συμμετάσχει, για την καλύτερη οργάνωση της παρέμβασής μας, την ανάπτυξη ενός ισχυρού φοιτητικού κινήματος και την προετοιμασία των εξεγέρσεων της γενιάς μας.

Από την δράση μας

ΙΩΑΝΝΙΝΑ

Κινητοποιήσεις του Συλλόγου Εστιακών φοιτητών Δουρούτης

Για ακόμα μια χρονιά αρκετοί φοιτητές του πανεπιστημίου Ιωαννίνων αναγκάζονται να σταματήσουν τις σπουδές τους ή δεν τις αρχίζουν καν, επειδή δεν πήραν δωμάτιο στις εστίες. Περίπου 90 φοιτητές μένουν εκτός εστίων και αυτό χωρίς ακόμα να ελεγχθούν οι αιτήσεις των πρωτοετών, οι οποίες είναι μέχρι στιγμής 400. Τα δωμάτια που απομένουν είναι μόνο 100, πράγμα που σημαίνει ότι αποκλείονται ήδη σχεδόν 400 φοιτητές.

Η διαδικασία για να πάρει κάποιος δωμάτιο έχει μετατραπεί από το υπουργείο και την πρυτανεία σε ένα διαγωνισμό φτώχειας, στον οποίο κερδίζει αυτός που είναι πιο εξαθλιωμένος και μπορεί να το αποδείξει. Τα κριτήρια αυτής της διαδικασίας είναι το εισόδημα, χωρίς όμως να μπορεί κάποιος να δηλώσει τα έξοδα και τους φόρους που πληρώνει. Μάλιστα δεν υπάρχει κάποιο κατώτατο εισοδηματικό όριο, αλλά σαν όριο τίθεται ο αριθμός των δωματίων που υπάρχουν: Αν ένας φοιτητής έχει 400 ευρώ εισόδημα και έχει πάρει το τελευταίο δωμάτιο στις εστίες, ο επόμενος με εισόδημα 401 ευρώ, δεν μπαίνει στη εστία. Η πλειοψηφία των φοιτητών που δεν επιλέγονται έχουν εισοδήματα κάτω από 6.000 ευρώ, ποσό το οποίο δεν επαρκεί σε καμία περίπτωση για να νοικιάσουν κάποιο διαμέρισμα.

Επιπλέον, οι εστιακοί φοιτητές είναι υποχρεωμένοι να καταβάλουν 45 ευρώ κάθε μήνα για την παραμονή τους στην εστία. Όποιος δεν πληρώνει, δεν του επιτρέπεται να πάρει πτυχίο, απειλείται ότι δεν θα μπορέσει να κάνει ξανά αίτηση και ότι θα διωχθεί από το δωμάτιο. Τα κτίρια και τα δωμάτια είναι ασυντήρητα και με σοβαρές βλάβες, ενώ δεν υπάρχει επαρκής υλικοτεχνική υποδομή. Τέλος, από τις 1-9 άρχισε να κόβεται ξανά η δεύτερη μερίδα φαγητού στη λέσχη, αφού η σύγκλητος πήρε απόφαση για μείωση των δαπανών για την σίτιση.

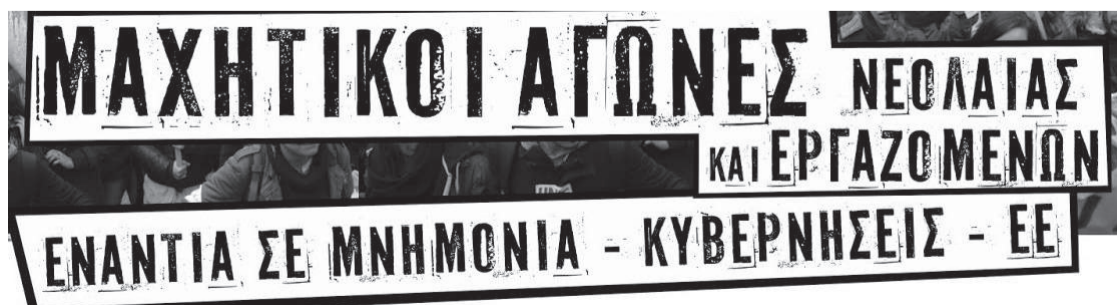
Ο πρόεδρος του πανεπιστημίου Γ. Καψάλης, καθώς και ο αντιπρόεδρος Θ. Μπάκας, στο αίτημα του συλλόγου εστιακών φοιτητών για να πάρουν όλοι δωμάτιο, επαναλαμβάνουν μονότονα ότι δεν υπάρχουν άλλα χρήματα για τις εστίες, και ότι «θα έπρεπε να λέμε κι ευχαριστώ μιας και το πανεπιστήμιο Ιωαννίνων είναι από τα πανεπιστήμια με την καλύτερη μέριμνα»!

Ο σύλλογος εστιακών φοιτητών Δουρούτης, με πρωτοβουλία της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης, απάντησε σε αυτή την κατάσταση με δύο γενικές συνελεύσεις, με απόφαση για κινητοποίηση μέχρι να πάρουν όλοι οι φοιτητές δωμάτιο και να μένουν δωρεάν στις εστίες. Πραγματοποιήθηκε κατάληψη την Τρίτη 13-9 και έπειτα τριήμερη κατάληψη την Δευτέρα 26-9 με Τετάρτη 28-9 στην σύγκλητο και στις οικονομικές υπηρεσίες του πανεπιστημίου, ενώ έγινε και συγκέντρωση - διαμαρτυρία στη λέσχη για τη δεύτερη μερίδα φαγητού. Παράλληλα έγιναν μαζικά μοιράσματα σε κυκλεία, σχολές και στην λέσχη για ενημέρωση γύρω από την μέριμνα και την υποχρηματοδότηση. Ο σύλλογος εστιακών φοιτητές ήταν ο μοναδικός φοιτητικός σύλλογος που συμμετείχε με πανό του στην πορεία μνήμης και αγώνα για την δολοφονία του Παύλου Φύσσα.

Τον προηγούμενο χρόνο ο σύλλογος εστιακών με τη δράση του κατάφερε να διασφαλίσει δωμάτια για 80 παραπάνω φοιτητές, επινοικιάστηκαν ξενοδοχεία, φοιτητές που χρωστούσαν χρήματα στη εφορία πήραν πτυχίο ή μπόρεσαν να ξανακάνουν αίτηση, αγοράστηκαν κουνούρια πλυντήρια και σταμάτησε ο εκφοβισμός που ζούσαμε τόσο χρόνια.

Το Μέτωπο Αγώνα Σπουδαστών (ΚΝΕ) απέχει πλήρως από αυτόν τον αγώνα και κάνει ό,τι μπορεί για να τον υπονομεύσει. Δεν κάνει τίποτα για να κινητοποιήσει φοιτητές και έρχεται στην γενική συνέλευση μόνο για να την καταγγείλει. Προσπαθεί να αποπροσανατολίσει και να διασπάσει τον αγώνα του συλλόγου, αφού βλέπει ότι οι φοιτητές δεν ακολουθούν την πολιτική του.

Η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη θα συνεχίσει τον αγώνα μέχρι τέλους για δωρεάν σίτιση - στέγαση - ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, για αύξηση της χρηματοδότησης για την παιδεία. Πρωτοστατεί στην κινητοποίηση του συλλόγου εστιακών για να καταργηθούν τα 45 ευρώ, για την ανέγερση νέων εστίων και για την παροχή δωματίων σε όλους τους φοιτητές. Πρέπει άμεσα να ακολουθήσουμε το παράδειγμα των γάλλων φοιτητών και να βγούμε στο δρόμο μαζί με τους εργαζόμενους. Να δώσουμε έναν αγώνα διαρκείας ενάντια στον «εθνικό διάλογο» και τον επικείμενο αντεργατικό και αντισυνδικαλιστικό νόμο.

15 ΣΕΠΤΕΜΒΡΗ: ΑΠΕΡΓΙΑ ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΚΗΣ ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑΣ

Με μια σειρά μέτρα «έκτακτης ανάγκης», δηλαδή υπουργικές αποφάσεις, τροπολογίες σε άσχετα νομοσχέδια, εγκυκλίους, που αρχίζουν από την περσινή χρονιά και αφορούν το σύνολο της Πρωτοβάθμιας και Δευτεροβάθμιας Εκπαίδευσης, το υπουργείο Παιδείας άλλαξε άρδην το τοπίο στην εκπαίδευση. Όλες οι αλλαγές διέπονται από την απλή λογική: «τόσα χρήματα διαθέτω άρα θα περικόψω τις ώρες λειτουργίας της “επιχείρησης”-σχολείο, θα απολύσω προσωπικό (αναπληρωτές), θα ανατρέψω τις εργασιακές σχέσεις αυτών που εργάζονται, θα δημιουργήσω νέα δεξαμενή υπεράριθμων για τις προσεχείς απολύσεις».

Οι επιπτώσεις των μέτρων στο δικαίωμα στη μόρφωση των παιδιών των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων είναι δραματικές, καθώς τα παραπάνω μέτρα οδήγησαν σε περαιτέρω υποβάθμιση και διάλυση ολόκληρων τμημάτων της δημόσιας εκπαίδευσης (βλ. Ειδική Αγωγή, Ολοήμερο Νηπιαγωγείο και Δημοτικό, Δομές Αντισταθμιστικής Εκπαίδευσης, μείωση ωρών διδασκαλίας σε εβδομαδιαία βάση σε Δημοτικά-Γυμνάσια κ.ά.).

Οι εκπαιδευτικοί στα Νηπιαγωγεία και Δημοτικά, μέσω αποφάσεων των Συλλόγων Διδασκόντων, προσπάθησαν να ανατρέψουν την εφαρμογή αυτών των μέτρων στην πράξη (άρνηση πραγματοποίησης κατανομής τάξεων και ανάθεσης των μαθημάτων των εκπαιδευτικών ειδικοτήτων στους δασκάλους, όπως απαιτούσε το Υπουργείο στις 1/9, πρακτικά Συλλόγων νηπιαγωγείων που αρνούνταν την υποβάθμιση του Ολοήμερου και παράδοσή τους στις Διευθύνσεις μαζί με παραστάσεις διαμαρτυρίας). Οι δράσεις αυτές αγάλιασαν σημαντικό ποσοστό των εκπαιδευτικών, άνοιξαν τη συζήτηση για το πού στοχεύουν οι αλλαγές και σίγουρα έδειξαν ότι κάθε άλλο παρά οι εκπαιδευτικοί τι

επικροτούν.

Η 24ωρη απεργία της ΔΟΕ στις 15 Σεπτεμβρίου, στα πλαίσια της απόφασης της Γενικής Συνέλευσης της ΔΟΕ τον Ιούνιο για μια 24ωρη τον Σεπτέμβριο και στη συνέχεια Γενικές Συνελεύσεις, με πρόταση για τριήμερες επαναλαμβανόμενες, παρά το γεγονός ότι τα μέτρα δεν γίνονται αποδεκτά από τους εκπαιδευτικούς, δεν είχε ικανοποιητική συμμετοχή, με εξαίρεση ίσως τα Νηπιαγωγεία. Ο Υπουργός, στη συνάντησή του με τη ΔΟΕ, έδειξε το πραγματικό του πρόσωπο. Αφού προηγουμένως είχε μιλήσει για «παρασυνδικαλισμό», προχώρησε παραπέρα, αμφισβητώντας το δικαίωμα στη Γενική Συνέλευση της ΔΟΕ να κηρύσσει απεργίες. Απέδειξε έτσι ότι είναι στο πνεύμα των νέων αντισυνδικαλιστικών μέτρων, ενώ απέδωσε την απεργία στην υποκίνηση της... ΔΑΚΕ (ΝΔ).

Με απαντήσεις του τύπου «παντού δασκαλοι περισσεύουν», «οι νηπιαγωγοί αντιδρούν γιατί ξεβολεύονται», «πέρσι έγινε πάρτι με τις προσλήψεις αναπληρωτών», «οι αναπληρωτές δεν απολύονται, ειδικά αυτοί που δούλεψαν ένα χρόνο και λιγότερο», «υπάρχουν πολλές οργανικές θέσεις, έχουν δοθεί ρουσφετολογικά», «η εκπαίδευση μπορεί να λειτουργήσει με λιγότερους εκπαιδευτικούς», «του χρόνου μπορούμε να μαζέψουμε κι άλλο τα πράγματα», ο Υπουργός έδωσε καθαρά την πραγματική αιτία των μέτρων, δηλαδή το 3ο Μνημόνιο.

Δεν τίθεται θέμα ότι για το μικρό ποσοστό στην απεργία, όπως και σε πολλές άλλες προηγούμενες, υπεύθυνη είναι η συνδικαλιστική γραφειοκρατία της ΔΑΚΕ και της ΔΗΣΥ (ΠΑΣΚ). Χρόνια τώρα, οι ΔΑΚΕ-ΠΑΣΚ απλώς κηρύσσουν 24ωρες απεργίες, όταν δεν σταματούσαν-υπέσκαπταν τις απεργίες διαρκείας που ξέφευγαν από τον έλεγχό τους. Καμιά προσπάθεια να οργανώσουν τις απεργίες, να τις δώσουν άλλο

περιεχόμενο και προοπτική νίκης, εκτός από αυτό της απλής διαμαρτυρίας, να τις κλιμακώσουν και να τις συντονίσουν ουσιαστικά με άλλους κλάδους. Στην ΟΛΜΕ των καθηγητών αυτές οι παρατάξεις αρκέστηκαν σε μία στάση διαμαρτυρίας, ενώ οι ΣΥΝΕΚ (ΣΥΡΙΖΑ) εμφανίστηκαν ωμά ως ο κυβερνητικός συνδικαλισμός.

Από κοντά και η κυβερνητική ΕΡΑ (ΣΥΡΙΖΑ) στους δασκάλους, που να μην ψήφισε την απεργία που «κλειδώθηκε» στην Γενική Συνέλευση της ΔΟΕ τον Ιούνιο, αλλά έκανε τα πάντα στις Γενικές Συνελεύσεις, πριν την απεργία, να την υποσκάψει, χρησιμοποιώντας ακριβώς τα ίδια επιχειρήματα με τον Υπουργό και την ομόσταβλή της ΣΥΝΕΚ.

Το ΠΑΜΕ καταγγέλλει, με άρθρο των εκπροσώπων του στη ΔΟΕ στον Ρίζοσπαστη, όλες τις υπόλοιπες παρατάξεις για την αποτυχία της απεργίας, την οποία μάλλον χαιρέται να τονίζει. Θεωρεί τις απεργίες απλώς εργαλεία για αντιπολίτευση στο δικομματικό παιχνίδι (ΣΥΡΙΖΑ-ΝΔ), ενώ λοιδορεί την απεργία διαρκείας (που σταμάτησε με την επιστράτευση) στην ΟΛΜΕ και τον αγώνα των διαθέσιμων, ως απλά αντιπολιτευτικά παιχνίδια. Αγώνες στους οποίους είχε βέβαια, σταθεί αντίθετο. Καταλήγει ότι μόνο οι κινητοποιήσεις/παρελάσεις του ΠΑΜΕ είναι αληθινός αγώνας γιατί... έχουν την πολιτική του ΚΚΕ, που συμπυκνώνεται στην απλή καταγγελία των μέτρων ως μέτρων που «εννοούν το μεγάλο κεφάλαιο»! Τα μνημόνια, η καταστροφή της δημόσιας δωρεάν εκπαίδευσης, οι απολύσεις, η ανατροπή των εργασιακών σχέσεων αποτελούν άμεσα αιτήματα που αν δεν πέσει ο καπιταλισμός (δηλαδή με ψήφο στο ΚΚΕ) δεν θα ικανοποιηθούν ποτέ. Το πρόβλημα για το ΠΑΜΕ είναι ότι δεν έχει να επιδείξει κανέναν αγώνα με αποτελέσματα, με βάση το σχέδιό του. Οι Παρεμβάσεις για μια ακόμη φορά έμειναν στο «κλειδίωμα» της απεργίας

από τη Γενική Συνέλευση του Ιουνίου. Αυτό όμως κάθε άλλο παρά αρκετό είναι. Παρ' όλη τη συμβολή τους στις κινητοποιήσεις, επιμένουν να προσπαθούν να πείσουν είτε τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία να οργανώσει τους αγώνες είτε με την «ενότητα της αριστεράς» να πάρουν την πλειοψηφία στα όργανα για να ανασυγκροτήσουν το συνδικαλιστικό κίνημα. Και τα δύο όμως αποδείχθηκαν αδιέξοδα.

Η Αντεπίθεση των Εκπαιδευτικών πιστεύει ότι τα μέτρα αυτά προέρχονται από το μνημόνιο και ότι χωρίς την κατάργηση των μνημονίων, τη διαγραφή του χρέους, την έξοδο από ΕΕ/Ευρώ, δεν μπορούν οι εκπαιδευτικοί να σώσουν τη δημόσια εκπαίδευση, να δημιουργήσουν τις απαραίτητες συμμαχίες με γονείς-μαθητές σε αυτή την κατεύθυνση. Πιστεύει ότι υπάρχει άμεση ανάγκη για ανάληψη πρωτοβουλιών από τους εκπαιδευτικούς της βάσης. Με επιτροπές αγώνα που θα αναλάβουν την ενημέρωση για τα μέτρα, τη μαζικοποίηση των Γενικών Συνελεύσεων, την οργάνωση και εκπροσώπηση των κινητοποιήσεων-απεργιών.

Η μνημονιακή πολιτική που εφαρμόζεται μετά την ψήφιση του 3ου μνημονίου, έχει επηρεάσει και συνεχίζει αμείλικτα να καταστρέφει όλες τις φτωχές, εργατικές οικογένειες. Έτσι, ο μέσος μαθητής έχει αρχίσει να αντιλαμβάνεται πως το μέλλον που του επιφυλάσσει αυτή η κοινωνία θα είναι κάθε άλλο παρά δίκαιο και ευνοϊκό. Η Μαθητική Αντεπίθεση (Μ.Α.) καλείται να κάνει ξεκάθαρο στους μαθητές ποιους είναι οι πραγματικοί υπαίτιοι αυτής της κατάστασης, δηλαδή οι τοκογλύφοι της ΕΕ, οι τράπεζες, οι παλιοί και νέοι μνημονιακοί, οι «Μένουμε Ευρώπη» και οι ιμπεριαλιστές προστάτες τους. Επίσης, η Μ.Α. έχει ως στόχο να ξεσηκώσει και να οργανώσει το μαθητικό κίνημα σε έναν αγώνα ενάντια σε όλα τα αντιδημοκρατικά νομοσχέδια που οι μνημονιακές κυβερνήσεις περνούν.

Το εργασιακό νομοσχέδιο που ετοιμάζεται να κατέβει προς ψήφιση μέσα στο φθινόπωρο, δίνει το έναυσμα σε εμάς, τους μαθητές της Μ.Α., να ξεκινήσουμε μία δυναμική καμπάνια πάνω σε αυτό το κρίσιμο για τους μαθητές θέμα. Πρόκειται για ένα ζήτημα που δεν προβάλλεται σχεδόν καθόλου από τα ΜΜΕ και έτσι οι περισσότεροι μαθητές δεν γνωρίζουν τι πρόκειται να

Από την δράση της “ΜΑΘΗΤΙΚΗΣ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗΣ”

ψηφιστεί εις βάρος της ίδιας μας της ζωής. Έτσι, θέλουμε να ενημερώσουμε τους μαθητές αλλά και να δείξουμε τη συνεργασία που πρέπει να έχουμε -η νεολαία, οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα- προκειμένου να μην περάσει το βάρβαρο νομοσχέδιο. Εξάλλου, τα εργασιακά δεν αφορούν μόνο τους εργαζόμενους αλλά και τη νεολαία, αφού εμείς θα είμαστε αυτοί που θα δουλεύουμε και θα μας ζητάνε να κάνουμε μαθητεία εφ' όρου ζωής. Αν τώρα οι εργαζόμενοι πληρώνονται ψίχουλα, δουλεύουν ασταμάτητα, μένουν μήνες απλήρωτοι, ταπεινώνονται από το αφεντικό και, όταν κάνουν αγώνες, αντιμετωπίζουν ΜΑΤ και εξοντωτικές δικαστικές αποφάσεις, σε εμάς τα πράγματα θα είναι ακόμα χειρότερα. Είναι βέβαιο, επίσης, πως η επίθεση στα εργασιακά θα συνδυαστεί με μία πρωτόγνωρη επίθεση στα δημοκρατικά δικαιώματα και στις ατομικές ελευθερίες. Διότι για να περάσουν και, κυρίως, για να εφαρμοστούν τέτοια μέτρα, χρειάζεται μια τεράστια αντιδημοκρατική αναδίπλωση, γιατί μια τέτοια απώλεια τόσο βασικών για την επιβίωση δικαιωμάτων

αναπροσαρμόζει όλα τα δικαιώματα προς τα κάτω.

Ανακοίνωση των μαθητών του 2ου ΓΕΛ Συκεών

Πέρα όμως από τα εργασιακά, λόγω της ιδιαίτερης ευαισθητοποίησης που δείχνουν οι μαθητές απέναντι στο προσφυγικό ζήτημα, η Μ.Α. ξεκίνησε μια προσπάθεια στήριξης των προσφύγων στο Ωραιόκαστρο Θεσσαλονίκης. Το γεγονός αφορά τους Συλλόγους Γονέων του 5ου και του 1ου Δημοτικού Σχολείου της περιοχής, οι οποίοι αρνούνται να φοιτήσουν στα σχολεία παιδιά προσφύγων και μεταναστών. Έτσι, με δική μας πρωτοβουλία, οι μαθητές ενός σχολείου, όπου παρεμβαίνουμε συστηματικά, έγραψαν την παρακάτω ανακοίνωση, δείχνοντας την ανάγκη αλληλεγγύης ανάμεσα σε πρόσφυγες και ντόπιους εργαζόμενους, μαθητές και νεολαίους:

«Οι ρατσιστικές αντιδράσεις των Συλλόγων Γονέων του 5ου και του 1ου Δημοτικού Σχολείου Ωραιόκαστρου Θεσσαλονίκης και του Δήμαρχου της περιοχής, με τις οποίες αρνούνται να

φοιτήσουν στα σχολεία τους παιδιά προσφύγων και μεταναστών (προφασιζόμενοι και υγειονομικούς κινδύνους) δείχνει μία εικόνα ντροπής και προσβολής στην ίδια την μνήμη των κατοίκων του (ιδρύθηκε το 1922 από πρόσφυγες του Πόντου και του Καυκάσου).

Πρόκειται για μία κίνηση αυτών των συλλόγων ανεπίτρεπτη, που δεν μπορεί παρά να προκαλεί αποστροφή, αγωνία για το σκοτάδι που απειλεί την ελληνική κοινωνία. Μια κίνηση η οποία πρέπει να καταδικαστεί καθαρά και στην οποία πρέπει να αντισταθούμε δραστήρια.

Η θλιβερή αντίδραση αυτών των συλλόγων, με αποδέκτη τους πιο φτωχούς και καταφρονεμένους αυτής της κοινωνίας, μπορεί να θεωρηθεί τραγελαφική παραφροσύνη μπροστά στο τεράστιο κύμα αλληλεγγύης που έδειξε ο λαός.

Με αυτήν μας την ανακοίνωση, λοιπόν, οι μαθητές του 2ου ΓΕΛ Συκεών θέλουμε να στείλουμε ένα μήνυμα υπεράσπισης των προσφυγόπουλων, καθώς η δωρεάν εκπαίδευση είναι ένα αναφαίρετο δικαίωμα όλων των ανθρώπων. Έτσι, εμείς που θεωρούμαστε η νέα γενιά, δείχνουμε με τη στάση μας ότι τέτοιες και παρόμοιες ρατσιστικές συμπεριφορές δεν χωράνε σε αυτήν την κοινωνία».

«Προαπαιτούμενα»

Η Βουλή των Μνημονίων συνεχίζει το καταστρο

Με 152 «ναι» από
ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ
ψηφίστηκαν
στις 27/9 τα
«προαπαιτούμενα»
για την
ολοκλήρωση της
1^{ης} αξιολόγησης,
ένα ακόμα
Πολυνομοσχέδιο με
βαρύτατα μέτρα.

■ Σταύρος Σκευός

Ασφαλιστικό: δεν φτούρησαν οι... «ευεργετικές» διατάξεις!

Ο εκτρωματικός νόμος Κατρούγκαλου προέβλεπε κάποιες εκπτώσεις και μεταβατική περίοδο για την αύξηση των εισφορών υγείας αγροτών, νέων επαγγελματιών και επιστημόνων, κατοίκων περιοχών με πληθυσμό λιγότερο από 2.000 άτομα κ.λπ. Με το Πολυνομοσχέδιο καταργήθηκε κάθε εξαίρεση: α) Από 1.1.2017 όλοι θα πληρώνουν 6,95% επί του εισοδήματός τους για παροχές υγείας. β) Καταργείται η δυνατότητα υπολογισμού των συγκεκριμένων εισφορών στο κατώτερο ασφαλιστέο εισόδημα (70% του κατώτατου μισθού). Για τους αγρότες που δεν έχουν ακόμα καταβάλλει εισφορές υγείας για το 2016, αυτές ορίζονται σε 3,61%.

Επίσης: 1. Μειώνεται (στο 2% κατ' έτος) η έκπτωση για εφάπαξ εξαγορά πλασματικών ετών ασφάλισης. 2. Καταργείται η κατώτατη εισφορά για τους ιδιοκτήτες τουριστικών καταλυμμάτων (κάτω από 5 δωμάτια). Από 1.1.2017 θα καταβάλλουν εισφορές 26,95% επί του εισοδήματός τους για σύνταξη και υγεία.

Όλα στο βωμό του Υπερταμείου

Με το Πολυνομοσχέδιο, ένα δεύτερο πακέτο ΔΕΚΟ περνάει στην ΕΔΗΣ (Εταιρία Δημόσιων Συμμετοχών), όπως τυπικά έχει συσταθεί το Υπερταμείο Αποκρατικοποιήσεων. Σ' αυτό συμπεριλαμβάνονται οι ΔΕΗ, ΕΥΔΑΠ, ΕΥΑΘ, Αττικό Μετρό, ΕΛΒΟ και κτιριακές υποδομές και επί της ουσίας και ο ΑΔΜΗΕ (βλ. παρακάτω), ενώ έμεινε για την ώρα εκτός η ΕΑΒ. Τον Μάιο είχαν μεταφερθεί στο Υπερταμείο οι ΟΑΣΑ, ΟΣΥ, ΣΤΑΣΥ, ΟΑΚΑ, ΕΛΤΑ.

Ο υπουργός οικονομικών Τσακαλώτος δήλωνε ξεδιάντροπα μια μέρα πριν την ψήφιση ότι η ΕΔΗΣ «δεν έχει ως στόχο την αποκρατικοποίηση των περιουσιακών στοιχείων του Δημοσίου, αλλά τη διαχείριση και αξιοποίησή τους χάριν του δημοσίου συμφέροντος, με σκοπό αφενός να χρηματοδοτεί την επενδυτική πολιτική της χώρας και αφετέρου την απομείωση των οικονομικών υποχρεώσεων της χώρας, που έχει αναλάβει βάσει της τρίτης δανειακής σύμβασης... δεν υπάρχει εκχώρηση δημόσιας περιουσίας υπό επιτροπεία, ούτε υποθήκευση, αλλά μοναδικός μέτοχος της εταιρίας είναι το

ελληνικό Δημόσιο και οι μετοχές της είναι αμεταβίβαστες και ακατάσχετες». Παραμύθια ότι οι δανειστές, ως εκπρόσωποι μεγάλων ευρωπαϊκών επιχειρήσεων (από κοντά και ελληνικών μεγαλοκαπιταλιστών), βάζουν αυτές τις επιχειρήσεις στο Υπερταμείο, ώστε να παραμείνουν δημόσιες! Τις βάζουν μόνο και μόνο για να τις ξεκοκκαλίσουν, ολόκληρες ή «φιλέτα» τους, μέσα από την ιδιωτικοποίησή τους. Που όταν σύντομα επιχειρηθεί να ολοκληρωθεί και τυπικά, θα ακούμε από την όποια μνημονιακή κυβέρνηση για «επιτυχία», εισροή εσόδων στα κρατικά ταμεία και (αυτομάτως) εκροή τους για την απομείωση του χρέους!

Το κύμα ιδιωτικοποιήσεων του 3^{ου} Μνημονίου δεν έχει μόνο ολοκληρώσει το ξεπούλημα της περιουσίας του ελληνικού λαού. Φέρνει την ελληνική κοινωνία και οικονομία μπροστά σε μια πρωτόγνωρη κατάσταση. Αφενός η φτώχεια και η εξαθλίωση θα πάρουν τρομακτικές διαστάσεις, καθώς βασικά αγαθά όπως το ρεύμα και το νερό θα μετατραπούν σε πανάκριβα εμπορεύματα, ενώ όλο και ευρύτερα στρώματα δεν θα έχουν πρόσβαση. Πρόκειται για ιστορικό πισωγύρισμα του βιοτικού επιπέδου και των στάνταρντ ζωής της εργατικής τάξης και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, προς ό,τι ίσχυε στα μέσα ή και τις αρχές του 20^{ου} αιώνα, όπου στις παράγκες της φτωχολογίας δεν υπήρχε ρεύμα και η τροφοδοσία γινόταν με νερουλάδες.

Ταυτόχρονα, αυτή η κατάσταση σηματοδοτεί την παρακμή του ελληνικού καπιταλισμού. Μια οικονομία όπως η ελληνική είναι αδύνατον να επανεκκινήσει και ανακάμψει χωρίς ισχυρό δημόσιο/εθνικοποιημένο τομέα, τουλάχιστον σε βασικούς τομείς (ενέργεια, λιμάνια, μεταφορές κ.λπ.). Όπως π.χ. έγινε μεταπολεμικά, με τη δημιουργία της ενιαίας ΔΕΗ από τη συνένωση κατακερματισμένων ιδιωτικών μονάδων/επιχειρήσεων. Οι μνημονιακοί, ιδιωτικοποιώντας τα πάντα, πολτοποιούν κάθε ιστό υποδομών, οργανισμών κ.λπ. που θα μπορούσε να στηρίξει μια ανάταξη της ίδιας της ιδιωτικής καπιταλιστικής οικονομίας. Π.χ. η ιδιωτικοποίηση της ΤΡΕΝΟΣΕ (την πήραν Ιταλοί, έναντι εξευτελιστικού αντιτίμου λίγων δεκάδων εκ.) θα επιβαρύνει επιπλέον το κόστος μεταφοράς των εμπορευμάτων. Το ίδιο η ιδιωτικοποίηση των λιμανιών, αεροδρομίων κ.λπ., όπου η λειτουργία τους υποτάσσεται όχι σε κάποιο «εθνικό» οικονομικό σχεδιασμό αλλά στο κέρδος 1-2 ιδιωτικών μονοπωλίων.

Οι λειτουργίες του αστικού κράτος ως συλλογικού καπιταλιστή καταρρέουν απ' αυτό το κομμάτιασμα της υποδομής σε «φιλέτα». Δεν είναι τυχαίο ότι μεταπολεμικά, σε όλες τις βασικές χώρες, οι μεγάλες υποδομές κρατικοποιήθηκαν πλατιά. [1] Αυτά ισχύουν ακόμα περισσότερο για έναν καπιταλισμό αδύναμο, όπως ο ελληνικός. Έτσι, το μέλλον είναι ένας ελληνικός καπιταλισμός «τριτοκοσμικός», όπου πάνω στα ερείπια της οικονομίας διάφορα τρωκτικά, καπιταλιστές ξένοι και ντόπιοι, θα λυμαινόνται τη μιζέρια και δυστυχία του ελληνικού λαού.

Η ιδιωτικοποίηση του Νερού και της Ενέργειας

Ένα από τα «προαπαιτούμενα» που ψηφίστηκαν είναι το λεγόμενο target model (σχέδιο μετάβασης για τη λειτουργία μιας ενιαίας ευρωπαϊκής αγοράς ηλεκτρισμού), που προβλέπει μετά το 2018 το «άνοιγμα» τεσσάρων νέων αγορών ενέργειας. Για κάθε μία ορίζεται αρχή-διαχειριστής. Επίσης, η υπάρχουσα ΡΑΕ θα μπορεί πλέον να παίζει διάφορα προθεσμιακά ενεργειακά «προϊόντα» στο Χρηματιστήριο.

Έτσι, η ενέργεια παραδίδεται ολοκληρωτικά στους αετονύχηδες ιδιώτες, για να παράγουν με κάθε είδους επιδότηση, να πουλάνε στην εναπομείνασα ΔΕΗ με εγγυημένες προνομιακές τιμές, να αγοράζουν απ' αυτήν σχεδόν τζάμπα και να μοσχοπουλάνε στα νοικοκυριά. [2] Και ακόμα, γίνεται μέρος της χρηματιστηριακής κερδοσκοπίας.

Η ιδιωτικοποίηση του ενεργειακού δικτύου γίνεται μέσα από ένα πολύπλοκο ιδιοκτησιακό σχήμα. Η ΔΕΗ περνάει κατά 34% στο Υπερταμείο - έτσι, μαζί με το 17% που ήδη έχει περάσει στο ΤΑΙΠΕΔ, το 51% έχει προγραφεί για ξεπούλημα. Ταυτόχρονα, συστήνει Εταιρία Συμμετοχών (100% θυγατρική), όπου μεταβιβάζεται το 51% του ΑΔΜΗΕ. Αυτή η αποκόλληση του ΑΔΜΗΕ από την άμεση ιδιοκτησία της ΔΕΗ (συνηθισμένη νεοφιλελεύθερη πρακτική) είναι ο προπομπός του τελικού ξεπούλημάς του. Η κυβέρνηση ψεύδεται ασύστολα ότι έσωσε τον ΑΔΜΗΕ.

Στο μεταξύ, επίκειται ο ορισμός καταληκτικής ημερομηνίας για την πώληση του κρατικού μετοχικού πακέτου στον ΑΔΜΗΕ (πιθανότατα μέχρι τα μέσα Οκτώβρη).

Για το νερό (που είχε επιχειρήσει να ξεπουλήσει και ο πατήρ Μητσοτάκης το 1993), ο Τσίπρας το 2014 έδινε μέσα από την ίδια την

Φιλικό έργο της

ΕΥΔΑΠ όρκους ότι δεν πρόκειται να πουληθεί. Τα τελευταία χρόνια, η διορισμένη απ' την κυβέρνηση διοίκηση της ΕΥΔΑΠ έστρωσε τον δρόμο, κυρίως προωθώντας τη μέγιστη δυνατή εργολαβοποίηση και με ψέμματα ότι δίνει δωρεάν νερό.

Οι βουλευτές Δημαράς και Τσιρώνης από τους Οικολόγους Πράσινους κάτι πήγαν να ψελλίσουν ότι δεν θα ψήφισαν την ιδιωτικοποίηση του νερού, ζητώντας ουσιαστικά έναν εύσχημο τρόπο να το κάνουν. «Ίκανοποιήθηκαν» με μια... φράση: «με την επιφύλαξη των περιορισμών που προκύπτουν από το Σύνταγμα και τον σεβασμό στις δικαστικές αποφάσεις», δηλαδή την απόφαση του ΣτΕ για μη ιδιωτικοποίηση της ΕΥΔΑΠ. Λες και δεν έχουμε ξαναδεί τέτοιες εγγυήσεις!

Η υπεράσπιση του δημόσιου χαρακτήρα της ύδρευσης είναι μια μάχη ζωής ή θανάτου, όπου εργαζόμενοι και φτωχά λαϊκά στρώματα πρέπει να τσακίσουμε όποιον προσπαθήσει να ολοκληρώσει το ξεπούλημα και να επανεθνικοποιήσουμε το νερό ρητά, κατηγορηματικά και αμετάκλητα.

Τα «υπόλοιπα»

Από τα υπόλοιπα «προαπαιτούμενα» (συνολικά 15), αυτά που είτε έχουν ήδη εκτελεστεί είτε δεν χρειάζονται κοινοβουλευτική έγκριση, είναι:

- Αναθεώρηση (και μέσω «ανεξάρτητου συμβούλου») των ΔΣ των τραπεζών
- «Μεταρρύθμιση» της αγοράς φυσικού αερίου
- Τροποποίηση της δομής του λογαριασμού αναεώσιμων πηγών ενέργειας, για να καλυφθούν τα ελλείμματά του. Τροποποίηση των τιμολογίων της ΔΕΗ, για την παροχή νέων «διευκολύνσεων» στους ιδιώτες (βλ. πρόσφατη νέα επιδότηση στην «Αλουμίνιο Ελλάδος» του Μυτιληναίου) και κάλυψη των κενών μέσω αύξησης των λαϊκών τιμολογίων.
- Έγκριση από τη Βουλή της συμφωνίας για το Ελληνικό
- Νέα νομοθεσία για την Υπηρεσία Πολιτικής Αεροπορίας
- Παραχώρηση (για 35έτη) από το ΤΑΙΠΕΔ της Εγνατίας και τριών κάθετων αξόνων
- Επιλογή ΔΣ, προσλήψεις και παροχή πόρων για την «ορθή» (διάβαζε: ληστρική) λειτουργία της Ανεξάρτητης Αρχής Εσόδων.

Σημειώσεις

[1] Δεν υπάρχει ευρωπαϊκή οδηγία που επιβάλλει την ιδιωτικοποίηση των δικτύων ηλεκτρικής ενέργειας. Μόλις 5 χώρες μεταξύ 22 στην ΕΕ για τις οποίες υπάρχουν στοιχεία έχουν προχωρήσει σε ιδιωτικοποίηση των δικτύων μεταφοράς ηλεκτρικής ενέργειας. Στις εξαιρέσεις οι Ιταλία, Πορτογαλία, Ισπανία, όπου το πλειοψηφικό πακέτο ελέγχεται από το κράτος, αλλά και οι Μ. Βρετανία και Γερμανία, όπου υπάρχουν περισσότερα του ενός ιδιωτικά δίκτυα μεταφοράς. Σε Ολλανδία και σκανδιναβικές χώρες τα δίκτυα υπόγονται σε 100% κρατικές επιχειρήσεις (οι μετοχές ανήκουν στο υπ. Οικονομικών και Βιομηχανίας ή σε δημόσια ασφαλιστικά ταμεία). Στις περισσότερες χώρες της Ανατολικής Ευρώπης επίσης τα δίκτυα τελούν υπό κρατικό έλεγχο, το ίδιο στην κεντρική Ευρώπη (Γαλλία, Αυστρία, Ελβετία, Βέλγιο κ.ά.).

[2] Το 3^ο Μνημόνιο επιτάσσει μεταξύ άλλων μείωση κατά 20% του ποσοστού της ΔΕΗ στη λιανική και στη χονδρεμπορική αγορά μέχρι το 2017 και κάτω από 50% μέχρι το 2020. Από τον Σεπτέμβριο έχουν ξεκινήσει οι σχετικές δημοπρασίες, ώστε να επιβληθεί αυτός ο στόχος.

ΠΟΡΙΣΜΑ ΓΙΑ «ΕΡΓΑΣΙΑΚΑ»

Ακραία νεοφιλελεύθερη επίθεση!

Σε μια κατάπτυστη έκθεση 65 σελίδων, η Διεθνής Επιτροπή Ειδικών, οι νεοφιλελεύθεροι «σοφοί», ξεδιπλώνουν τις εκτιμήσεις τους για τα μέτρα που πρέπει να λάβει η συγκυβέρνηση για τα εργασιακά μας δικαιώματα. Προφανώς δεν πρόκειται για τίποτα λιγότερο από τις μισάνθρωπες, νεοφιλελεύθερες πρακτικές των «εργαλειοθηκών» του ΟΟΣΑ.

Αν και το πόρισμα δεν είναι δεσμευτικό, θα αποτελέσει τη βάση διαπραγμάτευσης της 2ης αξιολόγησης με τους δανειστές. Μάλιστα ο υπουργός «Εργασίας» Κατρούγκαλος εκτίμησε ότι «το πόρισμα βρίσκεται πολύ κοντά στις ελληνικές θέσεις και αυτό είναι καλό»!!! Στην έκθεση δίνονται οι κατευθύνσεις για μια πρωτοφανή αλλαγή-κατάργηση του συνόλου των εργατικών κατακτήσεων, όπως τις ξέραμε μέχρι σήμερα, ενώ ανοίγουν την κερκόπορτα για ακόμη πιο σκληρά μέτρα!

Το πόρισμα αναφέρει μόνο γενικές εκτιμήσεις, δίνοντας όμως ξεκάθαρη κατεύθυνση για μειώσεις στους μισθούς, πρακτικά την κατάργηση των κλαδικών συμβάσεων, την περαιτέρω ελαστικοποίηση των εργασιακών σχέσεων, ενώ έμμεσα τσακίζει και τα συνδικαλιστικά δικαιώματα, δημιουργώντας όλες τις προϋποθέσεις για την πλήρη ή ουσιαστική κατάργησή τους.

Στα πιο βασικά στοιχεία του πορίσματος:

Κατώτατος μισθός

— Ομοφωνία της Επιτροπής στο ότι θα πρέπει να υπάρχει κατώτατος μισθός, αλλά αυτός θα πρέπει να λαμβάνει υπόψη «την κατάσταση της ελληνικής οικονομίας και τις προοπτικές της παραγωγικότητας, των τιμών, της ανταγωνιστικότητας, της απασχόλησης και της ανεργίας, των εισοδημάτων και των μισθών». **Με απλά λόγια, μειώσεις στον κατώτατο μισθό μέχρι να ανακάμψει η οικονομία, η οποία επιδεινώνεται καθημερινά!** Ενδεικτικά αναφέρουμε ότι σε έκθεση του ΔΝΤ προβλέπεται μείωση της ανεργίας κάτω από 10% μόνο **μετά το 2050!**

— Στο θέμα του μειωμένου κατώτατου μισθού για νέους κάτω των 25 ετών που ισχύει σήμερα, προτείνουν ότι πρέπει να διατηρηθεί η διάκριση, διαφωνώντας μόνο για το είδος της (οι 2 προτείνουν να ισχύσει το υπάρχον όριο των 25 ετών, ενώ οι 5 προτείνουν να ισχύει με κριτήριο την εργασιακή εμπειρία, και να ισχύει για μία διετία, ασχέτως ηλικίας του εργαζόμενου!).

Κλαδικές συμβάσεις

— Στο ζήτημα της επέκτασης της ισχύος των συλλογικών συμβάσεων, συμφώνησαν ότι το κράτος μπορεί να προχωρά (αν βέβαια θέλει) στην επέκταση της ισχύος τους στο σύνολο των εργαζομένων μόνο αν πληρούνται οι παρακάτω προϋποθέσεις: α) στις

περιπτώσεις μόνο κλαδικών ή ομοιοεπαγγελματικών συμβάσεων, και όχι στις περιπτώσεις των επιχειρησιακών συμβάσεων, β) μόνο αν η Ομοσπονδία των εργαζομένων αντιπροσωπεύει το 50% και πάνω των απασχολούμενων στον κλάδο ή στο επάγγελμα, γ) μόνο αν υπάρχει ένα είδος Ανεξάρτητης Αρχής (από κυβέρνηση, εργοδότες και εργαζόμενους), που μπορεί να διαβεβαιώσει ότι τα μέλη του συνδικάτου ξεπερνούν το 50% των απασχολούμενων. Κρίνοντας από τη σημερινή συμμετοχή των εργαζομένων στα σωματεία, που δεν ξεπερνά το 10%, δεν υπάρχει περίπτωση εφαρμογής τους πουθενά! Έτσι, καταρρέει και η προπαγάνδα του Κατρούγκαλου, ότι στο νομοσχέδιο θα προβλέπεται πλήρης επαναφορά των κλαδικών συμβάσεων.

Ομαδικές απολύσεις

— Οι ομαδικές απολύσεις θα πρέπει να ρυθμιστούν λαμβάνοντας υπόψη τη σημασία τους ως μέτρο προσαρμογής των επιχειρήσεων σε... εποχές κρίσης, με άλλα λόγια εγκρίνουν αλλαγή στον νόμο για τις ομαδικές απολύσεις: π.χ. να αυξηθεί ακόμη περισσότερο το όριο, δηλαδή ο αριθμός των απολύομένων ανά μήνα, που απαιτείται για να μην θεωρηθούν οι απολύσεις ως ομαδικές. Μέχρι σήμερα, οι επιχειρήσεις που έχουν από 20 έως 150 εργαζόμενους μπορούν να απολύουν μέχρι 6 εργαζόμενους ανά μήνα (πριν την αλλαγή επί μνημονίων ήταν 5), ενώ στο πόρισμα προτείνεται να αυξηθεί το όριο σε 10. Σε επιχειρήσεις με πάνω από 151 εργαζόμενους, μπορούν να απολύονται ανά μήνα έως το 5% των απασχολούμενων ή μέχρι 30 εργαζόμενοι (πριν τις μνημονιακές αλλαγές ήταν 2-3%), ενώ στο πόρισμα προτείνεται να αυξηθεί αυτό το όριο, χωρίς όμως να το προσδιορίζουν.

— Στο ζήτημα της έγκρισης των ομαδικών απολύσεων από τον υπουργό, πετούν το μπαλάκι στην οριστική απόφαση, που εκκρεμεί, του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου. Μέχρι στιγμής, η πρόταση του Γενικού Εισαγγελέα του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου κρίνει ασύμβατη με το κοινοτικό δίκαιο τη δυνατότητα που παρέχει η ελληνική νομοθεσία στον εκάστοτε υπουργό Εργασίας να αρνείται σε επιχειρήσεις τη διενέργεια ομαδικών απολύσεων!

(Η υπόθεση αφορά την προσφυγή της ΑΓΕΤ Ηρακλής, η οποία, μετά το κλείσιμο του εργοστασίου της Χαλκίδας, είχε ζητήσει έγκριση από τον υπ. Εργασίας για ομαδικές απολύσεις των 236 εργαζομένων, η οποία απορρίφθηκε).

Ελαστικές σχέσεις εργασίας

— Προτείνουν, πριν προβεί η επιχείρηση σε μαζικές απολύσεις, να μπορεί, όταν αντιμετωπίζει **προσωρινές οικονομικές δυσκολίες**, να επιβάλλει μειωμένη απασχόληση και οι εργαζόμενοι για τις χαμένες ώρες να παίρνουν μια αποζημίωση είτε από τον ΟΑΕΔ, είτε από το ΙΚΑ, είτε από το κράτος! Έτσι, ανοίγει ο δρόμος για την περαιτέρω ελαστικοποίηση της εργασίας, με καθιέρωση συμβάσεων όπως τα συμβόλαια μηδενικών ωρών απασχόλησης (zero hour contracts), τις λευκές συμβάσεις (white contracts) — δηλαδή απασχόληση όταν θέλει ο εργοδότης, λίγων ωρών, με αμοιβή που ορίζει ο ίδιος κ.τ.λ.

Συνδικαλιστικά δικαιώματα: κήρυξη απεργίας, εργοδοτική ανταπεργία (λοκ-άουτ)

— Αποφάσισαν ότι το νομικό πλαίσιο για την κήρυξη απεργίας είναι επαρκές και δεν χρειάζεται αλλαγή. Όμως στη διαπραγμάτευση, και υπό το πρόσχημα της «αντιπροσωπευτικότητας», θα τεθεί ζήτημα από τους θεσμούς ώστε στην κήρυξη απεργίας να απαιτείται η συμμετοχή πάνω από το 50% των απασχολούμενων για να είναι νόμιμη.

— Κρίνουν ότι ο νόμος στο ζήτημα του λοκ-άουτ είναι επαρκής. Παρόλα αυτά, σημειώνουν ότι πρέπει να ξεκαθαριστεί με νομοθετική παρέμβαση ότι ο εργοδότης μπορεί να μην πληρώνει τους **μη απεργούς** εργάτες, εφόσον αυτοί δεν μπορούν να προσφέρουν την εργασία τους λόγω της απεργίας.

Είναι δεδομένο, από τις ακόμη πιο άγριες απαιτήσεις των εκπροσώπων του ΔΝΤ, τις οποίες δουλικά μετά από κάθε «διαπραγμάτευση» υιοθετεί πλήρως η άθλια συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, ότι το τελικό νομοσχέδιο που θα κατατεθεί προς ψήφιση θα είναι ακόμη χειρότερο και ότι θα αποτελέσει την ταφόπλακα σε ό,τι έχει απομείνει από τα εργασιακά και συνδικαλιστικά μας δικαιώματα.

■ Νίκος Κτενάς

Ομιλία Τσίπρα στη ΔΕΘ

Σε παράλληλο μνημονιακό σύμπαν

«Γυρίζουμε σελίδα, αφού διαβάσαμε καλά την προηγούμενη και αντλήσαμε το δίδαγμά της». Αυτή ήταν η καταληκτική φράση στην ομιλία του πρωθυπουργού Αλέξη Τσίπρα στη ΔΕΘ. Απ' ό,τι φαίνεται, όμως, τόσο από το περιεχόμενο της ομιλίας του όσο και από την αποτίμηση του έργου της συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, ο Τσίπρας δεν γυρνάει τις σελίδες προς τα μπρος, αλλά προς τα πίσω, σπρώχνοντας τον ελληνικό λαό στον μνημονιακό κατήφορο.

Η ομιλία του κινήθηκε στα εξής βασικά σημεία:

1) Υπεράσπιση της επιλογής για υπογραφή του 3ου Μνημονίου, και μάλιστα όχι ως μιας επιλογής επαχθούς και εκβιαστικής εκ μέρους των δανειστών, αλλά ως μια πολιτική, που αν και δεν είναι ακριβώς αυτό που θέλει η κυβέρνηση, είναι... εντελώς διαφορετική από αυτή που ακολουθήθηκε τα πέντε προηγούμενα χρόνια!!! Την παρουσίασε μάλιστα σαν εκτέλεση της εντολής για επαναδιαπραγμάτευση που πήρε από τον ελληνικό λαό!!! Για να καταστεί βέβαια αυτό εφικτό, ήταν απαραίτητη κατ' αρχήν μια μικρή ταχυδακτυλουργία: Η λέξη «μνημόνιο» δεν ειπώθηκε ούτε μια φορά σε μια ομιλία 23 σελίδων!

2) Μια πλήρη αντιστροφή της πραγματικότητας, με λεξιλόγιο και ύφος που θύμιζε την περίοδο Σαμαρά. Για να αποκωδικοποιηθεί κάποιος αυτό το κομμάτι της ομιλίας του, μάλλον θα χρειαστεί ελληνο-μνημονιακό λεξικό! Σύμφωνα με τα λεγόμενά του, η κυβέρνηση έσωσε τις συντάξεις, ενώ η

πραγματικότητα είναι, βέβαια, ότι πέρασε ένα από τα χειρότερα αντισφαλιστικά νομοσχέδια. Στήριξε τον αγροτικό κόσμο και τους μικρομεσαίους αγρότες, ενώ στην πραγματικότητα ξεσήκωσε ένα από τα μεγαλύτερα κύματα αντιδράσεων των αγροτών, με τα μέτρα που πήρε τον προηγούμενο χειμώνα. Προστάτευσε την πρώτη κατοικία από τους πλειστηριασμούς, ενώ οι πλειστηριασμοί σπιτιών, και μάλιστα ορισμένες φορές ανθρώπων που ζουν σε ακραία φτώχεια ή και ΑΜΕΑ, κάνουν θραύση, βλ. και πρόσφατες κινητοποιήσεις σε Θεσσαλονίκη-Αθήνα. Δίνει καθημερινή μάχη για την προστασία της εργασίας, ενώ, όχι μόνο διατήρησε τις μνημονιακές καταστροφές των μισθών και των εργασιακών σχέσεων, αλλά ετοιμάζει και ένα νέο αντεργατικό και αντισυνδικαλιστικό νομοσχέδιο, ώστε να ισοπεδώσει ακόμη και τα ερείπια των εργατικών δικαιωμάτων (βλ. σχετικό άρθρο). Αξιοποιεί επωφελώς για τον λαό τη δημόσια παρουσία, σε αντίθεση με την κυβέρνηση Σαμαρά, ενώ επιδίδεται σε όργιο ξεπουλήματός της, που ξεπερνά μάλλον κάθε αντίστοιχο στο παρελθόν, σε σχέση τόσο με τον αριθμό των επιχειρήσεων, ακινήτων κ.α., όσο και με τη βαρύτητά τους στην οικονομία, αλλά και με τις εξευτελιστικές τιμές! Χαρακτηριστικά παραδείγματα ο ΟΠΑΠ (300 εκ.), η ΤΡΑΙΝΟΣΕ (40 εκ.), η Εγνατία Οδός (40 εκ.), το Ελληνικό, ο ΟΛΠ, ενώ στο τραπέζι μπαίνουν σύντομα η ΔΕΗ, η ΕΥΑΘ, ο ΟΛΘ κ.α.

3) Τον περίφημο «οδικό χάρτη για την έξοδο της χώρας από την κρίση». Εδώ πραγματικά μιλάμε όχι μόνο για πολιτική αλλά και για επικοινωνιακή παταγώδη αποτυχία.

Ο πρωθυπουργός παρουσίασε μετά κόπων και βασάνων το υποτιθέμενο καινοτόμο (sic) σχέδιό του για την έξοδο από την κρίση: α) Το ευνοϊκό κλείσιμο της δεύτερης αξιολόγησης (άρα την κατά γράμμα εφαρμογή του 3ου μνημονίου και των δύο προηγούμενων και συνεπώς την επιδείνωση της κρίσης και της κατάρρευσης της εργατικών στρωμάτων), β) την αποσαφήνιση από τους δανειστές του «τρόπου με τον οποίο θα απομειωθεί το χρέος» (ενώ όλες οι εκτιμήσεις δείχνουν ότι ΕΕ και ΕΚΤ δεν μπαίνουν καν στον κόπο να συζητήσουν γ' αυτό, πέρα από ορισμένες γενικόλογες διατυπώσεις), γ) την καταγραφή υψηλών ρυθμών ανάπτυξης μέσα στο 2017 (πράγμα που αν συμβεί θα είναι ένα θαύμα ανάλογο εκείνων της Καινής Διαθήκης), και δ) την ένταξη της Ελλάδας στο πρόγραμμα επαναγοράς ομολόγων από την ΕΚΤ (που κι αυτό ακόμα είναι αμφίβολο).

4) Ένα πλήθος υποσχέσεων για μελλοντικές μακροπρόθεσμες ή άμεσες παροχές στους εργαζόμενους και τον λαό. Προσλήψεις εκπαιδευτικών, γιατρών, σταδιακή κατάργηση του ΕΝΦΙΑ (τείνει να καταντήσει ανέκδοτο), απόδοση των 246 εκ. από τον διαγωνισμό για τις τηλεοπτικές άδειες εξ ολοκλήρου στην καταπολέμηση της ανθρωπιστικής κρίσης κ.α. Αν η πρακτική μιας κυβέρνησης είναι και ο μόνος τρόπος να κρίνεις την ειλικρίνεια των εξαγγελιών της, ένα μπορούμε να πούμε σίγουρα: Αν ο Τσίπρας

είναι ακόμη πρωθυπουργός στη ΔΕΘ του 2017, δεν θα έχει υλοποιήσει καμία από αυτές, αλλά παρόλα αυτά θα πανηγυρίζει για την υλοποίησή τους!

Ο πρωθυπουργός στη ΔΕΘ επιβεβαίωσε για άλλη μια φορά ότι ο ΣΥΡΙΖΑ, η κυβέρνησή του και ο ίδιος προσωπικά δεν έχουν απλώς πάρει διαζύγιο από την αριστερά. Έχουν διαλέξει στρατόπεδο, αυτό του κεφαλαίου, της ΕΕ και των μνημονίων και θα πολεμήσουν σκληρά για αυτό. Μεθυσμένος μάλλον από τη γλύκα της εξουσίας, ξεχνά το πολιτικό τέλος των προκατόχων του. Ξεχνά ότι οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα έχουν πράγματι υποστεί πολλές ταπεινώσεις και πολλές απώλειες από αυτούς, αλλά δεν έχουν αποδεχθεί καμία.

Ο ελληνικός λαός ξέρει πλέον ποια διαδρομή θα ακολουθήσει. Ξέρει ότι πρέπει να απαλλαγεί από τα μνημόνια, το χρέος, την ΕΕ αλλά και τα πολιτικά σκιάχτρα που τους υπηρετούν, όπως ο Τσίπρας και η παρέα του. Αυτό που μένει είναι να φτιάξουμε τον δικό μας «οδικό χάρτη». Πιάνοντας το νήμα από τις προηγούμενες μικρές και μεγάλες κινητοποιήσεις, υπερασπίζοντας το «ΟΧΙ», να δώσουμε για μια ακόμη φορά τη μάχη για να μην περάσει η νέα καταγίδα μέτρων που έρχεται, με προμετωπίδα τα εργασιακά, αυτή τη φορά με ακόμη μεγαλύτερη θέληση και οργάνωση.

Απογοήτευσε ο Κυριάκος στην 81η ΔΕΘ

Μνημόνια χωρίς τέλος, η μόνη του υπόσχεση

Η παρουσία του προέδρου της ΝΔ στην 81η ΔΕΘ δεν είχε καμία πρωτοτυπία, καμία έκπληξη. Μάλλον απογοήτευσε τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα με τα παρωχημένα, νεοφιλελεύθερα ιδεολογήματα και τις αποτυχημένες προτάσεις του. Σε άλλο μήκος κύματος τα αργυρώνητα ΜΜΕ, που μας λιβάνιζαν επί μέρες για την συνάντηση του Ευρωπαϊκού Λαϊκού Κόμματος, την επίσκεψη του αρχηγού της αξιωματικής Αντιπολίτευσης στα περίπτερα της ΔΕΘ (όπου έγινε και εθελοντής δότης μινι-λου των οστών (χωρίς σχόλιο!)), την ομιλία του στους παραγωγικούς φορείς παρουσία δύο πρωθυπουργών (Καραμανλής και Σαμαράς), τη συνέντευξη τύπου στο Βελλίδειο κ.λπ.

Και τι δεν ακούσαμε από το στόμα του Κυριάκου! Πρώτα απ' όλα, πολλές ήταν οι μπουρδολογίες του για την οικοδόμηση «σχέσης ειλικρίνειας, Συμφωνίας Αλήθειας της ΝΔ με τους πολίτες». Χαρακτηριστικό παράδειγμα «αλήθειας», η δέσμευση ότι «θα οδηγήσει την Ελλάδα στην οριστική έξοδο από την κρίση»! Και αυτό θα το πετύχει, επειδή η δική του κυβέρνηση «θα είναι πιο αξιόπιστη και θα βελτιώσει το πολιτικό κλίμα» (κάτι σαν τον Χουντίνι, δηλαδή).

Μάταια περίμενε κανείς κάποια ουσιαστική πρόταση ανακούφισης π.χ. για την αποκατάσταση των μισθών ή των συντάξεων, για θέσεις εργασίας, για το χρέος! Με το επιχείρημα ότι δεν θέλει να δώσει ψεύτι-

κες υποσχέσεις, ουσιαστικά ξεκαθάρισε ότι τα σκληρά μέτρα της κυβέρνησης Τσίπρα και των προηγούμενων μνημονιακών κυβερνήσεων, δεν θα διορθωθούν από τη ΝΔ. Πώς όμως να γίνει αυτό, όταν δεν διαθέτει κανένα διαφορετικό πρόγραμμα, καμία διαφορετική πρόταση από αυτά που εφαρμόζουν συστηματικά όλες οι ελληνικές κυβερνήσεις τα τελευταία 6 χρόνια των Μνημονίων;

Μίλησε για «κοστολογημένο πρόγραμμα», για «ανάπτυξη», για μείωση του ΕΝΦΙΑ, για διαφάνεια, μειώσεις των φορολογικών συντελεστών για προσέλκυση επενδύσεων, αντιμετώπιση της ανεργίας, μείωση των δαπανών, φορολογικές μειώσεις μέσω περιορισμού των πλεονασμάτων. Σας θυμίζουν κάτι όλα αυτά; Τον Σαμαρά; Η μήπως τον Τσίπρα; Διαφορά δεν κάνει. Όντως, αυτές οι δεσμεύσεις του Κυριάκου έχουν την ίδια ακριβώς αξία με τις παλιότερες δεσμεύσεις του Τσίπρα ότι θα σκίσει τα Μνημόνια. Απολύτως καμιά!

Τα μέτρα που ανέφερε ο Κυριάκος για την εξοικονόμηση χρημάτων είναι επίσης δοκιμασμένα, είναι αυτά που μας οδήγησαν στην σημερινή κατάσταση χρεοκοπίας: αναστολή αυξήσεων, κινητικότητα και διατήρηση της υπάρχουσας σχέσης προσλήψεων - αποχωρήσεων στο Δημόσιο, εξορθολογισμός της κρατικής επιχορήγησης στα ασφαλιστικά ταμεία, νέα μεταρρύθμιση στο ασφαλιστικό για τη νέα γενιά, αποκρατικοποιήσεις, αλλαγές στο συνδικαλιστικό νόμο.

Με άλλα λόγια, κι άλλες απολύσεις, μειώσεις μισθών και συντάξεων, ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας, φίμωση των εργαζομένων. Όσο για τις μειώσεις φόρων που υπόσχεται, αυτές προϋποθέτουν τον περιορισμό των δημοσίων δαπανών, δηλαδή κι άλλα βάρη στις πλάτες των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, που στενάζουν από τις συσσωρευμένες καταστροφές των τριών Μνημονίων. Παλιοί και νέοι μνημονιακοί, όλοι καταφεύγουν σε μέτρα που ουσιαστικά δεν διαφέρουν μεταξύ τους, εναρμονισμένα πλήρως με τις απαιτήσεις της ΕΕ, του ΔΝΤ και του κεφαλαίου.

Αναφέρθηκε ακόμη σε «κυβέρνηση αρίστων» στρώνοντας από τώρα τον δρόμο για μια κυβέρνηση ευρείας μνημονιακής συνεργασίας.

Ωραιοί οι υψηλοί τόνοι για επικοινωνιακούς λόγους, ο Κυριάκος λέει τον Τσίπρα «Μαδούρο» και το Μαξίμου του απαντά με νόημα ότι «θα πηγαίνει μετά τον Πρωθυπουργό στη ΔΕΘ για πολλά χρόνια ακόμα». Η αλήθεια είναι ότι οι προγραμματικές δηλώσεις της ΝΔ μοίρασαν απογοήτευση ανάλογη με τις προγραμματικές δηλώσεις του πρωθυπουργού. Η ΝΔ, όπως και η συγκυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, δεν βλέπουν ούτε την κατάρρευση της ΕΕ, που επιταχύνεται μετά την αποχώρηση της Μ. Βρετανίας, ούτε κανένα πρόβλημα στις ληστρικές απαιτήσεις

των δανειστών. Αντίθετα δεσμεύονται όλοι να καταβάλλουν κάθε δυνατή προσπάθεια για να ανταποκριθούν στις «δεσμεύσεις τις χώρας». Τι άλλο να περιμένει κανείς από κόμματα και πολιτικό προσωπικό αφοσιωμένο στα συμφέροντα του κεφαλαίου; Κυβέρνηση και αντιπολίτευση συμφωνούν σε όλα τα κεντρικά θέματα και οι όποιες διαφορές τους έχουν εξαφανιστεί προ πολλού.

Ένα μόνο σωστό ακούσαμε από το στόμα του Κυριάκου και σ' αυτό θα συμφωνήσουμε: «Ο Τσίπρας πρέπει να φύγει το συντομότερο», δήλωσε. Μάλιστα, μαζί του και ο Κυριάκος, η ΝΔ και όλο το σάπιο πολιτικό σύστημα, συμπληρώνουμε εμείς. Λύση δεν υπάρχει όσο παραμένουμε μέσα στην ΕΕ - Ευρωζώνη, όσο εφαρμόζουμε Μνημόνια και πληρώνουμε το Χρέος στους τοκογλύφους δανειστές, όσο σεβόμαστε την συγκέντρωση του πλούτου στα χέρια μιας δράκας πλουσίων. Μόνο η επαναστατική Κυβέρνηση των Εργαζομένων, που θα συγκρουστεί με όλα τα ερά και τα όσια του καπιταλισμού, μπορεί να δώσει διέξοδο από την κρίση προς όφελος των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

ΣΥΝΟΔΟΣ ΕΕ: Μία κρίσιμη αποτυχία;

Η Σύνοδος Κορυφής της ΕΕ στην Μπρατισλάβα, στις 16 Σεπτεμβρίου, μπορεί να ήταν άτυπη, αλλά ήταν κρίσιμη για το μέλλον της ίδιας της ΕΕ. Ο στόχος ήταν να αντιμετωπιστούν οι ισχυρές και θανάσιμες φυγόκεντρες/διαλυτικές δυνάμεις που την απειλούν, ειδικά μετά το BREXIT. Το αποτέλεσμα όμως της Συνόδου ήταν παταγώδης αποτυχία. Το μόνο που κατάφερε η Σύνοδος ήταν να καταρτίσει έναν «οδικό χάρτη» για το επόμενο εξάμηνο, ώστε να... αρχίσουν να συζητιούνται (όχι να λύνονται) όλα τα ζητήματα που απειλούν να τινάξουν την ΕΕ στον αέρα. Αυτή η ανικανότητα των ευρωπαίων ιμπεριαλιστών να αντιμετωπίσουν τα προβλήματα πρόκειται να προστεθεί στις διαλυτικές τάσεις και να τις οξύνει ακόμη περισσότερο.

Μετά την έξοδο της Βρετανίας, η Ιταλία καλείται να καλύψει το κενό στην «ηγετική» τριάδα της ΕΕ, ειδικά σε μια κρίσιμη περίοδο για αυτήν. Στην Μπρατισλάβα όμως, όχι μόνο δεν έγινε αυτό, αλλά ο Ρέντσι δεν υπέγραψε καν το «κείμενο τελικών συμπερασμάτων», αρνήθηκε να συμμετάσχει στην κοινή συνέντευξη τύπου Μέρκελ και Ολάντ και, μόλις επέστρεψε στην Ιταλία, αποτίμησε τη Σύνοδο ως εξής: «... περάσαμε ένα απόγευμα γράφοντας κείμενα χωρίς ψυχή και ορίζοντα...» και «... δεν ξέρω σε τι αναφέρεται η καγκελάρια Μέρκελ όταν μιλά για το πνεύμα της Μπρατισλάβα. Αν προχωρήσουμε με τον τρόπο αυτό, αντί για το πνεύμα της Μπρατισλάβα, θα συζητήσουμε για το φάντασμα της Ευρώπης. Στην Μπρα-

τισλάβα κάναμε μια ωραία κρουαζιέρα στον Δούναβη, όλοι μαζί. Αλλά εγώ ήλπιζα να απαντήσω στην κρίση που προκλήθηκε από το Brexit, όχι μόνο να κάνω έναν γύρο με βάρκα».

Η αδυναμία της ΕΕ να ξεπεράσει, 7 χρόνια μετά, την κρίση του 2008-09, ο σχεδόν βέβαιος υποτροπιασμός της κρίσης, που μπορεί να αποδειχθεί πολύ πιο καταστροφικός από την αρχική εκδήλωσή της, η διαρκής και μάλλον αναπότρεπτη υποβάθμιση της ΕΕ απέναντι στις ΗΠΑ και στις BRICS, η πλήρης αποτυχία των νεοφιλελεύθερων πολιτικών της και οι καταστροφές που έχουν προκαλέσει, και πολλά άλλα, έχουν ως αποτέλεσμα, αφενός την απότομη όξυνση των ευρωπαϊκών ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών, αφετέρου τη γενικευμένη αποστασιοποίηση, που ολοένα και περισσότερο μετατρέπεται σε εχθρότητα, των εργατικών και λαϊκών μαζών της Ευρώπης. Η απότομη όξυνση των ενδοϊμπεριαλιστικών ανταγωνισμών προέρχεται από τη μετατόπιση του κέντρου της οικονομικής κρίσης της ΕΕ από την περιφέρεια στις τρεις μεγάλες χώρες (Ιταλία, Γαλλία, Γερμανία), που αντιμετωπίζουν πλέον σοβαρά οικονομικά προβλήματα ή, για την ακρίβεια, τα σοβαρά προβλήματά τους έχουν βγει πλέον στην επιφάνεια. Ταυτόχρονα, η αποχώρηση του βρετανικού ιμπεριαλισμού έχει σπάσει το ταμπό, την ασφαλιστική δικλείδα, και έχει απελευθερώσει τις αποσχιστικές τάσεις ή τουλάχιστον έχει ενισχύσει τις φυγόκεντρες τάσεις στο εσωτερικό της ΕΕ. Η αποχώρηση της Βρετανίας έχει υποβαθμίσει αντικει-

μενικά την ΕΕ στην παγκόσμια αγορά, κι αυτό ήδη φάνηκε και στις διαπραγματεύσεις για τη Διατλαντική Συμφωνία (ΤΤΙΡ): οι γάλλοι και γερμανοί ιμπεριαλιστές ξεκαθαρίζουν ότι οι διαπραγματεύσεις πρέπει να σταματήσουν γιατί οι αμερικάνοι ιμπεριαλιστές δεν δίνουν τίποτα. Υπάρχει άραγε καλύτερη απόδειξη για το βάρος της ακρωτηριασμένης ΕΕ στην παγκόσμια αρένα;

Η αποστασιοποίηση, η ολοένα και μεγαλύτερη αηδία, ακόμη και εχθρότητα των μαζών απέναντι στο οικοδόμημα της ΕΕ και τις ολοένα και πιο βάρβαρες νεοφιλελεύθερες πολιτικές της, οδηγεί στην όξυνση της πολιτικής κρίσης, στην εκλογική καθίζηση, αν όχι κατάρρευση, των βασικών κομματικών πυλώνων (δεξιά και σοσιαλδημοκρατικά κόμματα) και του δικομματισμού σε κάθε χώρα της Ευρώπης και, πολύ περισσότερο, στην αρχή ενός κύματος εργατικών αγώνων. Τελευταία, όμως, έχουμε και τη μετατόπιση του κέντρου της πολιτικής κρίσης από την περιφέρεια στο κέντρο της ΕΕ, δηλαδή στις μεγάλες χώρες (Ισπανία, Ιταλία, Γαλλία, Γερμανία) - με ευνοημένες εκλογικά, προς το παρόν, κυρίως τις ξενοφοβικές ή ακροδεξιές δυνάμεις, ή τις διάφορες πολιτικές τερατογενέσεις.

Η εικόνα της Ευρώπης μοιάζει ολοένα και περισσότερο με καράβι που βουλιάζει και όλοι αναζητούν ολοένα και περισσότερο

διέξοδο σωτηρίας.

Μπροστά σε αυτή την κατάσταση, η Σύνοδος της Μπρατισλάβα υποτίθεται ότι θα έθετε τη βάση τόσο για την άμβλυνση των φυγόκεντρων τάσεων, όσο και για την άμεση εμφάνιση της ενοποίησης, πάντα σε βάρος των ευρωπαϊκών εργατικών μαζών. Η Σύνοδος απέτυχε και στα δύο. Επιπλέον, απέτυχε και στο ζήτημα του προσφυγικού/μεταναστευτικού, που κινδυνεύει να αποδειχθεί το «ατύχημα» που θα διαλύσει την ΕΕ. Πατί αν τελικά γίνει αποδεκτή η άρνηση των χωρών του Βίζεγκραντ (Ουγγαρία, Πολωνία, Σλοβακία, Τσεχία) να δεχθούν μετανάστες, τότε όχι μόνο θα έχει πρόβλημα η Γερμανία ή οι χώρες υποδοχής (Ιταλία, Ελλάδα), αλλά θα καταρρεύσει η πειθαρχία και θα διαλυθεί η συνοχή της ΕΕ. Έτσι, η κατάληξη της Συνόδου ήταν απλά μια συμφωνία πάνω στο «ζήτημα της ασφάλειας», δηλαδή ένα ακόμη προχώρημα της αντιδημοκρατικής αναδίπλωσης, ενώ για όλα τα άλλα φλέγοντα ζητήματα (δημοσιονομική πολιτική, τράπεζες, αντιμετώπιση οικονομικής κρίσης, ανεργία, ευρωστρατός, πρόγραμμα επενδύσεων, ενίσχυση πολιτικής ενοποίησης κ.α.) απλώς αποφασίστηκε ένα χρονοδιάγραμμα συζήτησής τους - συζήτησής τους, όχι επίλυσής τους.

Δίκη Χ.Α.: Δολοφονία Φύσσα και ξυλοδαρμός αιγύπτιου ψαρά

Μετά τις διακοπές του καλοκαιριού, ξεκίνησε και πάλι στις 5 Σεπτεμβρίου η δίκη ενώπιον του Τριμελούς Εφετείου Κακουρηγημάτων των βουλευτών και μελών της Χρυσής Αυγής που κατηγορούνται ως εγκληματική οργάνωση με βίαιες και θανατηφόρες επιθέσεις στο ενεργητικό της.

Από τις καταθέσεις φαίνεται να επιβεβαιώνεται πως τα μέλη της ομάδας χρυσαυγίτων που επιτέθηκαν στον Φύσσα και την παρέα του, ενεργοποιήθηκαν το επίμαχο βράδυ μετά από κεντρική εντολή που έλαβαν στα κινητά τους. Ο τρόπος της «κινητοποίησης» των μελών της Χρυσής Αυγής της Νίκαιας είναι κεντρικό ζήτημα καθώς αναδεικνύει τη δομή και λειτουργία «εγκληματικής οργάνωσης» που δρα συντονισμένα και οργανωμένα.

Στη συνεδρίαση της 5ης Σεπτεμβρίου ολοκληρώθηκε η κατάθεση του τελευταίου μάρτυρα, αστυνομικού Αναστάσιου Τσολακίδη, που ήταν επικεφαλής της μιας εκ των δύο ομάδων ΔΙΑΣ που έφτασαν επί τόπου το βράδυ της δολοφονίας του Π. Φύσσα. Η κατάθεσή του είχε ξεκινήσει στα τέλη Ιουλίου και σ' αυτήν υπήρξαν σημαντικές αντιφάσεις συγκριτικά με τις προηγούμενες. Μάλιστα, για το λόγο αυτό οι συνήγοροι είχαν υποβάλει αίτημα να αναγνωστούν στο δικαστήριο όλες οι καταθέσεις του αστυνομικού, όπως και τα ηχητικά ντοκουμέντα που διαψεύδουν τη μαρτυρία του αστυνομικού, στην οποία

υποστήριξε ότι δεν γνώριζε αν τα μαυροντυμένα άτομα στο σημείο της δολοφονίας ήταν μέλη της Χρυσής Αυγής, αλλά και ότι δεν είδε να κρατούν αντικείμενα. Η έδρα απέρριψε και τα δύο αιτήματα.

Με την ολοκλήρωση των καταθέσεων των μαρτύρων από τη «δικογραφία Φύσσα» η διαδικασία θα προχωρήσει στην εξέταση της δικογραφίας που αφορά την άγρια επίθεση σε βάρος αιγυπτίου ψαράδων στο Ικόνιο Περάματος τα ξημερώματα της 12ης Ιουνίου 2012. Σύμφωνα με την δικογραφία, ομάδα χρυσαυγίτων που επέβαιναν σε 10 μηχανάκια, αφού έσπασαν τα παράθυρα της οικίας, πέταξαν καπνογόνα και φωνάζοντας, βρίζοντας και κραδαίνοντας ρόπαλα και ξύλα επιτέθηκαν στους τέσσερις αλιεργάτες που βρήκαν μέσα στο σπίτι. Τρεις από τους εργάτες, που κοιμόνταν στο σπίτι, κατάφεραν να διαφύγουν, ο τέταρτος όμως, ο οποίος κοιμόταν στην ταράτσα της μονοκατοικίας δεν τα κατάφερε, με αποτέλεσμα να δεχτεί πολλαπλά άγρια χτυπήματα και να τραυματιστεί πολύ σοβαρά.

Στην υπόθεση κατηγορούμενοι είναι ο πυρηνάρχης της Χ.Α. στο Πέραμα και άλλα τέσσερα μέλη.

«Ήταν σαν να ήρθαν να με σφάζουν. Έφυγαν όταν νόμιζαν ότι με σκότωσαν. Αν ήξεραν πως είμαι ζωντανός, δεν θα με άφηναν». Με αυτά τα λόγια ο αιγύπτιος ψαράς Εμπάρακ Αμπουζίντ, ολοκλήρωσε την περιγραφή του για τα χτυπήματα που είχε δεχθεί. Το θύμα, αφού πήρε εξιτήριο από το νοσοκομείο, για 33 ημέρες έτρω-

γε με καλαμάκι αφού τα δόντια του είχαν σίδερα γιατί είχαν σπάσει τα κόκαλα της κάτω γνάθου, ενώ φοβάται ακόμη και να περπατήσει στο δρόμο.

«Είμαι πεθαμένος, αφού δεν μπορώ να εργαστώ για να μεγαλώσω τα παιδιά μου. Δεν έχει διαφορά ακόμη και αν με σκοτώσουν έξω από το δικαστήριο» είπε για τη σημερινή του κατάσταση.

Υποστήριξε ακόμη πως ο φίλος του Αχμέτ τον ενημέρωσε πως κατά τη νοσηλεία του, πρόσωπο που σχετιζόταν με τους δράστες της επίθεσης πρότεινε αρκετές φορές να τους δώσει χρήματα για να μην προχωρήσει η υπόθεση.

Ο Μοχάμεντ Αμπού Χαμάντ αναγνώρισε τέσσερις από τους δράστες. Διατάχθηκε η βίαιη προσαγωγή του πέμπτου κατηγορούμενου για να περάσει κι αυτός από τη διαδικασία της αναγνώρισης. Η δίκη θα συνεχιστεί.

Είναι προφανές ότι δεν πρέπει να περιμένουμε από την κούφια αστική δικαιοσύνη να δώσει τη λύση! Οι επιθέσεις, οι δολοφονίες, τα μαχαιρώματα, οι ξυλοδαρμοί μεταναστών και αγωνιστών πρέπει να απαντηθούν αποφασιστικά από την εργατική τάξη και το κίνημα με μαζικές κινητοποιήσεις, επιτροπές σε γειτονίες, χώρους δουλειάς, σχολεία, κ.ά. Όσο αυτές οι εγκληματικές πράξεις μένουν χωρίς απάντηση σπέρνουν το φόβο, αποθαρρύνουν μεγάλο κομμάτι των εργαζομένων και ρίχνουν το ηθικό των αγωνιστών του κινήματος!

Αξίζει να αναφέρουμε ότι και φέτος

πραγματοποιήθηκε με επιτυχία στο Κερατσίνι η πορεία στη μνήμη του Παύλου Φύσσα, με συμμετοχή πολιτικών οργανώσεων, αντιφασιστικών συλλογικοτήτων, εργαζομένων και νεολαίας.

Γενική απεργία-σεισμός στην Ινδία

Μία εργατική σεισμική δόνηση ταρακούνησε την Ινδία, την 7η μεγαλύτερη οικονομία του κόσμου. Στις 2 Σεπτέμβρη πραγματοποιήθηκε μία γιγάντια γενική απεργία, η τέταρτη των τελευταίων χρόνων και μάλλον η μεγαλύτερη από όσες έχουν προηγηθεί το 2010, το 2011 και το 2015. Σύμφωνα με τις ινδικές αστικές εφημερίδες πάνω από 150 εκατομμύρια απήγγησαν, τα συνδικάτα είναι διστακτικά να δώσουν κάποιο συγκεκριμένο νούμερο ενώ έχουν ακουστεί υπολογισμοί ακόμα και για 180 εκατομμύρια απεργούς.

Η Ινδία αποτελεί μία ανερχόμενη οικονομική δύναμη. Έχει το 7ο μεγαλύτερο ΑΕΠ στο κόσμο, το οποίο μάλιστα αυξάνεται με γεωμετρικούς ρυθμούς. Μόνο το 2015 μεγεθύνθηκε κατά 7,6%. Την στιγμή που οι οικονομίες της ΕΕ και των ΗΠΑ βαλτώνουν, η Ινδία μαζί με την Κίνα συγκροτούν ένα νέο οικονομικό κέντρο στην Ασία. Η αλματώδης ανάπτυξη –σε αντίθεση με τις ευρωπαϊκές οικονομίες και τις ΗΠΑ που στηρίζονται ολοένα και περισσότερο στο χρηματοπιστωτικό παρασιτισμό και κερδοσκοπία– οφείλεται σε σημαντικό βαθμό στον κλάδο της δευτερογενούς παραγωγής και ειδικά στην μεταποίηση, ο οποίος συνθέτει το 30% σε αξία του ΑΕΠ της χώρας.

Η εργατική τάξη της Ινδίας, λοιπόν, κατέχει μία κομβική θέση για το παγκόσμιο εργατικό κίνημα και για την έκβαση των αγώνων του. Εξάλλου, ο διακηρυγμένος στόχος των ευρωπαϊκών ιμπεριαλιστών είναι τα εργατικά δικαιώματα στην Ευρώπη να κατέλθουν στο επίπεδο ή και πιο χαμηλά από αυτά των κινέζων και ινδών εργαζομένων. Συνεπώς, οποιαδήποτε άνοδος στο βιοτικό επίπεδο και όποια νίκη των ινδών εργαζομένων δίνει την δυνατότητα για μία μικρή ανάσα από την συνεχή νεοφιλελεύθερη/μνημονιακή επίθεση στην Ευρώπη. Διευκολύνει, δηλαδή, ορισμένες νίκες των αγώνων των ευρωπαϊκών εργαζομένων, όπως αυτοί που ξεκίνησαν στην Γαλλία, στο Βέλγιο, και όσοι αναμένονται να ξεσπάσουν.

Η σημασία της απεργία ήταν μεγάλη λοιπόν για τους ερ-

γαζόμενους όλου του κόσμου και προφανώς για τους ίδιους του ινδούς εργαζόμενους και φτωχούς, οι οποίοι ζουν και εργάζονται σε πολύ κακές συνθήκες και όρους. Το 25% του πληθυσμού ζει με λιγότερο από 1,25 δολάρια την ημέρα, το 15% υποσιτίζεται, ένα στα τρία παιδιά είναι λιποβαρές ενώ 18 εκατομμύρια είναι σύγχρονοι σκλάβοι.

Η επιτυχία στην διεξαγωγή της απεργίας ήταν εκτεταμένη. Το επίσημο εργατικό δυναμικό της Ινδία αριθμεί 472 εκατομμύρια και στο πραγματικό μάλλον θα πρέπει να προστεθούν μερικές δεκάδες εκατομμύρια περισσότερο. Αυτό σημαίνει ότι στην απεργία συμμετείχε περίπου ένας στους τρεις ινδούς εργαζόμενους. Η επιτυχία της διευκολύνθηκε από το χαμηλό ποσοστό ανεργίας, το οποίο επίσημα υπολογίζεται στο 5% ενώ το πραγματικό μάλλον ανέρχεται 2-3 μονάδες παραπάνω.

Την απεργία προετοίμασε και στήριξε μία κοινή επιτροπή μίας δεκάδας ομοσπονδιών και συνδικάτων, εκτός από την ομοσπονδία που πρόκειται στο κυβερνών κόμμα. Η κοινή επιτροπή των συνδικάτων προβάλλει μία δωδεκάδα διεκδικήσεων, που προκύπτουν από τις ανάγκες των εργαζομένων και έχουν διαμορφωθεί μέσα από τους αγώνες των τελευταίων χρόνων. Ανάμεσά τους ξεχωρίζουν ο διπλασιασμός του κατώτατου μηνιαίου μισθού για τους ανειδίκευτους εργαζόμενους με την θέσπιση του στις 18 χιλιάδες Ρουπίες (272 δολάρια ΗΠΑ), εγυνημένη κατώτατη σύνταξη για όλους τους εργαζόμενους όχι λιγότερο από 3 χιλιάδες Ρουπίες (42,5 δολάρια), ίδιους μισθούς για τους συμβασιούχους εργαζόμενους (contract workers) και τους μόνιμους (regular), καθιέρωση καθολικής κοινωνικής ασφάλισης για όλους τους εργαζόμενους, σταμάτημα της εξάπλωσης των σχέσεων εργασίας με σύμβαση στις πολυτελείς δουλειές, γρήγορη νομική αναγνώριση των συνδικάτων και υπογραφή από την Ινδία ορισμένων συμβάσεων της Διεθνούς Οργάνωσης Εργασίας, επιβολή κρατικού ελέγχου στις τιμές, παύση της αποεπένδυσης στις δημόσιες/κρατικές επιχειρήσεις, την λήψη μέτρων για την αντιμετώπιση της ανεργίας των νέων και την απαγόρευση άμεσων ξένων επενδύσεων στους στρατηγικούς κλάδους της οικονομίας.

Η κυβέρνηση επιχείρησε να ανασχέσει την απεργία με μικρές παραχωρήσεις της τελευταίας στιγμής. Πρότεινε μία όχι αμελητέα αύξηση του κατώτατου ημερομισθίου, η οποία παράλαυτα απέιχε αρκετά από την απαίτηση για διπλασιασμό, την οποία προβάλλουν τα συνδικάτα, ενώ για τις υπόλοιπες διεκδικήσεις δεν πρότεινε τίποτα. Συνεπώς απορρίφθηκε από τα συνδικάτα.

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

Χρήστος Μπίστης, 1939-2016

(Η «Εργατική Πάλη» δημοσιεύει το λόγο που εκφώνησε ο σ. Σωφρόνης Παπαδόπουλος εκ μέρους της ΟΚΔΕ την ημέρα ταφής του σ. Χρ. Μπίστη στο Α΄ Νεκροταφείο Αθηνών)

Σήμερα, Δευτέρα 19-9-2016, μαζευτήκαμε όλοι εδώ, μπροστά στο νεκρό Χρήστο για να αποχαιρετήσουμε τον σύντροφο, τον αγωνιστή του εργατικού και λαϊκού κινήματος, τον φίλο. Ο νεκρός που αποχαιρετούμε σήμερα υπήρξε ηγετικό στέλεχος του ΕΚΚΕ, ηγετική μορφή της «μαχόμενης αριστεράς», της αντικαπιταλιστικής αριστεράς, από τα μέσα της δεκαετίας του '60 έως και την Πέμπτη 15-9-16 όπου άφησε την τελευταία του πνοή.

Από γονείς κομμουνιστές γαλουχήθηκε, όπως και ο αδελφός του, Ανδρέας (που έφυγε από κοντά μας νωρίς, τον Γενάρη του 2006 και κηδεύσαμε σε τούτο εδώ τον τόπο), με τις ιδέες της επανάστασης και του κομμουνισμού. Μαζί με τις κομμουνιστικές ιδέες του εμφύσησαν την αγάπη για τη τέχνη (κυρίως για το θέατρο) που ήταν και η δεύτερη μεγάλη αγάπη του Χρήστου. Ήταν μαθητής του μεγάλου θεατράνθρωπου Κάρουλου Κουν, σπούδασε και δούλεψε στο περιφημο θέατρο *Berliner Ensemble*.

Το 1970 πρωτοστάτησε στην ίδρυση του ΕΚΚΕ (οργάνωση σε αντίθεση με τη ρεφορμιστική αριστερά και την πολιτική της Μόσχας, της «ειρηνικής συνύπαρξης» και της ειρηνικής μετάβασης στο σοσιαλισμό) του οποίου υπήρξε πάντοτε και μέλος της ηγεσίας.

Το 1973 ήρθε μαζί με άλλους συντρόφους του παράνομα στην Ελλάδα και αγωνίστηκε ενάντια τη δικτατορία των συνταγματαρχών. Το ΕΚΚΕ και η φοιτητική του παράταξη (ΑΑΣ-ΠΕ) έπαιξαν σημαντικό ρόλο στην κατάληψη της Νομικής και του Πολυτεχνείου. Π' αυτή του τη δράση ο Χρήστος, μαζί με άλλους συντρόφους του από το ΕΚΚΕ και την ΑΑΣΠΕ, συλλαμβάνεται τον Μάρτη του 1974 από τη ασφάλεια Περισσού, υποβάλλεται σε βασανιστήρια από το χουντικό καθεστώς και φυλακίζεται για σύντομο χρονικό διάστημα.

Στη μεταπολίτευση υπήρξε παρών σ' όλους του μεγάλους και μικρούς αγώνες του εργατικού και λαϊκού κινήματος, γι' αυτό και οι αγωνιστές του ΕΚΚΕ πέρασαν από πολλές ποινικές διώξεις. Εδώ και μόνο ενδεικτικά θα ήθελα να αναφέρω: α) Για το σημαντικό ρόλο του Χρήστου και του ΕΚΚΕ στις εργοστασιακές επιτροπές και στον εργοστασιακό συνδικαλισμό. β) Για την ενωτική διαδήλωση ολοκλήρου του χώρου της Άκρας Αριστεράς ενάντια στο πραξικόπημα της Χιλής στις 11-9-1974 (με συμμετοχή περίπου 50.000), γ) Για την πορεία, μόνο από δυνάμεις της άκρας αριστεράς, για την πρώτη επέτειο του Πολυτεχνείου (Πολυτεχνείο-Σκοπευτήριο Καισαριανής με συμμετοχή περίπου 30.000) – 17 Νοεμβρίου έγιναν οι πρώτες μεταπολιτευτικές εκλογές. δ) Για την πολυήμερη δίκη των περισσότερων οργανώσεων της Άκρας Αριστεράς της εποχής, για τα γεγονότα τις 25 Μάη 1976 που έγιναν για τον αντεργατικό νόμο 330.

Ο σ. Χρήστος πάλεψε για την ενότητα του χώρου της Άκρας και Αντικαπιταλιστικής Αριστεράς είτε παλαιότερα (πέρα από τα λίγα που αναφέρθηκαν παραπάνω) μέσα από τη «Μαχόμενη Αριστερά», είτε μέσα από το ΜΕΡΑ, είτε τα τελευταία χρόνια μέσα από την ΑΝΤΑΡΣΥΑ.

Η ΟΚΔΕ με βαθιά θλίψη αποχαιρετά τον σ. Χρήστο στο μεγάλο του ταξίδι και καταθέτει μπροστά του το ενθύμιο των κοινών μας αγώνων για μια κοινωνία απαλλαγμένη από τη βαρβαρότητα του καπιταλισμού και για μια Σοσιαλιστική κοινωνία. Μορφές σαν τον σ. Μπίστη, με το ήθος, την αγωνιστικότητα και τις ιδέες του, είναι μια πραγματική απώλεια στη δύσκολη εποχή που περνάει το εργατικό και λαϊκό κίνημα, η επαναστατική και κομμουνιστική αριστερά. Ας είσαι [Χρήστο] όμως βέβαιος ότι οι αρχές και ιδέες για τις οποίες πάλεψες σ' όλη σου τη ζωή είναι χαραγμένες στο κίνημα και σίγουρα θα αποτελέσουν φάρο για τους νέους αγωνιστές.

Τέλος, η ΟΚΔΕ εκφράζει τα ειλικρινή συλλυπητήρια της στην οικογένειά του, στους συντρόφους του και στους φίλους του.

στον κόσμο...

ΓΕΡΜΑΝΙΑ

Στις 17 Σεπτεμβρίου, 100.000 διαδηλωτές συγκεντρώθηκαν στις μεγάλες πόλεις της Γερμανίας για να διαμαρτυρηθούν ενάντια στη Διατλαντική Εταιρική Σχέση Εμπορίου και Επενδύσεων (ΤΤΙΡ), που διαπραγματεύονται η Ευρωπαϊκή Ένωση και οι ΗΠΑ, αλλά και για την αντίστοιχη συμφωνία Ceta, μεταξύ της ΕΕ και του Καναδά. Για το ίδιο ζήτημα είχε πραγματοποιηθεί διαδήλωση και στην αυστριακή πρωτεύουσα, τη Βιέννη, με 25.000 διαδηλωτές. Οι διαδηλωτές εξέφρασαν την αντίθεσή τους προς τις νεοφιλελεύθερες και αντεργατικές συμφωνίες που, πέραν των άλλων, γίνονται πίσω από κλειστές πόρτες, ενώ διατράνωσαν τη θέση τους ότι οι άνθρωποι πρέπει να μπαίνουν πριν από τα κέρδη των επιχειρήσεων. Οι διαπραγματεύσεις πάντως φαίνεται ότι έχουν βαλτώσει, αν δεν έχουν σταματήσει, καθώς, πέραν των αντιδράσεων των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων σε όλη την Ευρώπη, οι ευρωπαϊκές αστικές τάξεις, ιδιαίτερα της Γαλλίας και της Γερμανίας, δεν φαίνεται να βλέπουν τα συμφέροντά τους να ικανοποιούνται σε αυτές τις διαπραγματεύσεις.

ΗΠΑ

Στις 28 Σεπτεμβρίου, αντιπρόσωποι της Ένωσης των Εκπαιδευτικών του Σικάγο ανακοίνωσαν τα σχέδιά τους για απεργία στις 11 Οκτωβρίου. Οι διαπραγματεύσεις με τα δημόσια σχολεία του Σικάγο σχετικά με τη νέα σύμβαση εργασίας έχουν σημειώσει μικρή πρόοδο, λαμβάνοντας υπόψη ότι ξεκίνησαν σχεδόν δύο χρόνια πριν. Η προηγούμενη σύμβαση έληξε στις 30 Ιουνίου 2015. Πάνω από το 90% των 25.000 δασκάλων της Ένωσης συμμετείχαν στην ψηφοφορία, στις 21-23 Σεπτέμβρη, για την προκήρυξη της απεργίας, ενώ πάνω από 95% ψήφισαν υπέρ, ποσοστό που υπερκέρασε και το αντιαπεργιακό νομικό εμπόδιο που απαιτεί τη συμμετοχή του 75% των απασχολούμενων για την κήρυξη απεργίας. Αυτή θα είναι η τρίτη απεργία εκπαιδευτικών των δημόσιων σχολείων απ' όταν ο δήμαρχος, Ραμ Εμάνουελ, ανέλαβε τα καθήκοντά του το 2011. Σημεία σύγκρουσης των εκπαιδευτικών με τον δήμαρχο είναι οι αυξήσεις μισθών, η ασφάλιση και η υγειονομική περίθαλψη, αλλά και το σύστημα αξιολόγησης της απόδοσής τους. Οι εκπαιδευτικοί του Σικάγο τάσσονται κατά του συστήματος αξιολόγησης, επισημαίνοντας πως οι επιδόσεις πολλών μαθητών τους είναι κακές επειδή έρχονται στα μαθήματα πεινασμένοι και ζουν σε γειτονιές με υψηλή εγκληματικότητα.

ΙΤΑΛΙΑ

Σφοδρές συγκρούσεις μεταξύ της αστυνομίας και εργαζομένων, μαθητών και φοιτητών σημειώθηκαν στην Κατάνια και τη Νάπολη, κατά την επίσκεψη του ιταλού πρωθυπουργού Ματέο Ρέντσι στις 11 και 13 Σεπτέμβρη αντίστοιχα. Οι διαδηλωτές εναντιώνονται στα μέτρα λιτότητας που εφαρμόζει η κυβέρνηση αλλά και στις υποτιθέμενες μεταρρυθμίσεις - απορρυθμίσεις στην εκπαίδευση και στις εργασιακές σχέσεις. Σε μια περίοδο που η Ιταλία καλείται να «καλύψει» το κενό της Βρετανίας και να παίξει τον ρόλο της τρίτης ηγέτιδας δύναμης στην Ε.Ε., η οικονομική - πολιτική κρίση παροξύνεται και η χώρα αποτελεί το φαβορί για το επόμενο «ατύχημα». Οι ιταλικές τράπεζες βρίσκονται υπό κατάρρευση, και μάλλον θα διασωθούν μόνο και μόνο για να προληφθεί μια ανεξέλεγκτη επιδείνωση της κρίσης, ενώ ο Ρέντσι βλέπει τη δημοτικότητα του να κατακρημνίζεται, ενώ εμφανίζεται απρόθυμος να πλαισιώσει τους Ολάντ και Μέρκελ στα σχέδιά τους περί ολοκλήρωσης της Ε.Ε. με αυστηρούς δημοσιονομικούς κανόνες και αντιδημοκρατικές αλλαγές. Μάλιστα, για τις 4-12 έχει ανακοινωθεί δημοψήφισμα σε σχέση με κάποιες συνταγματικές αλλαγές, το οποίο όμως έχει πάρει μορφή δημοψηφίσματος υπέρ ή κατά του Ρέντσι, με τον πρωθυπουργό να έχει δηλώσει ότι θα παραιτηθεί σε περίπτωση επικράτησης του «ΟΧΙ», ενώ η οργή των ιταλών εργαζομένων συσσωρεύεται και ξεχειλίζει λόγω της δεινής τους οικονομικής θέσης.

ΓΑΛΛΙΑ

Σε κρίσιμη καμπή το κίνημα

Επειτα από έξι μήνες μικρών και μεγάλων κινητοποιήσεων, κατά τους οποίους έλαβαν χώρα 14 πανεθνικές “ημέρες δράσης” ενάντια στην αντεργατική μεταρρύθμιση των εργασιακών σχέσεων (γνωστή ως “νόμο Κομρί”), το κίνημα στη Γαλλία βρίσκεται σε κρίσιμη καμπή.

Μεταξύ άλλων, μέσα στο καλοκαίρι είχε πραγματοποιηθεί η μεγάλη απεργιακή διαδήλωση στις 14 Ιουνίου, όταν τα εργατικά συνδικάτα και οι ενώσεις φοιτητών και μαθητών οργάνωσαν πανεθνική ημέρα δράσης στο Παρίσι. Οι διαδηλωτές, που είχαν συγκεντρωθεί σε 17 διαφορετικές πλατείες της πόλης (ένα εκατομμύριο στο Παρίσι και άλλες 300.000 στην υπόλοιπη χώρα) αντιμετώπισαν την κρατική καταστολή σε μια πορεία που είχε διαρκέσει 7 ώρες. Οι δημόσιες υπηρεσίες και οι περισσότεροι κλάδοι του ιδιωτικού τομέα είχαν νεκρώσει. Η τεράστια μαχητική κινητοποίηση στις 14 Ιούνη, από την οποία ξεπήδησαν διάφορες τοπικές συνελεύσεις αγώνα, είχε αποδείξει την αντοχή και την αποφασιστικότητα εργαζομένων και νεολαίας για συνέχιση του αγώνα μέχρι τέλους.

Κάτω από αυτήν την πίεση της εργατικής και νεολαιίστικης βάσης, οι ηγεσίες των διαφόρων εργατικών ομοσπονδιών της Γαλλίας συνέχιζαν τον αγώνα μέσα σ' ένα εξαιρετικά δυσμενές περιβάλλον καταστολής με αφορμή είτε τη διεξαγωγή του ποδοσφαιρικού EURO είτε την υποτιθέμενη αντιμετώπιση της τρομοκρατίας.

Από την άλλη πλευρά, η κυβέρνηση “σοσιαλιστών” των Ολάντ-Βαλς δεν μπορούσε να υποχωρήσει εύκολα, δεδομένης της μεγάλης σημασίας του νομοσχεδίου: Η γαλλική αστική τάξη, αντιμέτωπη με την κρίση της γαλλικής οικονομίας, μέσα στα πλαίσια της συνολικής υποβάθμισης-κρίσης της Ε.Ε. και του ευρώ, ήταν και είναι αναγκασμένη να καταφέρει σκληρά χτυπήματα στα δικαιώματα

της εργατικής τάξης, όσο και αν περιορίζεται από τις μεγάλες αδυναμίες του πολιτικού της προσωπικού, ειδικά του κυβερνώντος Σοσιαλιστικού Κόμματος. Έτσι η κυβέρνηση κινήθηκε στη γραμμή της περισσότερης καταστολής, και συγκεκριμένα της απαγόρευσης ή μισο-απαγόρευσης των διαδηλώσεων (επιβολή συγκεκριμένου δρομολογίου στη διαδήλωση της 23ης Ιουνίου, συλλήψεις, ονομαστικές απαγορεύσεις συμμετοχής στη διαδήλωση, αστυνομική τρομοκρατία κ.λπ.).

Τα συνδικάτα εμφάνιζαν παράλληλα σημαντικές αδυναμίες, οι βασικότερες από τις οποίες αφορούσαν τη μη κήρυξη πανγαλλικής απεργίας διαρκείας και τη μη προώθηση της αυτο-οργάνωσης των εργαζομένων. Κυρίως όμως, εφάρμοσαν ένα “εξοντωτικό” σχέδιο κινητοποιήσεων, δίχως στόχευση και κλιμάκωση. Δεν είναι τυχαίο που η δική μας, κυβερνητική *Αυγή* (3-7-2016) επικροτούσε το γεγονός ότι τα γαλλικά συνδικάτα απέφυγαν «να πέσουν στην παγίδα της κλιμάκωσης»! Επίσης, η κρίση της γαλλικής Αριστεράς (ρεφορμισμός Κόμματος της Αριστεράς, κρίση-παράλυση NPA κ.α.) δυσκόλευε την ανάδειξη μιας εναλλακτικής ηγεσίας στους κόλπους του κινήματος.

Κάπως έτσι στις 21 Ιουλίου ο Μ. Βαλς αναγκάστηκε να επικαλεστεί τις ειδικές εξουσίες που παρέχει το γαλλικό Σύνταγμα στον πρωθυπουργό, ώστε να περάσει το επίμαχο νομοσχέδιο δίχως ψηφοφορία! Τα γαλλικά συνδικάτα συνέχισαν όμως την ίδια τακτική, ανακοινώνοντας την επόμενη κινητοποίησή τους για τις... 15 Σεπτεμβρίου, κλείνοντας με αυτόν τον επαίσχυντο τρόπο την αυλαία των κινητοποιήσεων και υπογραμμίζοντας το πρόβλημα ηγεσίας του εργατικού κινήματος στην Ευρώπη, αλλά και τις αδυναμίες/κρίση της Αριστεράς.

Σε αυτό το κλίμα δεν μπορεί να θεωρηθεί τυχαίο το γεγονός ότι ολόκληρο τον Αύγου-

στο αλλά και στις αρχές Σεπτεμβρίου, τα γαλλικά ΜΜΕ ξεκίνησαν μια μεγάλη καμπάνια τρομοϋστερίας αλλά και ενασχόλησης με το... μπουρκίνι, με στόχο να αποπροσανατολίσουν και να “τελειώσουν” οριστικά με τις κινητοποιήσεις. Όλα αυτά ενώ ο στρατός έχει πρακτικά αντικαταστήσει την αστυνομία στη φύλαξη των πόλεων, ενώ ακυρώνονται εκδηλώσεις κ.λπ. υπό το “φόβο” τρομοκρατικών επιθέσεων, και οι διαδηλώσεις είναι επισήμως απαγορευμένες. Στις 9 Σεπτεμβρίου ανακοινώθηκε ότι στο παρά τρίχα αποσοβήθηκε τρομοκρατική επίθεση στο σιδηροδρομικό σταθμό Ικαρ ντε Λιόν του Παρισιού, έπειτα από συλλήψεις γυναικών που λέγεται ότι συνδέονται με το Ισλαμικό Κράτος.

Με αυτά τα δεδομένα η προγραμματισμένη για τις 15 Σεπτεμβρίου διαδήλωση δεν φαινόταν να δημιουργεί προοπτικές συνέχισης του αγώνα. Παρ' όλα αυτά, υπολογίζεται ότι 170.000 άνθρωποι βγήκαν και πάλι στους δρόμους περισσότερων από 100 πόλεων της Γαλλίας, για να διαδηλώσουν ξανά την αντίθεσή τους στην αντεργατική μεταρρύθμιση της αγοράς εργασίας.

Συγκρούσεις ξέσπασαν κατά τη διαδήλωση του Παρισιού και άλλων πόλεων, καθώς οι συγκεντρωμένοι εκτόξευαν διάφορα αντικείμενα εναντίον των αστυνομικών δυνάμεων, που απάντησαν κάνοντας χρήση δακρυγόνων και βομβών κρότου-λάμψης. Το μίσος της γαλλικής νεολαίας ενάντια στην αστυνομία, που υπερασπίζεται το καπιταλιστικό καθεστώς, κορυφώνεται.

Αν και ο επικεφαλής του συνδικάτου

CGT, Φ. Μαρτινέζ, ανέφερε ότι τα συνδικάτα θα ακολουθήσουν τώρα το δρόμο της προσφυγής στη δικαιοσύνη, τα πράγματα δεν θα είναι εύκολα για την κυβέρνηση Ολάντ-Βαλς και συνολικά για τον γαλλικό καπιταλισμό. Υπάρχουν προϋποθέσεις ώστε οι επιχειρησιακές συμβάσεις που προκρίνει ο νέος νόμος να συναντήσουν αντιστάσεις σε πολλούς κλάδους και επιχειρήσεις. Το κίνημα έχει εξάλλου παροξύνει την πολιτική κρίση, με πρόσφατη δημοσκοπήση να συνιστά ότι ο Φ. Ολάντ δεν θα κατορθώσει καν να κερδίσει το χρίσμα του ίδιου του κόμματος του. Τέλος, ο γαλλικός καπιταλισμός έδειξε το πραγματικό του πρόσωπο, με την πολύμηνη κατάσταση έκτακτης ανάγκης, τις 1.800 (!) προσαγωγές κατά τη διάρκεια του κινήματος, και τους σημαντικούς τραυματισμούς διαδηλωτών (τουλάχιστον 228 τραυματισμοί, συμπεριλαμβανομένης περίπτωσης απώλειας ματιού από ρίψη δακρυγόνου στην τελευταία διαδήλωση).

Η φαινομενική δύναμη του γαλλικού καπιταλισμού είναι στην πραγματικότητα η αδυναμία του: Μια οικονομία με σημαντικά προβλήματα, μια κοινωνία που δεν μπορεί να ενσωματώσει τη νεολαία, μια μισητή κυβέρνηση (η οποία μπορεί μόνο να καταφεύγει στην τρομοϋστερία και την άγρια καταστολή), μια εργατική τάξη που έχει μεγάλα περιθώρια αντίστασης, μια Ε.Ε. που κλυδωνίζεται και καταρρέει – όλα αυτά προμηνύουν εργατικές και νεολαιίστικες εξεγέρσεις. Η άκρα αριστερά στη Γαλλία θα πρέπει να ανασυνταχθεί για τις σημαντικές μάχες του επόμενου διαστήματος.

Περιφερειακές εκλογές στη Γερμανία

Σημαντική εκλογική ήττα δέχθηκαν οι Χριστιανοδημοκράτες (CDU), το κόμμα της Άγκελα Μέρκελ, στις τοπικές εκλογές που διεξήχθησαν στις 4 και 18 Σεπτεμβρίου, στα κρατίδια του Μεκλεμβούργου-Δυτικής Πομερανίας και του Βερολίνου αντίστοιχα. Κερδισμένο βγήκε το ξενοφοβικό κόμμα, Εναλλακτική για τη Γερμανία (AfD), που τα ποσοστά του αυξήθηκαν θεαματικά και πλέον έχει εκπροσώπους στα 10 από τα 16 κρατίδια της Ομοσπονδιακής Γερμανίας.

Το κρατίδιο του Μεκλεμβούργου-Δυτικής Πομερανίας είναι ένα από τα πιο φτωχά της Γερμανίας, με ποσοστό φτώχειας που φτάνει το 21,3%. Αν και στο κρατίδιο οι μετανάστες και οι πρόσφυγες είναι ελάχιστοι, το AfD κατέβηκε για πρώτη φορά και αναδείχθηκε δεύτερο κόμμα, αφήνοντας τρίτο το μερκελικό CDU. Το CDU πήρε 19,1% από 23% στις προηγούμενες εκλογές ενώ οι Σοσιαλδημοκράτες παραμένουν πρώτη δύναμη με 30,5% πέφτοντας ωστόσο κι αυτοί κατά 5 μονάδες. Απώλειες έχουν στα ποσοστά τους το Die Linke που από 18,4% στις προηγούμενες εκλογές πέφτει στο 12,5%, ενώ οι Πράσινοι παίρνουν 5% από 8,7%.

Στο Βερολίνο, που η οικονομική κατάσταση είναι καλύτερη και οι ξενοφοβικές και ρατσιστικές καμπάνιες έχουν μικρότερο

αντίκρισμα στους εργαζόμενους, το AfD βγήκε πέμπτο κόμμα στις εκλογές, με ποσοστό όμως που αγγίζει το 14,8%. Το CDU πήρε 17,6% και έχασε 5,7 μονάδες σε σχέση με τις προηγούμενες εκλογές ενώ οι σοσιαλδημοκράτες έχασαν 6,7 μονάδες και πήραν 17,6%. Οι Πράσινοι πήραν 15,2% χάνοντας 2,4 μονάδες. Το Die Linke κατάφερε να αυξήσει τα ποσοστά του κατά 3,9 μονάδες και πήρε 15,6%.

Να θυμίσουμε ότι στις τοπικές εκλογές που έγιναν τον Μάρτη στο πλούσιο κρατίδιο της Βάδης-Βυρτεμβέργης, το AfD πήρε ποσοστό 15,1% και κατέλαβε την τρίτη θέση. Πρώτο κόμμα παρέμειναν οι Πράσινοι που είδαν να αυξάνονται τα ποσοστά τους από 24,1% σε 30,3%. Αντίθετα το CDU και οι Σοσιαλδημοκράτες είχαν μεγάλες απώλειες. Το CDU από 39% έπεσε στο 27% και οι Σοσιαλδημοκράτες από 23,1% έπεσαν στο 12,7%. Το Die Linke παρέμεινε στο ίδιο σχεδόν ποσοστό 2,9%.

Το AfD εμφανίστηκε στην πολιτική σκηνή της Γερμανίας ως ένα κόμμα καταγγελτικό των πολιτικών της ΕΕ και του Ευρώ (υποστηρίζει την επιστροφή στο μάρκο), που υποχρεώνουν τη χώρα να κάνει περικοπές στις παροχές για τους πολίτες της και χρησιμοποιούν τα χρήματα για άλλα κράτη-μέλη της ευρωζώνης που δεν εκπληρούν τις οικονομικές υποχρεώσεις τους (όπως π.χ.

η Ελλάδα). Εδώ και έναν χρόνο κατηγορεί την ομοσπονδιακή κυβέρνηση (συνασπισμός Χριστιανοδημοκρατών και Σοσιαλδημοκρατών) για την πολιτική των ανοιχτών συνόρων στους πρόσφυγες και καταγγέλλει τη σπατάλη κρατικών χρημάτων για την υποδοχή τους. Ωστόσο η άνοδος του, παρά την επικίνδυνη διάσταση της ξενοφοβίας, οφείλεται στην εκμετάλλευση της αηδίας που νοιώθουν οι εργαζόμενοι και οι φτωχοί απέναντι στο πολιτικό σύστημα, και κυρίως στην νεοφιλελεύθερη πολιτική τόσο της Μέρκελ και των Σοσιαλδημοκρατών, αλλά και την άγνοια και χλιαρή αντιπολίτευση των Πρασίνων και του αριστερού Die Linke.

Η μεγάλη πτώση και τα χαμηλά ποσοστά που πήραν οι Χριστιανοδημοκράτες στις τοπικές εκλογές δημιουργούν τριγμούς στην κυβέρνηση αλλά και στο εσωτερικό του κόμματος. Πτώση στα εκλογικά ποσοστά τους παρουσιάζουν και τα άλλα κόμματα (Σοσιαλδημοκράτες, Πράσινοι και το αριστερό Die Linke), ωστόσο η πτώση του CDU είναι η μεγαλύτερη. Η ήττα αυτή αποδίδεται στην Μέρκελ. Η ακροδεξιά πτέρυγα του κόμματος της την κατηγορεί για την μεταναστευτική πολιτική των «ανοιχτών συνόρων» και θέτουν το ερώτημα αν μπορεί να ηγηθεί για τρίτη φορά του κόμματος στις εθνικές εκλογές, τον Σεπτέμβριο του 2017. Οι Σοσιαλδημοκράτες εταίροι στην κυβέρνηση έχουν αρχίσει να διερευνούν το ενδεχόμενο μιας νέας κυβερνητικής συμμαχίας με τους Πράσινους ή το αριστερό Die Linke. Προς το παρόν, η Μέρκελ υπερασπίζεται την πολιτική της στο

μεταναστευτικό, αν και ολοένα και περισσότερο κάνει «σκληρή αυτοκριτική». Στις 6 Δεκεμβρίου, πρόκειται να πραγματοποιηθεί το συνέδριο των Χριστιανοδημοκρατών όπου και θα αποφασιστεί αν η Μέρκελ θα ηγηθεί του κόμματος στις προσεχείς εθνικές εκλογές, διεκδικώντας μια τρίτη θητεία.

Το Die Linke, αν και παρουσιάζεται ως η αριστερή εναλλακτική, δεν έχει καμία σχέση με μια αντικαπιταλιστική και διεθνιστική πολιτική, αλλά παρομοιάζει στον ΣΥΡΙΖΑ πριν την άνοδο του τελευταίου στην κυβέρνηση. Οι προτάσεις του για το μεταναστευτικό, την κοινωνική πολιτική του κράτους, την κατανομή του πλούτου, κινούνται στα όρια της σοσιαλδημοκρατίας. Αποδέχεται την ΕΕ και απλώς προτείνει μεταρρύθμιση και εκδημοκρατισμό της αλλά πάντα με δημοσιονομική πειθαρχία των κρατών. Ταυτόχρονα, εδώ και χρόνια συμμετέχει στις κυβερνήσεις διαφόρων κρατιδίων μαζί με τους Σοσιαλδημοκράτες και τους Πράσινους.

Η σημαντική καθίζηση (αρχίζει να παίρνει χαρακτηριστικά κατάρρευσης) των δύο παραδοσιακών κομμάτων στη Γερμανία και η απότομη άνοδος του AfD, δεν οξύνει μόνο την πολιτική κρίση στο εσωτερικό της χώρας, αλλά αποτελεί ακόμη έναν παράγοντα, που σταδιακά ίσως γίνει ο σημαντικότερος, για την διάλυση της ΕΕ. Η άνοδος του AfD, ακόμη κι αν δεν γίνει το μεγαλύτερο κόμμα, σημαίνει ότι θα αρχίζει να κυριαρχεί μέσα στη Γερμανία, τον πυρήνα και ατμομηχανή της ΕΕ, η λογική της διάλυσης της ΕΕ και του ευρώ.

ΒΟΛΙΒΙΑ: Αιματηρές κινητοποιήσεις, κυβερνητική «στροφή στον ρεαλισμό» ;

Εδώ και μία δεκαετία, στην κυβέρνηση της Βολιβίας βρίσκεται ο ινδιάνος ηγέτης Έβο Μοράλες και το κόμμα του, Κίνημα προς τον Σοσιαλισμό (MAS). Ο Μοράλες και το MAS αναδείχθηκαν μέσα από σκληρούς αγώνες και εξεγέρσεις των εργατικών και φτωχών λαϊκών μαζών και, μαζί με τον Τσάβες στη Βενεζουέλα, αποτέλεσαν τις εμβληματικές μορφές του ανοδικού κύματος, που έφερε την επικράτηση αριστερών και προοδευτικών κυβερνήσεων στις περισσότερες χώρες της Λατινικής Αμερικής. Στα χρόνια της διακυβέρνησής του, το βιοτικό και μορφωτικό επίπεδο ανέβηκε κατακόρυφα, αλλάζοντας το πρόσωπο μιας χώρας, όπου η συντριπτική πλειονότητα του πληθυσμού ζούσε σε άθλιες συνθήκες και δεν ήξερε ανάγνωση και γραφή.

Ωστόσο, η συνεχής όξυνση της παγκόσμιας καπιταλιστικής κρίσης και η μεγάλη πτώση στις τιμές των πρώτων υλών, που επιβάλλουν οι ιμπεριαλιστές σε βάρος των υπανάπτυκτων χωρών, έχει φτάσει στα όριά της οποιαδήποτε προσπάθεια φιλολαϊκής διαχείρισης της καπιταλιστικής οικονομίας. Η αξία των εξαγωγών της Βολιβίας μειώνεται και το δημόσιο χρέος αυξάνεται συνεχώς, βάζοντας τη χώρα στο στόχαστρο των κορακιών των «αγορών». Την Πρωτομαγιά του 2016, ο Μοράλες συνέχισε την «παράδοση» της ανακρίσιμης σημαντικών αυξήσεων στον κατώτατο μισθό και στις αποδοχές των δημοσίων υπαλλήλων, όμως, για πρώτη φορά, προχώρησε σε πάγωμα των συντάξεων και των προνοιακών επιδομάτων που λαμβά-

νουν εύαλτα τμήματα του πληθυσμού. Το επόμενο βήμα της στροφής του στον «ρεαλισμό» ήταν το κλείσιμο δύο κρατικών επιχειρήσεων, της Enatex (κλωστοϋφαντουργία) και της Ecobol (ταχυδρομεία), με απώλεια περίπου 2.000 θέσεων εργασίας. Η κυβέρνηση ισχυρίστηκε ότι τα λουκέτα ήταν αναπόφευκτα, λόγω των τεράστιων ελλειμμάτων και χρεών που είχαν συσσωρευθεί. Ωστόσο, τα συνδικάτα καταγγέλλουν ότι δεν έκανε τίποτα για να εμποδίσει τον κατακλυσμό της αγοράς της Βολιβίας από φτηνά κινέζικα ενδύματα, ενώ χρησιμοποιούσε συστηματικά υπηρεσίες ιδιωτικών ταχυδρομικών εταιριών για τις ίδιες τις ανάγκες του κράτους!

Το εργατικό κίνημα της Βολιβίας, με τις πολύ σημαντικές αγωνιστικές παραδόσεις, απάντησε με μαζικούς και σκληρούς αγώνες. Η γενική συνδικαλιστική συνομοσπονδία COB, που μέχρι πρότινος στήριζε τον Μοράλες, κήρυξε τριήμερη γενική απεργία, με αρχή στις 29 Ιουνίου. Από την πρώτη μέρα, υπήρξαν οδοφράγματα και συγκρούσεις με την αστυνομία, με δεκάδες τραυματισμούς και συλλήψεις. Όταν οι αρτοποιοί προχώρησαν σε απεργία, ενάντια στη μείωση της κρατικής επιδότησης στην τιμή του ψωμιού, η κυβέρνηση χρησιμοποίησε τον στρατό ως απεργοσπαστικό μηχανισμό, αναγκάζοντας τους φαντάρους να δουλεύουν τζάμπα για να παράγουν ψωμί (!).

Αλλά το πιο ακανθώδες πρόβλημα είναι η κρίση στον τομέα των μεταλλείων (ανέκαθεν ραχοκοκαλιά της βολιβιανής οικονομίας), λόγω της πτώσης των διεθνών τιμών των μεταλλευμάτων.

Τον Ιούλιο του 2015, η ιστορική πόλη του Ποτοσί, παραδοσιακό μεταλλευτικό κέντρο από την εποχή της ισπανικής αποικιοκρατίας, συγκλονίστηκε από απεργία διάρκειας των μεταλλωρύχων, που διήρκεσε αρκετές εβδομάδες. Οι απεργιοί δεν περιορίζονταν σε «στενά» εργατικές διεκδικήσεις, αλλά αγωνίζονταν και για συνολική αναβάθμιση της περιοχής, από τις πιο φτωχές της Βολιβίας, με κατασκευή αεροδρομίου, νοσοκομείων και άλλων δημοσίων έργων. Η πορεία τους στην πρωτεύουσα Λα Πας συνοδεύτηκε από σκληρές συγκρούσεις με την αστυνομία και εμπρησμό δημόσιων κτηρίων αλλά και της γερμανικής πρεσβείας!

Τον Αύγουστο του 2016, η ένταση κλιμακώθηκε, λόγω των κινητοποιήσεων των μεταλλωρύχων που συμμετέχουν σε συνεταιριστικές εξορυκτικές επιχειρήσεις. Αυτοί οι μεταλλωρύχοι αποτελούν ουσιαστικά ένα μικροαστικό στρώμα και το βασικό τους αίτημα είναι να τους επιτραπεί να συνεργάζονται με ιδιωτικές εταιρίες. Η στάση τους όμως αυτή πηγάει από τις άθλιες και εξαιρετικά ανθυγιεινές και επικίνδυνες συνθήκες εξόρυξης και η κυβέρνηση δεν είναι καθόλου άμοιρη ευθυνών, καθώς ούτε προχωρά σε γενικευμένη εθνικοποίηση των μεταλλείων, ούτε ενισχύει τους συνεταιρισμούς, ούτε κάνει κάτι για τη βελτίωση των συνθηκών. Οι κινητοποιήσεις των συνεταιρισμένων μεταλλωρύχων πήραν εξαιρετικά βίαιη τροπή, με τη δολοφονία τεσσάρων από αυτούς από

την αστυνομία αλλά και τη δολοφονία του αναπληρωτή υπουργού Εσωτερικών Ροδόλφο Ιγιάνες. Ο Ιγιάνες είχε μεταβεί στην περιοχή Πανδούρο, προσπαθώντας να έρθει σε διαπραγμάτευση με τους μεταλλωρύχους, όμως τον απήγαγαν και τον ξυλοκόπησαν μέχρι θανάτου. Οι ακριβείς συνθήκες της δολοφονίας παραμένουν αδιευκρίνιστες και αφήνουν ανοιχτά πολλά ερωτήματα. Η κυβέρνηση απάντησε με συλλήψεις δεκάδων μεταλλωρύχων και του συνόλου σχεδόν της ηγεσίας της ομοσπονδίας συνεταιριστικών μεταλλείων.

Στη Βολιβία, όπως και στη Βενεζουέλα και άλλες χώρες της Λατινικής Αμερικής, αποδεικνύεται για πολλοστή φορά ότι, ακόμα και με τις καλύτερες προθέσεις, «ειρηνικός» δρόμος προς τον σοσιαλισμό δεν υπάρχει. Οι εργαζόμενοι και τα φτωχά λαϊκά στρώματα της Βολιβίας δεν έχουν άλλο δρόμο από την κλιμάκωση των κινητοποιήσεών τους και την πάλη για τη δημιουργία επαναστατικού κόμματος, απαραίτητου εργαλείου για να αντιμετωπίσουν την αντιλαϊκή στροφή της κυβέρνησης αλλά και τα σχέδια των ιμπεριαλιστών και της ντόπιας ολιγαρχίας.

■ Γιάννης Χαλάς

Βενεζουέλα: Η αντίδραση αντεπιτίθεται

Στον ρυθμό των «λευκών πραξικοπημάτων» χορεύει η Λατινική Αμερική, όπου, ύστερα από την πτώση της κυβέρνησης Ρούσεφ στην Βραζιλία, γίνεται προσπάθεια με κάθε μέσο να ανατραπεί η κυβέρνηση Μαδούρο στη Βενεζουέλα. Η στιγμή που έχουν διαλέξει οι ιμπεριαλιστές και η ντόπια αντίδραση να αντεπιτεθούν δεν είναι τυχαία. Στην παρούσα φάση, έπειτα από μια πενταετία σκληρού οικονομικού πολέμου και πολιτικής ανασυγκρότησης της Δεξιάς κάτω από την καθοδήγηση των ΗΠΑ, οξύνονται όλες οι αντιφάσεις: όρια του οικονομικού μοντέλου που βασίζεται στο πετρέλαιο, πτώση παγκόσμιων τιμών πετρελαίου, αλλαγή καθεστώτων σε Αργεντινή - Βραζιλία, έλεγχος της Εθνοσυνέλευσης από την αντίδραση με 112 έδρες από τις 167, κ.ά. Παράλληλα, υπάρχει σχετική κούραση των μαζών από τις συνεχείς επιθέσεις και την χειροτέρευση των όρων διαβίωσης, έλλειψη σχεδίου για το προχώρημα της επανάστασης, υποχώρηση της ηγεσίας Μαδούρο (σε προηγούμενη φάση) στις κραυγές της αντίδρασης, φαινόμενα γραφειοκρατικοποίησης σε στελέχη του Ενωμένου Σοσιαλιστικού Κόμματος/PSUV, κ.ά).

Η ενωμένη πια αντιπολίτευση **Συμμαχία**

Δημοκρατικής Ενότητας (MUD), που ελέγχει την Εθνοσυνέλευση, επιδιώκει με κάθε θυσία να πραγματοποιηθεί «Ανακλιτικό Δημοψήφισμα» το οποίο οργανώνει από τον περασμένο Απρίλιο με σκοπό να ανατρέψει την κυβέρνηση Μαδούρο. Σύμφωνα με το άρθρο 72 του Μπוליβαριανού Συντάγματος της Βενεζουέλας (το δημοκρατικότερο Σύνταγμα στον πλανήτη σήμερα) οι πολίτες έχουν δικαίωμα πρόκλησης δημοψηφίσματος για την ανάκληση (υπό όρους και σύμφωνα με συγκεκριμένη διαδικασία) εκλεγμένων στελεχών της κυβέρνησης και της δικαιοσύνης. Το οξύμωρο είναι πως αυτό το δικαίωμα το επικαλούνται οι ορκισμένοι εχθροί αυτού του Συντάγματος (ζητάνε ανοιχτά την αναθεώρηση του) οργανώνοντας μια φρενήρη καμπάνια για την επιβολή του εν λόγω δημοψηφίσματος. Σε πρώτη φάση και αφού δόθηκε η έγκριση από την **Εθνική Εκλογική Επιτροπή (EEE)**, το MUD άρχισε συλλογή υπογραφών.

Η διαδικασία προβλέπει τρεις φάσεις για να μπορέσει τελικά να πραγματοποιηθεί το δημοψήφισμα. Οι πρώτες δύο φάσεις ολοκληρώθηκαν με τη συλλογή από την αντιπολίτευση 400.000 υπογραφών τον Ιούνιο και 1,3 εκατ. τον Αύγουστο. Η τρίτη φάση προβλέπεται να πραγματοποιηθεί μεταξύ 25 και 28 Οκτωβρίου, κατά την οποία η αντιπολίτευση πρέπει να συγκεντρώσει το 20% του εκλογικού σώματος από κάθε επαρχία (4 εκατ. υπογραφές). Εφόσον καλυφθούν οι προϋποθέσεις για την διεξαγωγή του δημοψηφίσματος εντός του 2016, σε περίπτωση νίκης της πρότασης ανάκλησης προβλέπεται προκήρυξη πρόωρων εκλογών ενώ, εάν τελικά η ψηφοφορία γίνει μετά την 10η Ιανουαρί-

ου 2017 (και επικρατήσει η ανάκληση) αναλαμβάνει την εξουσία ο αντιπρόεδρος της χώρας (ο τσαβικός Αριστόμπουλο Ιστουρίς) έως το τέλος της θητείας του στα τέλη του 2018.

Εκμεταλλεμένη τον θάνατο του Τσάβες, ντόπια μπουρζουαζία και ιμπεριαλιστές όξυναν τον οικονομικό πόλεμο επαναλαμβάνοντας παρόμοια στρατηγική με εκείνη που ακολούθησαν στην Χιλή το 1973: Φυγή κεφαλαίων από τις τράπεζες, λαθρεμπόριο δολαρίων, παύση εισαγωγής πρώτων υλών και αναγκαιών ανταλλακτικών για την λειτουργία της βιομηχανίας, μείωση δυνατότητας δανεισμού, παρεμπόδιση στην επαναδιαπραγμάτευση του εξωτερικού χρέους, εμπάργκο στις εθνικοποιημένες επιχειρήσεις, διεθνής προσπάθεια διασυρμού μέσω της προπαγάνδας του ελεγχόμενου από τους ιμπεριαλιστές διεθνούς τύπου κλπ.

Στην Βενεζουέλα «επικράτησαν» κυρίως δύο στρατηγικές επιλογές: ο εκσεκμιμένος πληθωρισμός και η οργανωμένη έλλειψη ειδών πρώτης ανάγκης. Μεταξύ 1999 και 2013 οι εισαγωγές αντιπροσώπευαν το 35% του ΑΕΠ, ενώ μεταξύ 1999 και 2014, από το σύνολο των συναλλαγματικών εσόδων (το 98% των οποίων εξαρτώνται από το πετρέλαιο), το 65% δόθηκε για εισαγωγές - το 94% των οποίων μέσω του ιδιωτικού τομέα. **Όμως μόλις το 3% των οικονομικών συντελεστών στην χώρα ελέγχει τα συναλλαγματικά διαθέσιμα** για τις εισαγωγές. Αυτή η τεράστια συγκέντρωση κεφαλαίου αφενός επιτρέπει στην μπουρζουαζία να καθορίζει ολιγοπωλιακά τις τιμές των προϊόντων που εισάγονται σύμφωνα με την παράλληλη συναλλαγματική ισοτιμία (μεγαλύτερη κατά 15 φορές από την πραγματική αξία των προϊόντων εκτιμώμενα στο εθνικό νόμισμα) και αφετέρου διευκολύνει την χειραγώγηση του

συναλλάγματος (δολάριο) στην παράλληλη αγορά, ελέγχοντας ταυτόχρονα τους μηχανισμούς διανομής των βασικών ειδών διαβίωσης και δημιουργώντας τεχνητή έλλειψη. Έτσι, ενώ τον Αύγουστο του 2012 το δολάριο στην παράλληλη αγορά ήταν 1\$/9,42 μολίβαρ, τον Ιούνιο του 2015 έφτασε σε αναλογία 1\$/1.040 μολίβαρ! Αυτή η παράλληλη συναλλαγματική ισοτιμία αντικατοπτρίζεται και στον δείκτη του πληθωρισμού, ο οποίος από το 2012 αυξάνεται με γεωμετρική πρόοδο. Έτσι ενώ το 2013 ήταν στο 56,2%, το 2014 ανέβηκε στο 68,5% και το 2015 στο 180,9%!

Από το καλοκαίρι, οι ακραίες ελλείψεις σε βασικά είδη και φάρμακα έχουν «χτυπήσει κόκκινο» προκαλώντας κατακόρυφη αύξηση των διαδηλώσεων (641 από τον Μάιο, σε 254 των οποίων έγιναν απαλλοτριώσεις καταστημάτων και λεηλασίες με νεκρούς και τραυματίες), πλαισιώνοντας τις προσπάθειες απονομιμοποίησης της κυβέρνησης.

Οι επόμενοι μήνες είναι πολύ κρίσιμοι για την Βενεζουέλα. Παρ' ό,τι ο Μαδούρο και συνολικά ο τσαβισμός έχουν δεχθεί σε τρία χρόνια πολλαπλά χτυπήματα, φαίνεται να κρατάνε δυνάμεις κάνοντας σοβαρές προσπάθειες επανάκαμψης και συγκράτησης της επίθεσης. Μετά την κήρυξη της Κατάστασης Έκτακτης Ανάγκης (ΚΕΑ) το καλοκαίρι, έχουν ενταθεί οι προσπάθειες για την αυτοπροστασία από τις επιθέσεις και η εφαρμογή πολιτικής «μηδενικής ανοχής» στα εγκλήματα της αντίδρασης. Σε αυτά τα πλαίσια φτιάχτηκαν οι Τοπικές Επιτροπές Τροφοδοσίας και Παραγωγής (CLAP) οι οποίες, σύμφωνα με το διάταγμα της ΚΕΑ, «είναι υπεύθυνες για την εγγύηση, ακόμα και μέσω των μολιβαριανών ενόπλων δυνάμεων [...] για την σωστή διανομή και εμπορευματοποίηση ειδών διατροφής και αγαθών πρώτης ανάγκης».

■ Παυλίν Μπουμπουλίμα

Ολοκληρωτική σφαγή στο Χαλέπι

Όσο γράφονται αυτές οι γραμμές εξελίσσεται επίθεση των δυνάμεων του Άσαντ για την πλήρη κατάληψη του Χαλεπίου. Η επίθεση υποστηρίζεται από ρωσικά βομβαρδιστικά, ιρακινές και ιρανικές σιιτικές πολιτοφυλακές και από την Χεζμπολάχ του Λιβάνου. Οι μέθοδοι που χρησιμοποιούνται έχουν ως στόχο να καταστρέψουν τις δομές λειτουργίας στο ανατολικό Χαλέπι, το οποίο ελέγχεται από τους αντάρτες (κοσμικές ομάδες γύρω από τον Ελεύθερο Συριακό Στρατό - FSA) που υποστηρίζεται ΗΠΑ - ιμπεριαλιστές και τζιχαντιστικές ομάδες.

Στο ανατολικό Χαλέπι έχουν εγκλωβιστεί 250.000 άμαχοι, ενώ βομβαρδίζονται νοσοκομεία, υδραγωγεία, και όλοι οι οδοί ανεφοδιασμού της πόλης. Οι ρώσοι ιμπεριαλιστές μαζί με τις δυνάμεις του Άσαντ εφαρμόζουν τακτικές ολοκληρωτικού πολέμου (π.χ. εμπρηστικές βόμβες φωσφόρου) με στόχο να διώξουν τον πληθυσμό προς το Δυτικό Χαλέπι και να απομονώσουν τους αντάρτες. Οι αντάρτες χρησιμοποιούν τους κατοίκους σαν ζωντανή ασπίδα για να επιτραπεί η αποστολή βοήθειας του ΟΗΕ προς τους αμάχους, την οποία αξιοποιούν για να ανανεώσουν τον οπλισμό τους.

Πρόκειται για τη μεγαλύτερη σύγκρουση που έχει δοθεί μέχρι στιγμής στον πενταετή εμφύλιο πόλεμο και τη μεγαλύτερη ανθρωπιστική καταστροφή. Ασφαλώς δεν αποτελεί μια τυχαία μάχη, αλλά εντάσσεται στο συνολικό σχέδιο του καθεστώτος Άσαντ για τη δημιουργία ενός άξονα που θα συνδέει το Χαλέπι, τη Χάμα, την Χομς και τη Δαμασκό.

Ο άξονας αυτός έχει στα δυτικά του

τις περιοχές που συνορεύουν με τον Λίβανο (άρα εξασφαλίζει τα συμφέροντα της Χεζμπολάχ και του Ιράν), περιλαμβάνει περιοχές που κατοικούνται από Αλεβίτες και χριστιανούς -τις βασικές θρησκευτικές ομάδες που στηρίζουν τον Άσαντ- και καλύπτει τις παραθαλάσσιες επαρχίες της Λαττάκεια και της Ταρτούς, που βρίσκονται οι βάσεις των Ρώσων. Επομένως αποτελεί ισχυρό χαρτί για μια μελλοντική διαίρεση της Συρίας σε ζώνες επιρροής και εξασφαλίζει έναν ικανοποιητικό χώρο για την εξουσία του καθεστώτος Άσαντ. Η κατάληψη του Χαλεπίου θα διασφαλίσει τον έλεγχο των διόδων ανεφοδιασμού και των στρατιωτικών βάσεων στο Βορρά, θα καταφέρει ένα καίριο πλήγμα στο κατακερματισμένο μέτωπο των ανταρτών, μειώνοντας τα διαπραγματευτικά τους ατού, και ταυτόχρονα θα υποσκάψει τις βλέψεις στη Συρία των άλλων περιφερειακών παικτών (Τουρκία, Σ. Αραβία, εμπράτα του Κόλπου). Τέλος, το γεγονός ότι οι Ρώσοι συμμετέχουν στην επίθεση στο Χαλέπι παρά τις αντιδράσεις των Δυτικών ιμπεριαλιστών δείχνει ότι έχουν πλέον πειστεί ότι καμία συμφωνία δεν μπορεί να επιτευχθεί με τις ΗΠΑ χωρίς να έχει εκβιαστεί στο στρατιωτικό επίπεδο. Έτσι ανακοίνωσαν την συμμετοχή του μοναδικού τους αεροπλανοφόρου στις επιχειρήσεις στη Μεσόγειο (το αεροπλανοφόρο Κουζνέτσοφ θα εξοπλιστεί με σύγχρονα μαχητικά MIG-29 και θα αποπλεύσει από το Μουρμάνσκ της Θάλασσας Μπάρεντς στον Βόρειο Αρκτικό Ωκεανό που βρίσκεται σήμερα!!!) και εγκατέστησαν αντιαεροπορικούς πύραυλους S-300 στις βάσεις τους στην

Συρία.

Οι δυτικοί ιμπεριαλιστές από την μεριά τους προσπαθούν να περισώσουν τους μετριοπαθείς αντάρτες του FSA και το Χαλέπι (η Ε.Ε. ανακοίνωσε τη χορήγηση έκτακτης βοήθειας 25 εκατ. ευρώ για ανθρωπιστικούς λόγους στην πόλη) αξιοποιώντας τις συμφωνίες με τους Ρώσους (όχι μόνο για το μέτωπο της Συρίας) με αντάλλαγμα τα κονβόι του ΟΗΕ. Παράλληλα όμως, επειδή δεν αρκούν οι δυνάμεις του FSA για να αντιμετωπιστεί το καθεστώς Άσαντ, «παίζουν» και με τις τζιχαντιστικές οργανώσεις που στηρίζονται από την Σ. Αραβία, ακόμα και με το Ισλαμικό Κράτος. Τέλος, επέτρεψαν και την εισβολή της Τουρκίας στην Συρία στην περιοχή της Τζαραμπλούς, η οποία στόχευε να απωθήσει τους Κούρδους από το Μανμπίτζ, δυτικά του Ευφράτη, και να ακυρώσει την προσπάθεια των πολιτοφυλακών YPG να ενώσουν τα καντόνια της Ροζαβα σε όλο το μήκος των συνόρων με την Τουρκία. Η εμπλοκή της Τουρκίας αυξάνει τους κινδύνους και την απόλυτη αστάθεια στην Συρία παρά το γεγονός ότι προς το παρόν δεν φαίνεται οι ιμπεριαλιστές να εγκαταλείπουν την στήριξη τους στους Κούρδους (τους οποίους αντιμετωπίζουν σαν μοναδικό ασφαλή σύμμαχο, ιδιαίτερα για την προετοιμαζόμενη ανακατάληψη της Ράκα, ντε φάκτο πρωτεύουσας του ΙΚ).

Η αποχώρηση των Δυτικών ιμπεριαλιστών από τις συνομιλίες με τους Ρώσους συνοδεύονται από πιέσεις τόσο από το εσωτερικό των ΗΠΑ (από το στρατιωτικο-οικονομικό σύμπλεγμα της χώρας) όσο και από τους διεθνείς παίκτες που εμπλέκονται, για παραχώ-

ρηση στους αντάρτες βαριού οπλισμού και αντιαεροπορικών πυραύλων για να αντιμετωπίσουν τα ρωσικά και συριακά μαχητικά, ενώ απαιτούν τη δημιουργία ζωνών απαγόρευσης πτήσεων για να επανέλθουν στις συνεννοήσεις. Η απάντηση των Ρώσων ήταν η αναστολή συμφωνίας με τις ΗΠΑ για την καταστροφή πλουτωνίου που χρησιμοποιείται για την κατασκευή πυρηνικών όπλων!!!

Η τουρκική Βουλή ενέκρινε παράταση της άδειας στον στρατό να επεμβαίνει εκτός συνόρων για ένα ακόμα χρόνο, ενώ ο Ερντογαν έθεσε θέμα συνθήκης της Λωζάνης. Αυτό σημαίνει ότι η τουρκική παρουσία θα συνεχιστεί τόσο στην Συρία όσο και στο Ιράκ και, δεύτερον, ότι στο μυαλό των Τούρκων υπάρχουν εδαφικές διεκδικήσεις που περιλαμβάνουν τόσο τη Βόρεια Συρία (εξόντωση Κούρδων) όσο και την περιοχή της Μοσούλης (πετρέλαιο).

Ο κατακερματισμένος συριακός λαός, με τους 500 χιλιάδες νεκρούς, 11 εκατ. εκτοπισμένους και 861.000 λιμοκτονούντες πολιορκημένους ασφαλώς δέχεται το βάρος ενός πολέμου των ιμπεριαλιστών και των άλλων παικτών της περιοχής «δί' αντιπροσώπων», που δεν πρόκειται να λήξει και ταυτόχρονα απειλεί ολόκληρο τον πλανήτη με μια σύγκρουση κολοσσιαίων διαστάσεων.

Ηνίκη του κινέζικου προλεταριάτου το 1949 ενάντια στη αστική τάξη του είχε τεράστια σημασία για την περίοδο στην οποία πραγματοποιήθηκε. Πρώτον, ήταν η πρώτη μεγάλη νίκη της εργατικής τάξης την περίοδο του Ψυχρού Πολέμου: Με την ανακήρυξη της Λαϊκής Δημοκρατίας της Κίνας ακόμη ένα μεγάλο μέρος του πλανήτη (μετά την ΕΣΣΔ) αποχωριζόταν από το καπιταλιστικό μπλοκ και αποτελούσε μεγάλη έμπνευση για τους επαναστάτες όλης της γης. Δεύτερον, ήταν μια επανάσταση που κατάφερε να νικήσει κόντρα στον υπονομευτικό ρόλο του Στάλιν και της σοβιετικής γραφειοκρατίας. Η νίκη της επανάστασης θα μπορούσε να αποτελέσει παράδειγμα και για τη σοβιετική εργατική τάξη, η οποία θα προχωρούσε σε ρήξη με την γραφειοκρατία και σε μια πολιτική επανάσταση για την επικράτηση του σοσιαλισμού.

Η Κίνα στις αρχές του 20ού αιώνα συγκαταλέγονταν στις υπανάπτυκτες και καθυστερημένες βιομηχανικά χώρες παρά τον εσωτερικό της πλούτο και την πολιτιστική της ανάπτυξη. Μόλις το 1911 πραγματοποιήθηκε μια αστική επανάσταση από το Κουόμιτανγκ (αστικό εθνικιστικό κόμμα) που κατάφερε να ανατρέψει την κινέζικη αυτοκρατορία. Τα επόμενα χρόνια υπήρξε μια ανάπτυξη της βιομηχανίας και ταυτόχρονα μια αύξηση του προλεταριάτου και συγκέντρωσή του στις μεγάλες πόλεις.

Το 1921 ιδρύεται το Κομμουνιστικό Κόμμα Κίνας, το οποίο μαζικοποιείται γρήγορα, λόγω και της αίγλης της Οκτωβριανής Επα-

67 χρόνια από τη νίκη της Κινέζικης Επανάστασης

νάστασης. Ο Στάλιν και η αντιμαρξιστική «θεωρία των σταδίων» της γραφειοκρατίας του Κρεμλίνου, υποχρεώνουν το Κ.Κ. Κίνας να διαλυθεί μέσα στο Κουόμιτανγκ, το οποίο υποτίθεται ότι θα ολοκλήρωνε την αστική επανάσταση, πριν οι εργάτες πραγματοποιήσουν την σοσιαλιστική επανάσταση. Η θεωρία των σταδίων εξασφάλιζε την παντοδυναμία της σταλινικής γραφειοκρατίας, μέσα από την μοναδικότητα της ΕΣΣΔ. Η πολιτική αυτή οδήγησε σε μαζικές σφαγές επαναστατών κατά την διάρκεια εξεγέρσεων την περίοδο 1925-27 στη Σαγκάη και σε άλλες πόλεις, υπό την ηγεσία του Τσανγκ Κάι-σεκ. Παρ' όλα αυτά, ο Στάλιν καλούσε σε νέα συμμαχία με την αριστερή πτέρυγα του Κουόμιτανγκ, η οποία κατέληξε σε νέες σφαγές κομμουνιστών.

Στις αρχές της δεκαετίας του '30, η τυχοδιωκτική σταλινική πολιτική της λεγόμενης «Τρίτης Περιόδου» οδήγησε το κινέζικο προλεταριάτο σε εξεγέρσεις χωρίς καμία προετοιμασία, οι οποίες ήταν καταδικασμένες να αποτύχουν. Όμως, μέσα από αυτές τις κινητοποιήσεις αναδείχτηκε μια νέα γενιά αγωνιστών, που αμφισβητούσε κάποιες πτυχές της σοβιετικής πολιτικής - ανάμεσά τους βρισκόταν και ο Μάο Τσετούνγκ.

Το 1933 ο Τσανγκ Κάι-σεκ πραγματοποιεί αποκλεισμό σε μια περιοχή που ελέγχεται από ένα αγροτικό σοβιέτ. Ο Μάο οργανώνει

στρατό 80.000 κομμουνιστών και διανύοντας τη «Μεγάλη Πορεία», όπως έμεινε γνωστή, καταφέρνει να σπάσει τον αποκλεισμό. Ένα χρόνο μετά καταλήγει στη Βορειοδυτική Κίνα, όπου εγκαθίστα νέα βάση του Κ.Κ.

Το 1931 η Ιαπωνία κατέλαβε τη Μαντζουρία. Η κινέζικη αστική τάξη, απασχολημένη με την καταστολή των εργατών, δεν αντέδρασε απέναντι στην εισβολή. Το 1937, μετά από νέα ιαπωνική εισβολή, ο Στάλιν διέταξε το Κ.Κ. να προχωρήσει στη δημιουργία λαϊκού μετώπου με το Κουόμιτανγκ και να διαλύσει τον αντάρτικο στρατό του. Ο Μάο, παρ' όλο που ακολούθησε τις διαταγές του Στάλιν, δεν κατήγγειλε ολόκληρο το στρατό, ούτε την οργανωτική αυτονομία του κόμματος. Αυτή η επιλογή τον έφερε επικεφαλής της αντίστασης ενάντια στους Ιάπωνες, κερδίζοντας έτσι την εμπιστοσύνη των μαζών.

Μετά το τέλος του Β' Π.Π. και την ήττα της Ιαπωνίας, η ΕΣΣΔ εισέβαλε στη Μαντζουρία και εξόπλισε τον Μάο και τον στρατό του. Ακολούθησαν διαπραγματεύσεις ανάμεσα στα δύο κόμματα για ένα χρόνο. Σε αυτό το διάστημα ο Μάο εκπαιδύσε τις αγροτικές, κυρίως, μάζες και δημιούργησε τον Λαϊκό Απελευθερωτικό Στρατό.

Όταν το 1946 οι συνομιλίες καταρρέουν, ο Μάο αρπάζει την ευκαιρία για την σοσιαλιστική επανάσταση απέναντι στη κινέζικη αστική τάξη. Ο Στάλιν, θέλοντας να προφυ-

λάξει το δικό του καθεστώς, υπονόμωσε την επανάσταση στέλνοντας ελάχιστη βοήθεια. Παρόλα αυτά η στήριξη των μαζών προς το ΚΚ το οδήγησαν στη νίκη μέχρι τα τέλη του 1949.

Το 1966 ο Μάο έρχεται σε ρήξη με τη σοβιετική γραφειοκρατία, αντί όμως για μια στροφή προς μια σοσιαλιστική κατεύθυνση, στράφηκε σε πιο συντηρητικές θεωρίες, όπως αυτή του «σοσιαλιμπεριαλισμού», εξισώνοντας την ΕΣΣΔ με τις ΗΠΑ. Αυτό οδήγησε τη Κίνα να στηρίξει αντιδραστικά καθεστώτα μόνο και μόνο επειδή ήταν ενάντια στη Σοβιετική Ένωση.

Με το θάνατο του Μάο το 1976 και την επικράτηση του Ντενγκ Ξιάο Πινγκ, η Κίνα κάνει ακόμα ένα βήμα προς τα πίσω, με τα ανοίγματα της οικονομίας στην αγορά. Η αποτυχία αυτής της πολιτικής οδήγησε σε ένα τεράστιο κύμα απεργιών που κατέληξαν στη μεγάλη εξέγερση της πλατείας Τιέν Αν Μεν το 1989, η οποία πνίγηκε στο αίμα από τις δυνάμεις καταστολής.

Τελικά η κινέζικη γραφειοκρατία πέτυχε την παλινόρθωση του καπιταλισμού, με την εργατική τάξη σήμερα να δουλεύει κάτω από τους χειρότερους όρους, με το χαμηλότερο βιοτικό επίπεδο και χωρίς πολιτικές ελευθερίες. Στόχος για τους κινέζους καπιταλιστές είναι η ανάδειξη της χώρας σε μια υπερδύναμη που θα παίζει ρόλο στις παγκόσμιες εξελίξεις. Ωστόσο, η άνοδος του κινέζικου προλεταριάτου γεννάει ελπίδες για ένα κύμα αγώνων που θα οδηγήσουν στην ανατροπή του καθεστώτος, αυτή τη φορά προς τη σοσιαλιστική δημοκρατία.

“Βελούδινο” Πραξικόπημα στην Βραζιλία

■ Άγγελος Φουρνοτζής

Στις 30 Αυγούστου, λίγες μόνο μέρες μετά τη λήξη των Ολυμπιακών Αγώνων στην Βραζιλία, η Γερουσία της χώρας επικύρωσε την αποπομπή της προέδρου Ντίλμα Ρουσέφ και παρέδωσε την προεδρία της χώρας στον έως τώρα αντιπρόεδρο Μισέλ Τεμέρ, αρχηγό του νεοφιλελεύθερου δεξιού Κόμματος Δημοκρατικού Κινήματος Βραζιλίας (PMDB) που μέχρι πρόσφατα συμμετείχε στην κυβέρνηση. Η διαδικασία αποπομπής της προέδρου Ρουσέφ (ηγέτιδα του Κόμματος Εργατών - PT) ξεκίνησε τον Απρίλη του 2016 με κατηγορίες εναντίον της για παραποίηση των στοιχείων του προϋπολογισμού του 2014, ώστε να κερδίσει τις εκλογές εκείνης της χρονιάς. Η όλη διαδικασία -πέρα από την υπαρκτή διαφθορά του PT- ήταν μια στημένη επιχείρηση της αστικής τάξης και των κομμάτων της Δεξιάς για να επανακαταλάβουν άμεσα την εξουσία και να προωθήσουν βίαιες αντεργατικές πολιτικές, που η Ρουσέφ φαινόταν ανίκανη να επιβάλλει. Αυτοί που ψήφισαν την αποπομπή της είναι και οι ίδιοι κατηγορούμενοι για πολλαπλές υποθέσεις τεράστιας διαφθοράς.

Η άνοδος της Βραζιλίας και η πτώση του PT

Από το 2002, το PT, με πρόεδρο τον Ινάσιο Λούλα Ντα Σίλβα (πρώην βιομηχανικό εργάτη), κατέλαβε την εξουσία, υποσχόμενο κοινωνική δικαιοσύνη και ευημερία για μια χώρα 206 εκ. κατοίκων με τεράστιες πλουτοπαραγωγικές δυνατότητες. Το PT αποδείχτηκε ένας σοσιαλδημοκρατικός διαχειριστής του βραζιλιάνικου καπιταλισμού, που εκμεταλλεύοντο την παγκόσμια οικονομική συγκυρία ώθησε τον βραζιλιάνικο καπιταλισμό στην ανάπτυξη, ενώ έκανε κάποιες σημαντικές κοινωνικές παραχωρήσεις στα λαϊκά στρώματα (χρηματοδότηση της παιδείας, καθολική πρόσβαση στην υγεία, καταπολέμηση πείνας και έλλειψης στέγης). Η Βραζιλία, ακολουθώντας μια πορεία ανάπτυξης και εκμεταλλεύοντο την αύξηση της τιμής των πρώτων υλών, έφτασε να είναι σήμερα η 8η σε μέγεθος οικονομία του πλανήτη, ενώ πρωτοστάτησε στη δημιουργία της Κοινής Αγοράς του Νότου (Mercosur), στην Ένωση Χωρών

Νότιας Αμερικής (Unasur) και κυρίως στην συμμαχία των BRICS (Βραζιλία, Ρωσία, Ινδία, Κίνα, Ν. Αφρική) που αναδείχθηκε σε αντίπαλο δέος του αμερικάνικου και ευρωπαϊκού ιμπεριαλισμού.

Η οικονομική ανάπτυξη της Βραζιλίας βοήθησε στη σύνδεση του PT με την άρχουσα τάξη, μετατρέποντας το κυβερνών κόμμα σε ένα αστικό κόμμα εξουσίας, βουτηγμένο στα σκάνδαλα, στις μίζες και στην πολιτική εξαπάτηση της εργατικής τάξης, η οποία περιέμενε ριζικές, ριζοσπαστικές, κοινωνικές αλλαγές προς όφελός της. Από το 2010 και μετά, η Βραζιλία άρχισε να μπαίνει στον κύκλο της ύφεσης όπου είχαν κατακυλίσσει ήδη ΗΠΑ, ΕΕ και Ιαπωνία. Η διοργάνωση του Παγκόσμιου Κυπέλλου ποδοσφαίρου το 2014, και κυρίως οι Ολυμπιακοί του 2016, αντί να αποτελέσουν προβολή του ανερχόμενου βραζιλιάνικου καπιταλισμού, συνετέλεσαν στην οικονομική του κατακρήμνιση, ενώ συνοδεύτηκαν από μεγάλες ταξικές κινητοποιήσεις ενάντια στα υπέρογκα έξοδα αυτών των διοργανώσεων. Η οικονομική κρίση οδήγησε την μπουρζουαζία να ζητά άμεσα αντεργατικά μέτρα και περιορισμό των κοινωνικών δαπανών. Έτσι, στις εκλογές του 2014, το PT κατέβηκε σε συμμαχία με το νεοφιλελεύθερο PMDP του σημερινού προέδρου, με πρόγραμμα που περιλάμβανε ιδιωτικοποιήσεις για λιμάνια, δρόμους, αεροδρόμια, παραχώρηση πετρελαιοπηγών σε ιδιωτική εκμετάλλευση, αλλά και αντιτρομοκρατικό νόμο που στόχευε τους κοινωνικούς αγώνες (βλ. καταλήψεις γης από το κίνημα ακτημόνων και απεργίες κ.τ.λ.). Στις εκλογές νίκησε οριακά με 51,6% έναντι 48,3% της αντιπολίτευσης.

Η συνεχιζόμενη οικονομική ύφεση (σήμερα 4% και 10 εκ. άνεργοι επίσημα), η διαρκής δημοσιοποίηση σκανδάλων της κυβέρνησης αλλά και των υπολοίπων αστικών κομμάτων (κυρίως σε σχέση με την κρατική εταιρία πετρελαίου Petrobras που έδινε υπέρογκες συμβάσεις σε κατασκευαστικές εταιρείες έναντι μίζας), η πτώση της δημοτικότητας της Ρουσέφ και της αξιοπιστίας της -που της αφαιρέσει την δυνατότητα να περάσει σκληρά αντεργατικά μέτρα χωρίς αντιδράσεις- βοήθησαν τους ακραίους νεοφιλελεύθε-

ρους να οργανώσουν την αντεπίθεσή τους και την καθαίρεσή της. Οργανωτής της συνωμοσίας είναι η οικογένεια Marinho, που ελέγχει ΜΜΕ και τον γιγάντιο επιχειρηματικό όμιλο Globo. Την καθαίρεση της Ρουσέφ, εκτός από την αντιπολίτευση, ψήφισαν και όλα τα κόμματα της κεντροδεξιάς που μέχρι την άνοιξη συμμετείχαν στην κυβερνητική συμμαχία (PMDB - Κόμμα Δημοκρατικού Κινήματος Βραζιλίας, PROS - Ρεπουμπλικανικό Κόμμα της Δημοσίας Τάξης, PR - Κόμμα της Δημοκρατίας, PP - Προοδευτικό Κόμμα, PRB - Βραζιλιάνικο Δημοκρατικό Κόμμα), τα σοσιαλδημοκρατικά PDT - Δημοκρατικό Κόμμα Εργατών και PSD - Σοσιαλδημοκρατικό Κόμμα, καθώς και το PCdoB - Κομμουνιστικό Κόμμα Βραζιλίας.

Αρχιερείς της διαφθοράς

Για να καταλάβουμε το μέγεθος της διαφθοράς, διαπλοκής και συνωμοσίας, από τα 594 μέλη του βραζιλιάνικου Κογκρέσου (που αποτελείται από την Γερουσία με 81 μέλη και τη Βουλή των Αντιπροσώπων με 513), πάνω από το 50% είναι κατηγορούμενοι για διαφθορά. Από τους 60 γεροισιαστές, σε σύνολο 81, που επικύρωσαν την καθαίρεση της Ρουσέφ, οι 49 είναι κατηγορούμενοι για σκάνδαλα. Ο Εντουάρντο Κούνια, μέλος του PMDB, δηλαδή της σημερινής κυβέρνησης, και Πρόεδρος της Βουλής των Αντιπροσώπων ως τον Σεπτέμβριο, καθαίρεθηκε μιας και κατηγορείται για μίζες και αδήλωτους λογαριασμούς στην Ελβετία, ύψους 5 εκ. δολαρίων. Ο ίδιος ο σημερινός πρόεδρος, Μισέλ Τεμέρ, εμπλέκεται σε σκάνδαλο της Petrobras όπως και σχεδόν το σύνολο του πολιτικού προσωπικού. Αυτοί λοιπόν οι αρχιερείς της διαφθοράς είναι οι επικεφαλής της καθαίρεσης, που σωστά από τα λαϊκά στρώματα θεωρήθηκε πραξικόπημα. Όμως, η υπαρκτή διαφθορά του PT και η απομάκρυνσή του από τις μάζες, ουδετεροποίησε σημαντικά τμήματα της εργατικής τάξης. Έτσι, οι διαδηλώσεις που έγιναν ενάντια στην καθαίρεση της Ρουσέφ ήταν σημαντικές, αλλά όχι μεγάλες, ούτε μαχητικές ώστε να αποτρέψουν την καθαίρεση. Οι μεγάλοι κίνδυνοι για τους εργαζόμενους επιβεβαιώθηκαν άμεσα. Ο Τεμέρ ανήγγειλε μέτρα ελαστικοποίησης της εργασίας, διευκόλυνσης των απολύσεων, περικοπή της κρατικής χρηματοδότησης στις πολιτείες για υγεία - παιδεία, επανεξέταση της καθολικής πρόσβασης στην υγεία καθώς και του προγράμματος κοινωνικών κατοικιών. Ταυτόχρονα, συνεχίζεται η επίθεση στο PT, κατηγορώντας και τον Λούλα για εμπλοκή σε σκάνδαλα, ώστε να του αφαιρέσουν την δυνατότητα να συμμετέχει στις εκλογές του 2018.

Η απάντηση αριστερών και επαναστατικών οργανώσεων, κινημάτων νεολαίας, των «χωρίς γη» γεωργών και πολλών συνδικάτων ήταν άμεση, με μεγάλες διαδηλώσεις και βασικά συνθήματα «κάτω τα αντεργατικά μέτρα», «κάτω ο Τεμέρ», «εκλογές τώρα», «Γε-

νική Απεργία».

Ακόμα και τώρα, το PT αποδεικνύεται ένα σάπιο τμήμα του αστικού συστήματος. Δεν στηρίζει το αίτημα για άμεσες εκλογές αλλά προτιμά ο Τεμέρ να περάσει τα μέτρα και να φθαρεί, ώστε το PT να επιστρέψει κυρίαρχο στις εκλογές του 2018. Ταυτόχρονα, ο ίδιος ο Λούλα παζαρεύει με τα άλλα κόμματα την άρση των διώξεων - κατηγοριών. Αποτέλεσμα της συνολικής άθλιας πορείας του και της δουλοπρεπούς στάσης του, ήταν η κατακρήμνισή του στις δημοτικές εκλογές στις 2 Οκτώβρη. Από τις 18 πρωτεύουσες πολιτειών το PT ήρθε πρώτο μόνο σε μία, ενώ έχασε από τον πρώτο γύρο και το ιστορικό του προπύργιο, το Σάο Πάολο των 12 εκ. κατοίκων. Η καταδίκη του PT από τα εργατικά και λαϊκά στρώματα είναι οριστική και αμετάκλητη.

Διεθνείς συσχετισμοί και εργατικό κίνημα

Είναι φανερό πως το κυβερνητικό πραξικόπημα στη Βραζιλία εντάσσεται στο κύμα νεοφιλελεύθερης αντεπίθεσης που βρίσκεται ήδη σε εξέλιξη στην Νότια Αμερική, είτε με τη χρήση κινητοποιήσεων υποστηριζόμενων από νεοφιλελεύθερους (Βενεζουέλα και Βραζιλία), είτε με τα γνωστά πραξικοπήματα (Ονδούρα), είτε με εκλογές (νίκη του Μάκρι στην Αργεντινή), είτε με κινήσεις ανατροπής (Βολιβία, Εκουαδόρ, κ.α.). Αναμφίβολα, σε αυτό το κύμα αρωγός στέκονται οι ΗΠΑ που θέλουν να επανακτήσουν τον πλήρη έλεγχο της περιοχής. Ωστόσο, η περίπτωση της Βραζιλίας (και κάποιων ακόμη χωρών) είναι ιδιαίτερη. Η Βραζιλία δεν μπορεί να επιστρέψει εύκολα σε μια ελεγχόμενη από τις ΗΠΑ κατάσταση, ούτε μπορεί να της επιβληθεί εύκολα μια παραδοσιακή δικτατορία, λόγω της δύναμης της αστικής τάξης της στην παγκόσμια σκακιέρα όσο και του τεράστιου όγκου του προλεταριάτου της.

Οι μεγάλοι κίνδυνοι είναι πλήρως ορατοί για τη γιγάντια εργατική τάξη της Βραζιλίας. Απαλλασσόμενη από τον ρεφορμιστικό εναγκαλισμό του PT και ενάντια στην καθαρόαιμη δεξιά, η εργατική τάξη, η νεολαία, οι ακτήμονες, τα συνδικάτα που ήταν σε ύπνωση, μπορούν να ανασυνταχθούν και ξεκινώντας με την πάλη για γενική απεργία ενάντια στα αντεργατικά μέτρα και για πτώση της κυβέρνησης των πραξικοπηματιών, μπορούν να σφυρηλατήσουν ένα νέο αγωνιστικό μέτωπο χωρίς ψευδαισθήσεις και αυταπάτες, που να δώσει διέξοδο από την κρίση προς το συμφέρον των εργαζομένων. Οι σοσιαλιστικές επαναστατικές οργανώσεις έχουν μεγάλο βάρος ευθύνης σε αυτό. Εξάλλου, ο αντίπαλος είναι και ο ίδιος βυθισμένος στην πολιτική κρίση, τη διαφθορά και την αναξιοπιστία, ανίκανος να πείσει την κοινωνία να αποδεχτεί την κυριαρχία του και πολύ περισσότερο το νεοφιλελευθερισμό ως λύση στα τεράστια κοινωνικά προβλήματα.

